

AUTHOR ISAAC ABEN SAHULA

NO. 200

TITLE ספר קדמון
[MASHAL HA-KADMONI]

RR _____

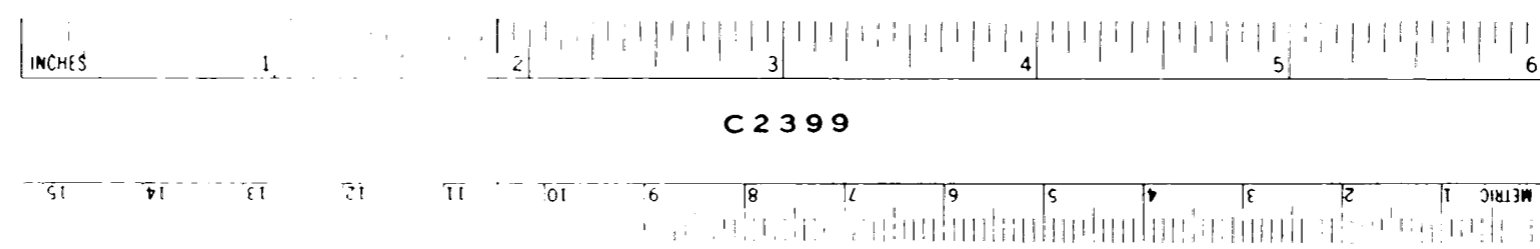
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

IMPRINT [SONCINO, 1490-92]

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

CALL NO. GOFF, HERB-45 ; ACC. U3082

DATE MICROFILMED _____

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A DIVISION OF XEROX CORPORATION

אנוש שלח תשורת חן כלולה: לרבותיו דמות מנחה כלולה
 שמו יצחק אשר השקו להלך ינתיב יושר ואור חרות סלולה
 והנו אל שלמה בן זקונים: ושם ושאר ונין ואבי סגולה

לב אדם יחשב ודמו והיכון צערו

קובו רעים	כראו שועים	עיר שעשועים	בית ארמו ני
וראו נירי	זרע שירי	גשם סתרי	טל חרמו ני
נועם חלקי	וכלי נשקי	חמדת חשמי	טוב מטמו ני
ספר יבנה	מגדל מענה	מקל לבנה	לוח ערמו ני
חידה יאצל	כי יתנצל	נפטו יצל	מיד מו ני
עז כלביא	כי הוא יחביא	שיר מחצבי	בין עמו ני
שירי יאמר	שירכם יומר	הימן אימר	נין ארמו ני
ובכל עמר	פתחו קבר	על בן עמר	נין אלמו ני
משים אגמון	ערך רימון	בערך פעמון	אל פעמו ני
וביום סגור	חטך שפרור	כי השוה רור	אל חלמו ני
זכן אם עז	לב עם נועז	לבו כן עז	בן שלמו ני
על כן יודים	והיו נדים	ישתה יודים	יין רמו ני
ספר ידווש	כי הוא הראש	אתד קדוש	אל פמלו ני
מטוב נבטל	מעון נחטל	חידה מטל	הקרמו ני

זה ספר משל הקדמוני

אין רקח ועמים רמוני ' יושבת בטבת תחבמוני ' וסבת הראתו ' ביזם העלותי ' להיות בחדרי קדש יסודתי ' ולהודיע מעלת קדש הנקיה ' ולעזן גדולתה ישיפיה ' להגד מהללה וצבי עדיה ' להראות העמים והשרים את יופיה ' ומפני אשר ראית רבים מהמון העם ' אשר זהב המליצה בפיהם ' ויעם בהשתדלם בספרי מינים ' ובחכמת יונים ומטלי ' אגרים והעמונים ' וכלים טנים ' ואעז להם ואמר ' ולבי כדהם ומר ' אני אמרתי אלהי אתם ' ומחצב הקדש חוצבתם ' וממקבת חור בוקדעם ' ולמה מעלתם ' והשימותם חמדת קהלי ' הלא כבני כנענים אתם לי ' וטילדי קטורה עיפה ואגר ' מטליכם כאפר ' ותטליטו אחרי גמכם כל תורה ומצו ' וכל לעזן מחמד ' וגזירה טוה ' המעונגה והנאווה ' ויענוויאמרתי אל בנפס מרה ' דעת חסירה ' לתורה ולתעודה חתום תורה ' די לנו בק"ט בעונתה ' ותפילה בתקנתה ' כי המקרים הודמו וירעו אתגו המצרים ויענונו ' וכמצא חגהומים ' ללכת כדהומים ' בספר הקמים ' ודברי הימים ' כי משל התורה נסתרים ' ומכל סיגנשמרים ' ודיני עמוקים ' כולם צדיקים ' יונת אלם החוקים ' ואך יהיו טמועה און אגדה ' אשר לא יעדה ' וכמה יזכה אל החדה , אשר עדי הבין לא עדה ' ואשר לא צדה ' וכשמעי דבריהם ' מחלתם וצדיהם ' כתגלגל עליהם מדת רחמי ' יחד נכמתו ניומי ' ואמר להם טמעו טמוע ' ותמצאו לנפסכם מרגוע ' טמועה טוכה תרען ' כל כדהם ויען ' כי משנת מחלתו תעביהו ' ומתרדמת תחתו תסידהו ' ומטבוני הדמיון חפטי תפלא ' ולבנות הזדים בהיזם תפלא ' ועש דודים בדעתה תשמח ' הנני בורא חדשה עתה תשמח ' ותרא משל וחדה להיות לי לעדה ' ועתה סולו סולו המסילה ' בחרו לכם לעזן ומלה ' קחו לכם משל הקדמוני ' חמדת זהבי וחטק מטמוני ' ותמצאו מטלי הול תלים על גבו ' ומזו פכיתי ותבונה בקרבני ' ודברי קדש ותורה סגורים בלבני ' ומלאתי אלהים עגלים ומרדים בני ' והתבוננו לכם בכל יום ובכל חדש ' בהולין טעטעו על טהרת קדש ' והנה הוא מתואר אל החיות ' ואל העופות המדבריות : ולטאר בעלי חיים ' הטוכנים באיום ' ולא נטענתי על המאמרים ' אדום ויעמיני מואב והגרים ' ולא על מטליהם הקדמונים ' על הרחטוכים והאחרונים ' ואף אם קדמוני קדימה בזמן ' לא קדמו תורה ותלמוד נאמן ' למנס נטענתי על דברי הנביאים ומעטיהם הנוראים ' ומטליהם הנוראים והנפלאים ' מעשה ידי אומן חלאים ' כאשר מציעו יתם בן ירבעל ' מס גברה קניאתו ותעל ' כ בתמצלי ומלבי ' הלך הלכו העבי ' וחדת יטעיהו וכואמו ' שירת דודי לברמו

ומלכות יחזקאל בנשר גדול בעצמה ' מלכה הנצחה אשר לו הרקמה :
 ומלכר אלה משלים וחידות ' בדניאל איש חמדות ' וסאר משלי הנביאים ה
 הקדמונים ' אשר ברנח הקודש לבושים ולנים ' וחידות חכמי הדורות ' אמרות
 סהרות ' אך זה ראיתי ונתן אל לבי ' ורוח חדש נכון בקרבי ' וכתבתי ספר
 משלים ' פרטים וכללים ' איש חיל ורב פעלים ' וחלקתיהו לה' שפירס ' וכל
 שער ושער לטני סדרי ' האחד כאלו מקשה והשני קראתינו בטם מחבר ומתן
 ' זה גהר וזה פורץ ' השער הראשון במהלל השכל והחכמה ' לתת לפתאים
 ערמה ' השער השני במהלל התשובה ' ודרך החשובה ' השער
 השלישי במהלל העיזה הנכונה ' בדעת ותבונה ' השער הרביעי
 במהלל הענוה ' מקל וחומר וגזרה טוה ' השער האמיטי במהלל היראה
 הנור אה ' השארית הנמצאה '

אלה

הם השערים ' בכל אדם נזכרים ' כי הם יומיון לה' חושים ' אשר
 למלחמת השכל חשים ' והמה מחשים ' ודמיון לה' כיתות פנמיות ' אשר
 במוח מצויות ' וצריך השכל אל נכון להשיבם ' והוא נלחם בם ' ולכן חברתי
 בטני דמיונים כל שער ושער ' למען יבין כל זקן ונער ' כי האחד חסרון והשני
 מעלה ' אילת אהבי ויעלה ויעלה דמיוני איש פי מהללו ישמור ' שני אנשי מרגלי
 וחרס לאמר ' ולמען לא יהיה בחיבורי הלך ' אומר אני מעשי למלך ' וראיתי
 ל צייר בו צורות ' להבין ולהורות ' לטקוד בו הקטנים ' וינחו בהשגת המערכים
 ואולי ימסכו לבם אל העיקר ' כמלמד הבקר ' ויסיר מלבם ספר מרס ' מיני
 ואפיקורוס ' והנני מתקנס לפניהם רבותינו ' וזרע הקדושים אבותינו : אחינו
 אנשי גאולתינו : העוטים מעטה תהילה ולבוש מלכות : ראוי לדון אותם לבק זכות ' ויהיה אור טבחם בשמים עדי ' והוד חכמתם במרומי סהדי ' יקדמוני ביום
 אדי ' וטבאותי תישרו ותמירו ' ואבן כיגף מלסוכי תסירו : והביטו אל משלי
 בעין ענוה : ונפט רצויה טוה ' כאשר למדתיני להיות כל מבין וסבר :
 כענוים במדבר ' ואל תריכוני בהכמתבם לעזות מצח : כי לא בחרון
 ו מדע קצח ' כי בענוותי אס קריתי לא טנית ' ואונן אל חכמה לא הטתי ' כי
 הזמן בזדוני הניאני ' ואל בית הנדוד הביאני ' אך עתה הלאתי ' והרחיק
 ממני ' כל חבר וכל ריע ' ולא השיב דיו מבלע ' ויעטוק חילי וסכלי מאוני
 נפשי וסכלי ונתרח העושק ונשא העשוק נסתלק החושק ונשא החושק ' ואני כפרד
 יבקש לתאה ' דרך חברה ואהבה ולא מצאתי איש מעודדי ' מחזיק עמי בכדרי

חלתי אס אמתכנו בדרך תחבולות' בחדות ומלכות ומטלות ומסני זה החליתי
 לדבר' וסדר הספרים לחבר' והשלכתי עליכם יהבי' וברשותכם אגמור
 מחשבי' ועתה סויתי לבבכם לדברים' עברו עברו בשערים' ואען ואומר'
 ולכי חמרמר'

נפש שלמה ח אזה בוחלת: לשמור מזות ה יתה שואלת:
 סויתי לבבך ל מסלה ועלי: אל חם זכור התר פקי על דלת
 שובי תחזה בך ספת תועלת: שובך אשר גם את לצור וזמלח
 חידות מסלך ושירך יהוד: שכל פעלך תהי פועלת:
 חכמה וזמר ל עזר ודדים בם: תכה סבלים ת הרום אולת:
 חקדמה אל עקר וראשון'

לאדם מעדכי לב ומי מענה לסון'

אמר

יצחק בן שלמה תחלת כל דבר' וראשית כל מעבר' לפאר
 ולנצח' להלל ולשבח' לשם האחד והנעלה' אלהים חיים
 ומלך עולם' הקדמון והיחזק המרחס' נצח ישראל לא ישקר ולא ינחס' הוא
 ראוי למציאות' המלך הלוכט עוז וגיאיות' המתבשא בהבלית הנשיאות' אשר
 לא נסמך לגלותו' ואין אפטרות במציאותו' חי העולם וצורתו' משל הכל
 בבורתו' וזין חקר לתבונתו' ולא ישיגהו מקרה ופגע' ולא עמל ולא יגע'
 הוא סבת האבות' רחוקות או קרובות' החכם בעצמו היכול בתעצומו' החפץ
 במהללו' גם בן ואח איץ לו' ויאלל מכבודו אכלות נכבדת' בסוד עצמו עומדת'
 והס הזרת הנאהבות' ברום עולם נצבות' לאלפים ולרבבות' משיגות ח
 חפצו וטואמו' ואינם משיגים טבודו ועצומו' כי הוא מקומו של עולם ואין
 עולמו מקומו' ומשפיע על כל אדם' אשר בעפר יסודס' צורה נכבדת ורמה'
 היא היערון אשר על יצורי האדמה' ומותר האדם מן הבהמה' היא הנפש
 המדברת' אשר באדם נזכרת' והיא תבלית עולה הטפלים' כי היא נשארת
 והס כלים' לכן היא צריכה להלל' ולפני מלכה לעמוד ולשלל' כאשר כתבנו
 העצה ורב העליליה' כל הנשמה תהלל יה' והאל ברחמי יקינו משגיאות'
 ויטהרנו מזדונות' ועגבות וחטאות' ככתוב שגיאות מייבין וגומר' ואומר' גם

מוידים חפוך עבדך ואומר ' יהיו לרצון אמרי פי והציון לבי לפניך ונא '
 אלה תלדות יצחק ' אשר המשלים בלבבו חשק ' ויסקוד על דלתות המליצים '
 אשר חפץ הבין ותעסיה חפצים ' משבחים הטם ומעריצים ' משבי על מלאות
 ובחלב רוחצים ' וישמור מזונות פתח תבנותם ' וירא ישוב מושבותם ותחנותם '
 ודברי סכל וחכמה חקוקים במעונתם ' והנחו טם על מבנותם ' וילך הלך וכסע
 אחריהם ' וישתה בצמא את דבריהם ' ויהי האיש מתענג באהבים ' ולא פנה אל
 כזבים ורהבים ' ויעדה עדי זהב המזימה ' ומלבטו בין ודעת וערמה ' וכל יום
 מחיל אל חיל הולך ומתראה ' והזמן משתאה ' וירא את נפט תאוקתו ' ותפארת
 גדולת חמדתו ' וכל עניני נפטו במאזני מרמה טקלן וחצבן ' וירא תכף
 אמריה כאשר טקלן וחטבן ' ושערה לא הפך לבן ' ויחל לדבר דבריו ומהלליו '
 אל הנער נושא כליו '

יִרְדַּךְ נִמְשַׁל כְּאַרְיֵה בַּעֲצָמָיו : נְחִישָׁה אֹו מְשַׁל בְּרַחַל גְּרָמִיז
 אֲזוֹר נָא אֶת חֲלָצֶיךָ כְּגִבֹר : לְבָקֶשׁ מִזְמַנֵּי הַלְוִיָּה
 לַיּוֹם מוֹעֵד צְבוֹר כֶּסֶף חֶהָב : וּבְגָדֶיךָ תַמְלֵא אֶת אֶפְסָיו :
 וְנִעַר בְּ שְׂמוֹעַ קוֹל מְלִיצִיו : לְחַפְצוֹ שֶׁם אֱלֹהֵי דָדךָ פְּעָמָיו :
 וְשֵׁת חֲשָׁקוֹ וְחֶבְתוֹ לְשׁוֹטֵט אַרְחוֹת לֹא לְמִדָּה מִקְדוּמָיו :
 הַגִּידוּ הַ זְמַן הַיּוֹם בְּבִגְדוֹ : לְכָרוּ הַ נְחָד לֹב חֲרָטָיו :

וידה' כאשר התענו אותי אלהים ' וילך אל ארץ צועק ונוהם ' ולבו
 מנודד אל כדוד נוסע ' כן אורחות כל בוצע ' וישאר סכלו על
 סכלו ונבל על סכלו ' וזיח על טירו ' ושברו על סברו ' ויחלף בגדים תנאים '
 בבגדים הנואים ' וירבה על נפטו פטע ואסם ' וירד מזרימה ותר טם ' וירא
 והנה עיר סחורה ' עליית המקרה ' ויתעסק בהבלי ההמון ' ובתהו ילילי יסמון '
 ויארכו לו טם הימים ' בטחיתות וחרמים ' ויהי מקץ שלשים ושבע סנה ' למלכות
 והיבד אשר בלבנו חנה ' בשנת ה' אלפים ואחת וארבעים ' לצאת לפועל עולם
 טובעים ' ויעבור רוח עליו ' והבין רוע פעליו ' וירא את ארחו המאובה '

אשר היתה מקדש חסובה ' ויאמר אני כי חטאתי בצעבורל כעובה ' ועתה אנה
 אני בא ' כי עלה לבי קמאנים ' כסו פני עונים ' ותפארת נפשי בדוני מנוגבת
 והרעה אל ספשי כנעתי ' ולא יכול סכלי אל נוכח להאטיבן ' וסער ראשו הסך לבן
 נעתה אני ל' ואללי ' אויה לי איה על' ' כי אף לי טוב רק להמלט מעל עוני '
 ואשב מקדש גן עדן ואצדה על ודוני ' בצאתי מן העיר אפרו כפי אל ה' ' ואקום
 ואשא אל הסקעה ' ואצרוך תפלה ושועה ' ואחל להתודות על זדון מעללי '
 ולהסיר סקי מעלי ' ואצונן לחדש סירי ' ומליצת חלי לחוק ידי מוסרי '
 ועצה על עון מעללי וסכלי ' ואשא מעלי '

הַעֲמֹד אִישׁ בְּסֹד רִיעוֹ וְדוּדוֹ : וְלֹא שָׂרָף לְכַבּוֹ אֵשׁ גְּדוּדוֹ :
 הַלֵּב בְּסִנֵּה וְהַלֵּב בְּסוּדוֹ : כְּבוֹד הָאֵשׁ בִּיצְרוֹ רַע יְקוּדוֹ :
 וְהַבּוֹעֵר וְלֹא אֵיכָל יִסְדּוֹ אֲבָל יִמַּס כַּעֲשׂ מִיִּטֵּב חֲמוּדוֹ :
 וְדוֹסֵף הַ נְרוֹד לְדָרוֹךְ לְגִירוֹ : נַעֲסִים קִשְׁתּוֹ יִפְלַח חֵץ כְּבִידוֹ :
 וְיֹסֵם תְּלֵאֲוֹתָיו מִשְׁנֵה : וּמִשְׁתַּנֵּה לְמַעַן הַ כְּחִדּוֹ :
 וְעֵתָה הַ חוֹק שִׁירֵי בְּסִבְרוֹ : אֲשֶׁר נִשְׂאָר וְאֵל תִּשְׁמֵ בְּפִדּוֹ :
 וְיִשְׁכֵּל הַ נְרוֹד הַיֵּשֶׁב וְיִדַע : אֲשֶׁר עֵתָה בַּחֹם שַׁחַק לְעֵדוֹ :
 וְיִתְגַּדֵּד וּמִן שׁוֹרֵד וְתוֹדֵד : נְרוֹד יִשְׁמַח וְאוֹ יִצְמַח כְּבוֹדוֹ :

אני ערס אתחיל לדבר אל לבי ' לספק דמי וחלבי ' והנה איש הבינים
 מעטני בחרמו ' גולית הפלשתי זמו ' ויריבני ויאמר לי '
 לטוב מאחרי סכלי ' הלא אתה ממרחק ' ודרכינו נחקינו כנפסך לא החק לבן
 אתה לא נבא על בית ישחק ואני לא כשמרצ משחתי וצוני ' ואקחה את שיניי
 נקס סורי עלת ויחרפהו ' ישלח דברו וירדפהו ' ויתחוק ויטוב להשלים אמרת '
 יפתח את כל דבריו ' ויקס עלת סירי וימרוט את צערת '

אודה עלי חסדו לאל עליון : משגב לכל חלך וכל אביון
 א ג

טרא תהילת ב עליהתו : סחר במיטב שד ודגין :
 אשר ואזכור את ימי מעלי: אולי בזכר א מצא פרוץ
 אשלח מליצים אל מידעי: הם חשבות לב מל אבירעיון:
 בב א רדוף פשע וכל רשעהוד הולך א חר דמין:

וגש הפלסתי וירא השד ניבואו ' כי הכל מחסיהו ' וילך וישת לו
 תחבולות ורשת ' הדחק כמטחוי קשת ' ואעמוד כגברו ואשתאה '
 ואשא עיני ואראה והנה ארבע מרכבות יוצאות ' אוהנות הדעות והטובות
 שונאות ' ויתלקטו אל הפלסתי להכאתי ' להציל לו מרשעו ' ויאמר בתוכים
 אתם לה ' כי חמלתם עלי ' בבואכם אלי ' ועתה עברו לכם אף נחל דוד ' אש
 במעל אש במרד ' ותפילו חלחלה על המוסר עד תומו ' ונלחמה בבני עמו '
 ומהרו להביאו במצוק ובמזור ' גבל ועמלק פלגת עם יוצבי צור ' ואכי
 בראותי אחזתני רעדה ' צדים אחווני כצירי יולדה ' ואמר הכלה אתה עושה י'
 צור מעוז ומחסה ' ויהפוך לי רוח אחר ' יבקש רצון טוב שוחר ' ואקח מוסר
 ושד מהללי ' ומליצת חידותי ואת משלי ' ואחזקם ואלביטם נקב ' על הבוגדים
 ריקם ' ויערכו מלחמה בכלי חרב לטושה ' ארבע מלכים את הזמשה ' ויבס
 ויכתום בארץ חנית ' מערער עד בואכה חנית ' והכשורים בהם באין מוסר '
 אשר היו דיראון לכל בער ' טברו עלי לכלותי טרבע ' את אוי ואת וקס ואת צור
 ואת חור ואת רבע ' חמשת מלכי מדין ' כולם אחווי חרב מלובאים שריון '
 וירדו אלי המלחמה ' בודע בטויה ורמה ויקומו ילדי לבגדים ' מתבסס בטלמה
 חדטה והם לבדים ' ויערכו כל היום ההוא מלחמה את האויבים ' משלגת העשר
 עד זאת הסבבים ' ויצאו ביום השני והנה תטע כחם ' ורפה רוחם ' והצרה
 פריחה במצחם ' ואתבונן ואצעק ורעה ' צרה במבכרה ' ואתפלל על טברי
 ואתחנן ' והנה כבוד הנראה בענן יפה פרי תואר זית רענן ' אל איש אלהי בלי
 גווס ודופי ' מציון מכלל יופי ' ויטבר היום בעדת אבירים ' לעזרת השם ב
 בגיבורים ' וירא בטברו כל נפש נקיה וברה ' ויקס עדות בישראל ותורה '
 ויהי מדי עברי ' ועת נגלה יקר אורו ' ויאמר אל עבדיו עברו לפני פנו דרך
 אדוני ' וירא את תוארו ולקס הכדני ' כי לא ידע מי האדוני ויאמר מי האיש הלזה

ומסתמך במחלתינו' העומד בטרה לקראתינו' ויאמר הנה הוא יצחק החזק
 ' במראה הבזק' והיום קם בו כחשו' וישאל את כפשו' ומחרת צדים ישנו ולא
 ידיעו ילדי אל אל ישועו' וכל היום הכס נלחמים' מעונים כד'מים' מחדדת
 הקמים' וקסת הדמים' פליהם אומים' וכחם כטל' ועוזם כחטל' והמה
 למטל' ויאמר האיש הלכח עאל חרב' כל לב וכל קרב' הלך אביכם יצחק
 ובעקד' אשר על דלתי המליצה טקד' ועתה יתוכח עמו כל מעכיל אל העלכות
 מעשים' כי הילדים רבים' וצאו אליו בדקדוק לשונם' מקנזים וקניינים' כי
 לא ירא מהם ולא יפחד' וקרב אותם אחד אל אחד' והיה כאשר ידום יד מליצתו
 מכל יחלק' וכאשר ינוח דמאגבר עמלק' ויטיבו דבריו בעיני כל שומע' בין
 שכל בין יודע' ויגשו אל המשפט לעשות מאמריו' לא כפל אחת מכל דברו'
 ויקח המחבר אבנים' מנחל האיתנים' והיה אם בא המקשה בלשונו' וטקד
 שמתו וחרנו' ומחה את הבין ואת השכל בלע' ויקח יצחק אבן ויקלע' ויטא
 פס בחמת רחון' והטבע האבן במצחו' כן עשה לפני כל ימי האומללים' גש
 את כל האבלים וחרו האבלים' ויקס המקשה ויקלל ויבזה' וקרא זה אל זה'

צדקת המקשה ומזכר' זה אל זה ידבר'

השער הראשון במהל
 השכל והחכמה' לחת לפתאים
 ערמה' דעת ומזימה

אבן המקשה' מטל
 הדימוקסה' מה
 תתהלל הגיבור בדעה'
 בחכמה והשכל וידעה'
 ותחשוב לעצמותי סכלות
 ופתמות' הלא החכם יכלה'
 והמשכל יבלה' והיודע
 יחלה' והמבין יגלה' ואם
 בחכמתו כולדרט' וטקט
 ויחרט' ולא תביל חכמה'
 ולא תועיל ערמה' ולא

ולא יתעשר חכם בחכמתו ולא משכיל בתבוכתו ולא יושע בדיעותו והיה
יחטף היכלים והחסד יסיר צילם שמקרי אחד יקרה את כולם ומתאזרו כעבדי
ועבדים ועל זה מורים ומעידים והנה ידוע לכל שפסד רבוייה חכמת המסכן
בווייה ובמלך גדול אשר צוה לחבל כל חכמי צבאל והנה הסבילים הש
בחדר האילים ובארמון הגדול יושבים יורדים ועולים וחסתי יעבור ברינת
אצל כל פינה מתהלל ומשתבח אוכל ושמח ואתה אם תהלל בדעתך ישרד
במקרה הסביל גם אתה יקד וזה המקרה אשר קרה והיגון אשר מצאנו
אצלו הקדמונים ופותריהדמונים כי יפה בארץ צונץ איש משכיל
ועניו אי חסד אי עניו והות טענתא דחוקא ליה ובכדלח מעלי ולא היה משג
די מחסרו וברוב חכמתו ויושרו והיה חוקר כל תעלומה ברעב ובצמא
וכל היום היה צועק ומתים נגוע ומוכה אלהים ובני תודים על חסותים
כאנקים וכאנחים והיו סכיניו שמחים לאדו ומתעטלים בסידו כי אמר
מה לו ולחכמה ולחקור תעלומה וכבר קדם הנביא בנבואתו אל יתהלל
החכם בדעתו ויהי כאשר גדול כאבו וצערו והקץ חלל כח' ויתחוק בטנה
היה חסד גדול והיבט ר' כי חדל המטר והברד ויארע לו חלי היובש במחוי
' סר כ' והוא חלל המחטב והחרון ואין לו על הבמה מעלה וחרון ויתל
שיגע האלך ומת' ותסת' מלבו החכמה והעזוקה ונפט שוקקה ויחוק
בבגדיו הזנועים ויקרעם לשנים יצא קרעים ויתלקטו אליו אנשים ריקים
ופוחים סודים ערב וכוזים ויסובבון הנערים בריבו באמעש צעקו וניבנו
ותעלולים משלנו בו ויבא עד לפני אשר המלך מצחק ותומך בטלך והמלך
ישב בעליית המקרה אשר לו והטגל יטבת אצלו ויתאוו לשמור רבו אמר
אשר להג כי בטענון ינהג ויצו להביא טרפלות ולאחוז בסכלות וישתעשע
המלך במהללו ויתן לו המלך כעונתו ולחם אור לו להבריע ויסתקף
שריו הטבדים וילביעהו בגדים ויהי לפניהם כל הזמטס וזאת האותקיס
ואוכל מערבים ומשמנים וכמו כן צוה לתת לאשתו ולבניו מנחה ומזאת ו
ויהי ישב במושב השמים עם בני המלך והאערים
כי היה משעשע בדברי התול ושחוק כמשפט כל סביל וכחק
וכל יושבי העיר יחד ישיט וצעד ושימון ען
עליו לשמרה כי מצות המלך הוא ויאמר כל יודעו
כאשר רחף מעלתו בחצר המלך עם כל רב ביתו לטובתו נאברה רגל פרתו

' יהי מקץ טנתים ימים
 ' יעתיר אלקים לארמה
 ' תחת אשר היתה טומאה
 ' והגזוז על כל חסדיה
 ' וממכון ערבות' ויחד בשמי
 ' כדבות' לטובה ולטובע
 ' לברכה' טמורה בכל
 ' וערכה' ויחילו הנכנים
 ' להתבאות' לעלות ולירא
 ' ולהיות כל עץ טורח
 ' הגפנים והסמודד כתנ
 ' דוח' ויקס הינכס ויברח
 ' ויטע טבבו' לרץ ארז
 ' ויבא חדש האביב בטמח

וכסו יגן ואח' ויסם השמש במול טלה וקראו אחריו מלאכה **ההוא** מעלה דסאי
 בזרועו יקבץ טלאים' והיום והלילה באהבת כחבקו' איש באחת ידובקו'
 וכטענו במעלתם גבהים' במרדאיהם וגובה להם' וירבה הקך והנקי מן הדס
 ויטב עין כל בחד' מאודם' וכראה כל לבן אדמדם' והמרה הטחורה לא תהטב
 ונקתה לארץ תב' והטבע החכם מסיד הדאגות' ומטוה הזוגות' והעמלים
 ומתחוקים לטמח' ועמלם לטמח' ויחסר בעת ההיא ויגרע' ואסף
 המזורע ויסב הכסיל לרשתו ולעניינו' בפנות בוקר לאחיינו' ויהי לבעת ערב'
 בהתעצב כל לב וקרב' וידרוש המלך בעד סכלו' וירא כי לא יכול לו'
 וישאלוהו השרים והשחות' טמחה עמוקה פי זרות' ויתהללו עמו ולא עפה' ואל
 טעו כוב לא פנה' ויהי כאשר האליצוהו' וכדברי פחותם האיצוהו' וירס
 קולו ויקרא בטועו' אך אנולים טרי צוען חכמי יעצבי פרעה' ויתבבר אלהם
 במילולו' וכאר טוחו הרים קולו' ויפתח פיו וישא מסלנו:

תריבתי על חמדת אמ רי: ותבקשו חסאות מ דב רי :
 הלא סבל ואיש הולל בצ רי: בני הבל אשר שונאי וע רי :
 למדתי מליצה מ נער רי: והשכל והבין מ בחו רי :

ויתעצבו האנשים על מאמרו כי הלל דברו מאמרו לא בא זה אלא לרמותנו
 לראות ערותינו וכל סבלות היתה בערמה על פי ה תה טויה כאשר האריך
 המאמר כואמו ויטעה את טעמו: וירד ריד על זקנו ותהולל ברצונו
 והנה הוא חייב מלקות ארבעים כמשפט המשע: ומאמרו אל האמר להלקות
 וכמשפט הזה להכות:

צודת המכה בחבלו • ומסכה עומי עליה

ויצו המלך להסיר מעלת
 מחלצות הטובות וילביטו
 בלויי הסחבות וכנזר
 שתעב מ ביתו הושלך
 ויגרשו וילך וילך האיש
 אל ביתו וזעף יגע ויעף
 ויגד לאשתו ולבניו מחלתו
 ושבו בחלותו ויחיו מחליו
 ואת כל אשר אמרו השמים
 להבות למען עבותי
 ויאמר עתה ידעתי וסברתי
 שברתי כי העמיק החכם
 במשפטו אשר טפט יקר
 מחכמו ומכבוד סבלות מעט

ונשאתי אלק זה המשל למען לא תפול ותבטל ותתחבר אל החכמים ואל
 מושב זקנים ותמים כי סבלים לא יתנו לך עצה ויש עברה ונאזה כי אין
 אחרית בקנאתם גם אהבתם גם טנאתם וחלק אין להם לעולם בלי נשמת
 קולם ועתה לאמרי הט אונך ולדברי טים רעיונך וכתוב השירה במסליך

ויסא מטלנו ויאמר / ויסא אני חבר אליך

מה יך אנוש אנוש ונפסך כורעת : אל מול פני חכמי ואל הדעת :
עם ת צורקה תשום ויום תתחכמה : תשים שלימו נפ סך מגרעת
חס על לב : חלה לעד על : עין נדיבה ב בני נכנעת
שוב יך נתון הולך לכל שמחה אל : שד ה עלמות און נך שומעת
חוכה לחן יקר ומטוב הזמן : תצטף צנפה ת עש מבועת

ויהי כאשר שמע המחבר / את כל הדברים אשר דבר / ויאמר כל שומע טור
פסילים / ומטלי סבלים / טורים והבלים / טובים ממנו הנפלים / וכבר אמר
דברי מקטעים / אך מביאין רחוק מן האנוש / ועם כל זה איבך על מהלילך
והמיית סבלך / למען תדע כי בחכמה ובמוסר / טוב לא יחסר / והבן יחוק
כל בדיק / כי יסעו תפל בדרך / ויאמר את המלכות / והלבט אותי מחלצות ר
והתבוננתו כיהא / והעצה והטל יעוררהו / וממקרה הזמן יפדהו / ויבן כסא
ונטעו / גם כל איבתי יטלי את / וימלטו מכל צוקה / צוקה ומבולקה / ו
ומנא יטול ברעה / והיה רק זועה / וכל בעלי חיים יעדו על זה / כל טקן
האדם הלזה / אשר מחזה טדי יחזה / ועתה טים פנך והאעלה / הטע ימך
ורחא / אך נמלט הצבי בערמתו / והטה הארי בדברי תבונתו / והאעל אשר
דכל כלטונו / מת בחטאו וכדונו / הוא רטע בעוט / והצבי עלה למעלת הכבוד
שהאד / ירוס וכטא ובה מאד / וממך לא אכסה / וכך היה האנשה / אמר כי
יהי בעיי העברים / ארי במסתרים / והיה מטל בגבורתו / ונאמן בבריתו /
ויהי לו טני רעום כאמנים / תפארת בגיה / האחד טועל פקח בכל עניניו /
וכמוהו לא היה לפניו / והטני צבי נחמד ונעים / תמים דעים / ויהי לו טניהם
פרי חשים / ואת המלכה אשר הם עושים / בכל יום ויום האועל הולך על
פרסת דרכים / מטנח מן החלונות מצדן מן החרכים / ויחטט אחר ב
הבחנות והחיות לדרוש / מן החורים אשר ה צחצחו טם / ויגר לארי מקום
מוטבותם / אל מקום פלוגי אלמוני תחנות / ויקם הארי וירדוף אחריהם /
ויחגו במשמותם / וטאג וטרף ורמס / המס ימס / ויאכל ויטב לבו / וינח
חרגו ומעצבו / וימדה הצבי לרץ לשתי התחוק / רצוף מאד כמראה הבזק

זה ענין האריה ושני רעיו התמימים ' וכה משפטם כל הימים '

חדעי לפניו ומיודעי ה'

צודת הארי ושני רעיו

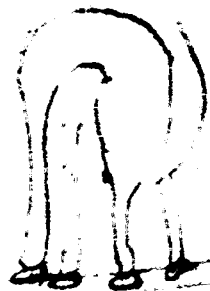

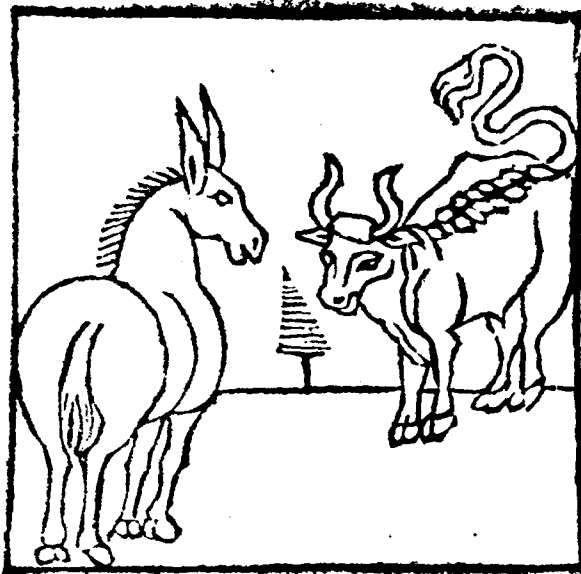
ויהי בימים הרבים ההם
 ויאכחו בני הבהמות והחיו
 ' ותעל מועתם אל דום
 עליות : ורוח לבטה את
 אדיריהם ' ודרגו בכל ארץ
 מגוריהם ' ויקצנו כל איש
 אשר מבזו הארי ופדו טבע'
 כל הולך על גחון וכל הולך
 על ארבע ' ויבכו איש אל
 רעהו וישקו איש את אנהביו
 ויאמר הבו לכם דבר עשה
 ' על כל האריות הנמצא
 הלא הארי בוזנו הדימנו

אכלנו חומנו ' וסם כקרא סוד אחד מבין וסבר ' ופרא למור וחבר ' ויסמכו כולם עליהם לטוב חמתם ' ויקבלו לעשות כשי עשתם ' ויען הסור ויען להסין כלי מלחמה ' בכח ועצמה ' ולהיות כולם מקובצים בעת טרסו ' ביום חרון אפו ' ולסובב אותנו כל בעלי קרנים בצדיה ' ולהרבות בו תאכיה ' ופצע וחבורה ומכה טריה ' ביד חזקה ובזרוע כטויה ' ולמהר כל רב וצביר לבשר ' ולהסיר מעליו האד תפארתו וכוחו ' וימות בסחואתו ומעלנו ' ויסר מעל עקמם עול סבלו

והפרא מואיש עד היום

צורת הסור יועץ לבי היום

ויאמר השרח לא
 טובה העצה כי
 יש דופי ושמחה
 ואם אמר החכם מלה
 בעלמה בתחבולות
 תנעה לך מלחמה
 הנה הוא חזן אל
 המלחמה הזקה
 אשר היא עטל
 מחקקה היא
 מלחמתה של תורה
 המדבר הגלגל והמרחץ
 מלחמת האדם עם
 יצת להפך חרפתו

ועברו ואלו הקדמונים : אשר על אופני המוסר חוכים
 איהו הדיו בבני אדם ' בטוב מעבדס ' הוא המגיע לעמק חטאתו ' ומעביר
 על מדותה ' ואמר העובד יצת ותאיתו מוכר חסדו ואמונתו ' והדבק ביצת
 יושרו יחסייה ימות בלא מוסר ' ואמר טוב אדם המוציא חריבות מלבבו
 להכניע יצתו ומחטבו ' והעובד יצתו יעבד ' ועובד סכלות הנללות יהיה אבד
 ואמר אדם אשר בטני פנים גמר אומר כצורה עתבה בחומר ' ואמר אס תמחור
 בי צדק תחליך כפטך ותעלכה ' ואם תעבדנו תשפילכה ' ואמר איהו גיבור
 הכובס את יצתו ' להגיד לאדם יושר ' כי אס לא יהיה לאדם כפטו מעורר ' לא
 יועילהו מעיר ומחורר ' על כן צריך לערוך נגד יצתו מלחמה ' ולהיגוב בערמה
 ואמר צריך אדם בענייני העולם להזהר ' ואל ישלח רבן חמתו ואל ימהר
 יוכח ענייני בהמתה ' ויהיו דיו אנוכה ' וישמר מדברת בני אדם ' פן יטכס
 בסכלו וידדס ' כי אס המהירות והסביב ' דבת רבים מגור מסביב ' ועתה איך
 כוציא על כפאיתו דבה ' ורעה רבה ' הלא הארי אדונינו ' מלפנים אביו על
 אבותינו ' והוא על הבנים מקיס עול מלכו ' וסס בכפאן מועקה ' מי ה' טלח יד
 במשיח הסס ונקה ' ואס כקוס עליו מי יוכל להלחס עמו לגודל כחו ותעצמו
 הלא בכחו ירשיח הלבבות ' ויטכס מחטבות ' וכל שמעו תעלכה אנוני ' ותהנה
 עינו ' ותקנה טינו ' וכל אשר עטבים יאכלו ' כחלה יחילו ' והסרע ברכים :

וחללה בכל מתבים ' וכבר הערד הכבאי במטלי חזיוני ' ויקראו אריות על מצפת
 ת' וההידור רבותינו פעם ופעמים ' מורא רבך כמורא שמים ' ועוד אנו בדרך
 ובמחלכתו ' תחת ממטלתו ' והארץ לג' דושה ממלכה ' מחסות על בנים
 נמטכה ' ואם תעצרו להלחם עמו בתרמיית ' קמת יטבר וקנץ חמת ' ועתה
 אף לנו טוב ' כי אם להשמר מקטוב ' ולהציל מצרה ונוקה ' אל ארץ אחרת
 רחוקה ' מקום כהרים יאורים ותגובה עצומה ' תצמיח חסד לבתולה ' מקום
 אגד בני שחל לא הדדיכחו ' ודוכים ואריות לא עברתו ' ארץ יאועז והגדה ש'
 הינה הרומה ' ארץ רחבת דים וטובה ' לא יחסר כל בה ' ונמכר לבגד וערבה
 סנתינו ' אף שרן ואף יוצאת ואף נוחה ברחובותינו ' וישאר האריות נטליסות
 ופקידיו בחרטה ' ודוכים ואריות בסערה וסופה ' והיה תחת כוטס חק ותחת
 חגורה נקטה ' כי אם ה' יגופנו או ימנו יבא או במלחמה ירד ונססה ' וידא בני
 החיות כי כאמה עבתי ' ובאף טמא אהבתי ' ויאמר מלכה לך קנץ תשיה לנו ' .
 ותחת יד מאמרך כולנו ' והצנו ועלינו אל המקום אשר תאמר ' ש' משחד
 האריות בערינו סמר ' ועתה האריות הדרך נעלה בה ' ואת הארץ הטובה ' ויקם
 הפרא כגבור כאמן וחסיף ' וישמחו העם לראש ולקנץ ' וי קום ויעבדים החול
 ' אל מקום לא עבר עליה שחל ' וילכו טלעה חסד במדברות ' בקסאן ושרן
 תיפול ולבן וחזרות

צורת הפרא והלך ובני החיות אוריו ' טובבים אחד מכל עבדיו

ויבאו אל המקום אשר אמר
 ה' להם ' וכולם כפלאים
 ותמהים ' עשים ושמחים '
 על טוב הארץ ועטבה
 וחסיה ' גם זכת חלב ודבש
 וה' פריה ' וישבו לבטח כל
 אחד כפי תאוקתו ' איש תחת
 גפנו ותחת תאיכתו הבכור
 כבכרתו והצעיר כצעירתו '
 ויברכו את הפרא על טוב
 עבתי וגדלו ' ויענו קול דם
 ויאמרו לו ' ברוך אתה לג'
 ערא ואיוס '

וכורך המס אשר לא הצבית לנו גואל הימס
 צרות והיות בהקדמות כפי הצפון והאחוסה דעמח על הדיחון

חזי מומחית ויטכ' המוכ'
 כפי מהרג נחזק'
 וילך עד למחזק' ויחקר
 בכל מקום תעלומה ולא
 ראה חיה ובהמה' ויהי כל
 הימס אך יצא' ויחפש
 ולא מצא' וישב אל האריה
 עף ונגע' עני' ונגע' ויחמ'
 לו איה אחתי כל בעלי חיים
 ודחם ארצ' מעוף השמים
 עד בהמה כדוד הלכו' כי
 כל הימס יזה ארצו' עקלקלו'
 ארצתי' לא טלתי' ולא
 שקטתי ולא נחתי'

ולא מצאתי מקום מעת קומי ממטכבי' לצוד ציד להביא' ואולי כבר הגיע קץ
 השועה והארת הידועה ויתקבצו הגלמות' מעשונות ארצתי' ויעבדו את
 המס ואת דור מלכס' ובין לבכח חוכס' ויתחמתו הכבואות' ועינינו חרות
 ויטוב' כל הברות בתצובה' ומלחה פני תבל תגובה' ואיש אל אחי יאמ' חזק
 ואמץ' גר זאב עם כבט וכמר עם גדי ירבץ' ויסיר הבורא מהברואים לב האבץ
 ואריה בבקר יאכל תבץ' ויאמר האריה הם כי מהימס כמה קיינו' ואחתענו לא
 דאינו' ועוד כי כל אינו העניינים על דרך המליצות נאמרת' ובין מטל וחידה
 גמתי' את משמחת הטש שמתי' כנחלים כטתי' וכשמנים ממצרים יארת'
 כא' הליט כטה המס יטלתי' אש תבעת בעתי' וכתנו למופת ולחות כלי מילת
 וגלסוקאות' ויתר המקרא' ויעוד הכבואות' הגדלת הכורחות' ועל זה דרשו
 רבותינו במוטבס הנסכד' אקבן העולם הזה ליומות המשיח אלא טיעבוד
 מלכות כלבד' והבורא ית' ברא הטבעים על מכונס וכל בעלי חיים על מונס
 והטליט בהם היסודות הארבעה' בחכמה ובדיעה' והם אש עפר אוד רוח'
 וכל אחד מהם לא ישקוט ולא ינוח'

היסודות אלה ארבעתם ' היתורים טומרים נכבתם וקיומתם ' יחס עוררים טולם
אלחמה זה כנגד זה ' ואם שואר ינצח נחשב חבריו נבזה ' ואם הוא טפל בחילג
' חבריו יעלה דרך גבולו ' ואם הוא יוסף או יגרע ' הוא טען הוא מלאך המות
הוא יצר הרע ' ומפעולת אילו הנבריות ' חובר במנוגונו ארבע לאלות ' הם
הדם הנקי והמרה האדומה ' וליחה לבנה ושחורה עצומה : ואינם על קו הישר
בכל טור ' כיהמקום צר ' וכל כבדא כפי מוגו מאנו ' ותבלית בניינו וכלל עניינו
ואינם אני אוכל ובני החיות מזוני ' כחי וראשית אוני : וכבר העיד עליה בעל
הגבורה : בחיות ההדומה ' ויעד עלי ' והשקט לא אוכל : מן האוכל יא מאכל
והמשח המטורד בהיותו רעה ולא עשה לצאנו גוד : וכא הארי והדור (ונשא טה
מן העוד : ועתה קום רד מהר מזה ' ומאמר אל תהי בזה : ומשט אחר החיות
הבהמות ' אל מדבר קדמות ' וכמאמר מאד על רוחך ' להשיב אמרים לטלוחך
וינא הטועל כבראטונה ' להכין לבהמות מוקטים ' וילך בפעם בפעם לקראת
כחשים ' ולא מצא צידה בכל מעבר ' וחילו גדלו וגבר ' ומצאיהו המורים ' טני
אנשים עברים ' וידאנו אותו והנה הוא תענה ' ולבבו ברוב אכמתו גועה ' ויאמר
לו חבריו הלא זה עבד הארי מנעוריו ' וכיתו בית מגוריו ' מפיתו יאכל וישתה
עטמו ' וישקחו מייך רמוני עסיסו ' ונשימה כאוץ בית ' עקד ונגד על בית נסמע
מצא כהיום הזה לבקש צידה למזונו ' ומאכל לטלחני ' אם לא יגיד ונשא עונו
' ויאמר הטועל האמת עם אדוני כל אשר דבר ' וחילים יגבר ' והנה לא מצאתי
צידה מכל מעבר ' ועתה מה אטיב טולחי דברי ' ויאמר האיש אל תראג ' אל
תתמה ואל תשאג ' כי כל בעלי חיים התייעצו ' ובמקום מים חיים רחצו ' וטבו
בתשובה שלימה ' אל הדרך התמימה ' וישלח להם ה' מושיע והצילם ' ויחבטו
צידם וחילם ' ויורם דרך ילכו בה ' ארץ פרי לתנוכה ' וילכו להם כולם ביחד
לא נשאד בהם עד אחד ' ועתה מה לך להכין פה מוקט ' לבקש לך גדולות אל
תבקש ' וסבלך אל אדונך והתענה תחת ידו ' אל תראגם אתה ברעתו ביום
אדו ' והגד לו העניין ' ואל תסתור הבנין ' וקח ענה לנפסך ' אולי תבצל מפח
מקסך ' ויאמר הטועל ברוך הסס אשר הביאך לקראתי ' למטיב נפס ולחם על
פיכתי ' וברוך טעמך וברוך יחדיתך ' כל ימדך על אדמתך '

וישמר הסועל חץ האנשים
 שהיה בטלום גילך הלום
 ויבא בית אדוכני והנו
 חסלר בחילה בין
 שהמים אשר במזולה
 יגד לו את כל המוצאות
 אותו ומלמד האנשים
 אשר יבא לקדמו ואך
 שבהמות והדיות כתרחק
 וללכת לגמסם התחוק
 ותשב באיץ קשת חילן
 ומעוז לחמה וחבור
 נהר גזן ויהי סתמוע את
 עניינת ויחד לו מאד

ויסלו פניו ויבהלו רעיוניו וישתג מעבתי ותבלכה סתי אצתי ואמר אל
 הסועל הים על זה עצה מטל ומלפתי סן דרבקני הרעב ככצר נאלח ונתעב
 ואמר לו יש ויש אל ידע לבבך אל ישתנה מחטבך קום צא מן הארץ הזאת
 ואל תאחר ותחטבת לאיטאחר עד בואך אל ארץ נטבת לבטח מטבת
 ותהיה נכבר וכבוד מעדה על מרומי עדה ותמצא טוף למאכלך ולמאכל
 שעם אשר ברגלך כי ה' היה בסלך ויאמר האריה אך אלך בלא צדה
 מנעמים מהלך טלטה ימים ויאמר הסועל הלא אני עבדך אשר מעודי
 עבדתיך והחיתם על יד ימיני סמתך בכל לבי דרסתך ועתה תיקד פא
 פסו לפניך אם מצאתי חן בעיניך ויהיה עצמי לך לטלל ויסתם את הגולל
 ואקנה את העולם כרבע בלי עמל ויגע אן סטן ואן סגע ותהי נפטי
 עולה תמימה במעלת החסידים טלימה דבקה בהרוס עליות מתהלכת
 בין החיות ואכנס לפני ולפנים בסגולת האיתנים ואחמדת הקנים הנחמדים
 מודב אשר ה' יארה כי לא יקם הטלס במיתתו והצדיק באסיפתו והחסיד
 חבגייעתו והעניו בחלנתו כי אי חרצובות למותו כל סכן המה ביחוד קנו

ובעבודת רבונו

ונפשו כאלהת יוצאת' הגדה וטלוס מוצאת' ויבא טלוס על אמוצ ומנוח' ועל
 משכבות הלך ככחו' אמנס הרסע ידאג מן המות' כי ילך בגוף כלמות' וישאר
 לחרפות ולדיראון עולם' כחפז ונכלס' ואס חוד בתשובה נכוסה' קורעין לנ
 גר דינו של שבעים שנה' וכל חטאותיו לא תברכה לו' מנוח וישמור לגורלו
 ועל זה אני שב ומודה אשמתי' מתפלל ומעודה חטאתי' ועתה אדוני אחרי
 אשר הודיתני על מעלי ומרי' ושלמתי את נפשי' וזכרתי לך אחריתי' והודעתך
 שכר פעולתי' ומקום עוני ומעלתי' ומנוחת יחידתי' קח כא את נפשי ממני כי
 טוב מותי' ותתפרנס מן הגויה' והדוח תציב אל רחם עליה' ותהנה מוח
 השכינה' ובכונעם הש' תהיה עדינה' ותעמוד לעד שמוחה' בצרור החיים צרורה
 ואל תחוש לדברי הרמפאים הקדמונים' אשר ספרו לנו אבות לפנים' באמרם
 כי בטר השועל מתרסקן לה' לכל דבר לא יכלה' ומעכבת טחיתת' ומזהרת דרית
 והוא רע המזון' וטולח במשמכיו רזון' ומשבר הכח' ומרבה הדחזות' ומחלש
 את הכבד' ומוליד כל חולי קר וכבד' בכאב הברכיים' וחולי העוקים' המעדות
 רגלים' והרעשת הידים' וזילצול האוזניים' וחוכך עור הטינים' וכיהות העינים
 וחלחלת מותגים' וכלבול המוח' ובעול הכח' ומלכד אלה העניינים' קלאים
 רעים וכאמנים'

צוהת השועל בתורה על עניו' ומחוקן פני הארמה אדוני

ויאמר הארמה חלילה
 מה' להוסיף פסע
 על עוני ולא אחלל בריתי
 סן אסדע כל עצתי
 ואבדל מחלתי ואתה עמדי
 למסירת לבבך ולתפארת
 על גפי מרומי קרתי
 ואתה כבודי ומרים ראשי
 אהבוקא נפיק יבקא נפשי

וישתתף השועל לעומתו ' ביצע אמרתי ' ויאמר הצבי הלה העומד בטדה ' ובערי החלבים מעדה : וכטעם למד השמן בשמן ' ולכל חולי כבד יחביש הזוח ' כי הוא חס בטבעו ומקורו ' הוא מחזק הקבה ' ומאחר הטיבה ' ומעדן הצמר ' ומטוב לא יחסר ' כללו של דבר ' מוליד דם נקי וכבר ' והוא בשרירות לבו הולך ' וכל כן לא בא אל אולחן המלך ' ועתה שלח וקח אותו ' להעליבו ולהלאתו ' ולא צערו ולא באיבו ' ובקרבו תשים ארצו ' כי יחזן קולו אל תאמן בו ' ויאמר האריה איך אעשה הרעה הגדולה ' ורעה חולה ' והוא מבני ביתי וכאמני ' אשר התהלך לפני ' ומינס בואו אלי אהבני אהבה נחבה ' וכבר כפטר באהבה רבה ' ויאמר השועל אני מודיעך מומנו ' בקדמותו עצמו ' דע כי הוא מתעטבי ברכים ' ואף לו קרבה בחצר המלכים ' ויתגבר אליך ויבא אל היכלך ' ונגע קרב באהלך ' וכל אבותיו שוכנים בציונת ' לבגוב דעת הבריות ועלית הזהירה העויה חק כל יופר ' ואסף את דמו וכספו בעפר ' והתירה לאכול מלבו ולסגוע בו ' כי טבע תועבות בלבו ' ויאמר האריה איכה נדע את הדבר ' בכל אשר חלף ועבר ' כי הצבי עתה לרצ ' מדותיו חוסר ומגרע ' ואף לו מעלה ולא יחס ' ועל חיינו וחיי כפשו לא חס ' ולהתיר לנו לעזובנו ולהכסית ' ולהפטיט עונת ' ויאמר השועל זנה את כל ראשי חיילך ' ויקחו אלך ' ספר יחס הערים והסגנים ' והשיב לב אבות על בנים ' ואני מתייחס ביחס ' אומר לאדוני מחסי ' ואני לא תמצא כתוב בספר הזכרים ' וכגולת חברים ' בחצר המלך ואולמו ' לא כין ולא נכד בעמו ' ויאמר האריה כן דברת ' את אדוני האמרת ' בזה נחקור בעד סכלו וככלו ' כמטפט הזה יעשה לו ' וישלח בעד כל ראשי ושרי החייל ' וכינו קורא בחיל ' ויתקבצו כולם ברח ככונת יעשה ' להתייחס לבטורה ' ויבא גה הצבי בתוכם ' להתייבב על נסיכס ' ויחל הערים להתייחס במעלתם ' תלדמתם למטפחותם לבית אבותם '

צדקת האריה וחילוי פתיחסים ומהודים ומטעונות אריות וכבודי נברים ב ג

חבן , הצבי כילו הס
 מתאוננים , ודתיים
 משתבים , ציטא עינו וירא
 אל רש מעוני , נבון לבו
 בטוח בה , ויאמר כך ת
 מקובלני מבית אבי אבותי
 התומים , אפי' קרב מונחת
 על זוארז אל ימנע עצמו
 מן הדומים , ויחס ראש
 ויתמרדר ויתפלל סלבו וכה
 אומר , ה' צבאות יבנה כא
 את אשר התהלכתי לפניך
 , ועשיתי הטוב בעיניך ,
 והיתי טפל בעיני , ונאמן

בעיניו , וכבדתי את החכמה ולמדיה , ואת בונן עדיה , ואשים נוס על אפה
 וטני צמידים על ידה , ומטיל מלאי לתוך כיסן של תלמידים חכ , ויס , ואחרים
 דרך ישר ותמים , והייתי מתאבק בעפר רגליהם , וטותה בצמא את דבוריהם ,
 ועתה אהים זריני ופקדיני , ואורחותי למדני , והצילני מטיט היין , ומרעבת טועלי
 אפי' , ויהי הוא כילה ל טוע , בק טפתו כענות וקול לא ישמע , ויקס הסועל צרוב
 כעסו , ויחל לשפר יחומו , ויאמר אני הוא האועל הסקח , צפנת פנעה , בן פלגני
 האועל הגדול , מבצר עוז ומגדול , וכל אבותי היו ממסרתי המלכים , מחסרתי
 הנסיכים , וכל אחד היה נכבד לטי יחומו וערכו , ועומד בהיכל המלך ואומר
 דרכו , מגדיל יאצעות מלכו , ויאמר אל הצבי קום התייחס אל מעלת אבותיך ,
 התייבב כה על עולתך , ויאמר הצבי וידבר בלעזק רכה , המאך לויית בוחכה ,
 ויאמר אל הארויה לך אני הטועני , אך חס אתה לג טמעיני , אני הוא שבך
 הצבי הנאמן , מוכן ומזומן , וכפי כחי עבדתיך , אהבת עולם אהבתך , לא
 עברתי על מצותך ולא טבחי , ולהתעסק בצילך בחרתי , ולקיי דבריך לא אחייתי ,
 ועתה אחך טמע לי , והאדן קולי , דעני אדוני אבי זרונ לב כה , ובכל
 "טוב כפאו כה" , היה אדש ברזל מבני קהל , ואף בגדלו , ויהי מטכיל בכל חכמה
 ונאמר כל תגלומה , ישלו במלאכת ההיגין חיבור , ובתגלוי הדבה דיבור

ויאמר אהיה הלמדת מחכמתו דבר' ומסבחתו הקיה אשר סבר' ויאמר
למדתי מעט מוצר באלה הדברים' כמלקט בן עמרים' טנים טלטה גתרים
' ויאמר הודיעני אותה וכדעה' דבר אותה עמנו ונשמעה' ויאמר כה פירש אדוני
אבי' בכל אשר הביא' ויאמר כי ההגון' כפלגי מים בציון' והוא כח מייאזר כל
ענין' ומחזיק כל בנין' וישומר המבינים החאים' משגיאות הפתאים' ודבר
גבורת ועלצו בשכל האזן' במעלת דקדוק ולטון' עד אשר לא יטיל הסכל
כי אם את אשר יתאמת ויטאר להגיד כי יטאר' וטאר שהדיקדוק משקל הלשונות
הרמות' כן ההגון משקל התבוננות החכמות' והנה הוא ח' חלקים חוקים
ומשפטים צדיקים והנבחר מהם הוא חל' המופת והאמת לעליו ולראות והוא
הגדול בחכמה ובתעויה' ורב העלילה' והתעויה חלקים ארבעה חלקים בידיע
' והיא חכמת מולדות' וחכמת הדרכים הטבעיות' וחכמת האלהות הכטונה
וחכמת הנהגת המדינה וחכמת הלימודיות עניינים' במעלות טונים' חכמת
המזכרון החלקה וחכמה הטכונה העמוקה וחכמת הסככים המחוקקה וחכמת
הנגון האקראי מוזיק' וחכמת הטבע ענף אחד בלי נגע ומזיק' והוא עיון בכל
עבני הדברים ומעמדם' אשר לא נעשו בחפץ אדם' וחכמת האלהות ענין
במילות שאינם גופניות' ועין הסבות והתבלויות' והא שהפירש אשר כנסו בו
הממים ויתבוננו לפעמים' וחכמת הנהגת המדינה להיות יושבת ועדינה'
והוא עיון בהצלחה האמיתית' ובהצלחה המחשבת' ומדדו את תהנית' והם
דברים אשר נעשו בעיר' יפיק מהם תועלת רב וצעיר' ויתישבו בה כל
היטבים' אל ההצלחת האמיתית קרובים' והוא החכמה' הגדולה והרמה'
יטובו דבריו לפני האריות' ויאמר לו חיה תחיה' אך הודיעני אם טמעת דבר
בענייני הכסף' ואם יש לה אחרי הגוף מתנועע ונופש' ויאמר לו טמעתו דברים
בה קבלתי' ואבי זל לפני מותו האיל באר' ויאמר לי כי הכסף תטאר'
הגיע בזה הצעה' תבין טמועה' והוא כותבה ומגיהה דורסה' ופירש בכסף
כחות טלטה' הנה היא טמועה' בכל עץ דבר פורח' וצורתו ככבוד'
והדול' נצב מאבני גרון ומאבני מחצב' ולזה הכח טלטה חלקים' יונת אלס
וחוקים' והם הזן והגדול והמוליד' מעלה ומוריד' ואלה הכחות השכל משיג
אותה' ואף בהרעשת יכולת להשיג לבנותה' הכח השני היא הרעשת אשר אל החיות
משכת' אל אשר יהיה טמה הרוח ללכת' והיא השגה ותבונה' בחפץ ובידיעה

וכל חי בחפץ טבעו יבקש מזוננו ' והשארות מינו ' ובורח ממוקו ' ולקרב אל השקני
וזה בכל עמלו חלקו ' ואל הכח הזה נגלין ה' חנושים ' לכל חפץ החושים ' והוא
ראות והריח והמיוסוס והלועס , ושמע קול כמוך או רעם ' מלבד אלה הנזכרים
יש לו עוד ה' חנושים כשתרים הראשון הוא כח משפתף לכלם ' ומשג את כללם '
' והאחרים הם הצניור והזכירה ' והמחקר והשמירה ' ואילו הם טורט ' ועיקר ' בכל
מחקר ' הכח השלישי הוא הכפס הנכבדת אשר באדם עומדת ' ולהחיות בצמדת '
ולתת לו אחרית תקנה טוקדת ' ויש לה טתי מעלות ' לעלות מסילות ' האחת
מקבלת והשנית חכמה ' לתת לפתאים ערמה ' והחכמה תחלק לכחות אחרים '
צדק ומאפט ומישרים ' והוא כח העיון ביחוד הכורא ית' בקדמותו ' ומדוע
העולם נבריאנות ' וכח אחר נקרא כח נפעל ' האצב נגד והועל ' והוא הכחית כי
החמש אינו ככון ' ודובר טקרים לא יכון ' והחסד והשלום כאות ' וצדק גאמת
מופת ואות ' והמקבלת היא אשר תרמון רמזים נסתרי ' להיות המפעל בענינים
הנכבדים ' דובר צדקות ומגד מטרים ' ובסבת זה תקרא מעלתו טכל ' ותהל
בעבודה ויכל ' וזה הנפש טני צדדים ' והיו לאהדים ' הצד האקד והוא הגליון
' ירוש חביון ' ומזנה יאצל על צורתה הבין וירד ' ומשס יפרד ' ובהיות מעין
בזאת המצלה ' תהיה תמידית בה קבלה ' הצד הטני והוא האפל ' להנהיג גוף
האפל ' בהנהגות יקרנות וישרות ' החוקים והמשפטים והתגרות ' זהו מאמר כח
משעל ' כאש הגבר הוקס על ' ויש לזאת הנפש סגולות אחרות ' על בעלי חיים
יתנות ' ולזה פארות ' מהם הצניור והטחוק ככללים ' ויתרון המשלים ' ולפנים
העולם בנודע ' כפי הצניור והמדע ' ולכח הטכלי אשר לה מדות כאהבות ' כמה
מעלות טובות ' בראשונה הטכל המצא בכח הנער ' יחד כסיל ובער ' וכאשר
החל להתגדל ולהשתנות ' יבין המוטכלות הראשונות ' והעניין הנודע בכל
הלשונות ' פמו טהר ציון בעולם ' ומקום המקדש לא כעלם ' וכי יש בעולם
מלאכות רבות ' לחשוב מחשבות ' וזה העניין המכני ' יקרא טכל הקנוי ' וכאשר
יתחזק ויעלה אל רום עליות ' ויבדל מתחות הגויות ' בענינונו בטכליות ' ובדברי
האמציות ' ובצורות הרזחניות ' ובסוד אופנים וחיות ' אשר כבוד צורם טכל
בפעל יקרא ' ורוח ממרום עליו יערה ' ויאצל על צורח הקודש ' בסוד טרפי

קודש ' ותמריטו יהיה קדש '

אין תכלה הנפש אל יגלית המעלה ותסוד ממנו כל חולי וכל מחלה ותבין מעלת
מטבול הגדול והדמה 'הנהנה מוזן הצור ויקרו ' והוא העומד לסמור ולעבוד '
מאחורי השתדל ' ועל זה יש באדם בצורות ' נפשות נבחרות ' הצורה הראשונה
היא הנפש הצומחת ' יחד על עפר נחת ' הצורה השנייה היא הנפש הבהמית '
המתאנה ' כל היסוד דנה ' הצורה השלישית היא הנפש הטכלית המדברת '
באהבת החכמה נקשרת ' והוא שלמות כל הנפשים ראש השלישית ' היא המסרת
מודעת ' עין רחוקה ואין טומעת ' ובהתגברת על חברותיה במוסדה וסכלה ' עלי
באר ענו לה ' איך תוכל להדבק בזאת ההצלחה ' ותהיה טוקטות ונחה בהשקט
ובבטחה ' כיהיתה הרחוקה ' ולא תראג במות גופה ' אשר דרכו בסערה וסופה '
כי תבצל מן הטבעים ומן המקרים הרעים בלחס טבעים ותשוב אל רוס
מעונה ולא תאלהים אשר נתנה : ותשאר עדי עדי ונבאשוריה לא תמער : ותגוח
ותעמוד : והיתה מנוחתה כבוד תלך מחיל אל חיל ולא תירא מפחד ליל ולערך
אלהים תאובתה ' כל אכן יקרה מסוכתה ותשבע מפרי עץ הדעת ומחמדת
עץ החיים האודעת ' והיה לה פרו' למאכל ועליה לתרופה ' כי על כל כבוד
חיופה ' זה הטוב הצפון לצדיקים ומעלתם ' זאת נחלת עבדי ה' צדקת ' מלבד
אלה יש לה עוד מעלה אחרת ' לכבוד ולתפארת ' ואף הנה יסולה ' להשיג
שלימותה ממעלה ' ועליה העוד האבוי במהללו ' עין לא ראתה אלהים זולתך
אשר למחכי לו ' אשרי איש ירא ה' ועמדו הגלי אבותיו על הר סיני ' בהיות
הטוב הצפון נחלתו וחבלו ' והיה כל הנשאר בציון והכותר בירוטלים קדוש
יאמר לו ' ויתמה האריה מדברי הצבי ונחמתו ' ועוצם תבונתו ' ויאמר עתה
ידעת מעלת אביך זכרו לברכה ' בכל פידוש והלכה ' ואשר אמר בכל ענין
סוה ' ולא דברו חכמים אלא בזה ' ונתנו בכל טכל כלה וחרץ ' והעדו עליהם
טוכי טמי ערץ ' באמרו גדול תלמיד חכם מהור מכהן גדול עם הארץ ' כל
טכן איש אמונים ' זקן וכטוף פנים ' בעל נדיבות וילד נדיבים ' אב בתורה אב
בנביא ' ועתה דרוט וכליון הגרועים והכרתת התועים ' וטבר חטאי ופושעים

בפני כל עונד וחדש

צורת הצבי בפרט

חאל הצבי לבאר עונש
 הרטע וסבלו' ויוסף עוד
 שאת מטלו' ויאמר בהיות
 הנפט בצבע הגופות
 עבועה' ומכל חכמה
 וסכל גדועה' וזולה לטבו'
 קנה' לרצונה וטלא
 לרצונה' הינה לזנה'
 ותמאץ בטומאת המדות'
 ותענוגות בני אדם טדה
 וטודות' והגאווה והסכלות
 תרענה' ופרץ חמת יעלנה'
 ואיש אחר ישכבנה' ואל
 החכמה. לא כתבה קן
 וקצבה' ואל החכם לא ר

רחנה לקרבה' ועל העלמוד הרבנה סומן ודבה' ותבו לה בלבה' ותגו מדרכי
 המצות הסלולות' ותלך אל ארץ לא נתיבנו עלילות' ומדרכי עקלקלות' ותעלך
 אחרי גיוה' התורה והמצוה' ולכפש אשר אלה מידותיה' עצמו מספר תלאותיה'
 ובעת תצא מן הגוייה' תלך אל ארץ נטייה' ארץ טמאה ארץ מאורה' אל ארץ
 גאווה יעברה ועם וצרה' ארץ חושך וצלמותי יגון ומשברי מות' ארץ עיפה כ
 כמו אופל' חשך עכן וערפל' ארץ אשר אין בה אדם נחתים' דרך ארץ פלשתים'
 ארץ התועים' דרך רשעים' ועדת מריעים' ארץ קוסמים זמנוכנים' אשר רע
 בעיני השם מתאונכנים ארץ מנאפים' ארץ כששים' ארץ נחלי רתמים ורשפים'
 ארץ יתפים' ארץ המורדים' עמק השדים' ארץ כשדים' ארץ כלה ארץ שאינה י
 ארץ ציה טאול תחתיה' רשפיה רשפי אש טלהבתיה' ובכל זאת לא תכלה' אך
 תבאב ותחלה' ואת מדת הרשעים' על זדונות ופשעים' וזה הגמול אשר נפטם
 גמלתה' היה יהיו כקט אשר אש אכלתם' ולהט אותם יום הבא' לא יצילו
 נפטם מיד להבה' ואין להם חלק לצולס הבא' ואילו הם ~~היו עושים~~
 והספרים בתורה ובתח' את המותם' והספרים בבואת משיח והמשומדי' מחטוי

הדבים' והספרים מדרכי צבור והמורדים' והעושים כד רמה עבירות'
 והמלטינים והמסורתי':
 ובעלי

ובעלי לשון העושר ושלטת המאמץ ' ואנשי מדינה דמים טופכים ' והפרנס המטיל
אמנה על הציבור שלא לטעם שמוס כירבעם וחביריו ' והממשכים אחריו ' והם
המפקידים הקצבים ומוכרי החלבים ' ואמהבי אטיטי ענבים ' ובעת יצאנו
הטובים את הארץ ' יצטרך הקצב לדרוש ' ועם היפול עם ' באמנם לפני
הדין זה המנה ' ושלנו חבדת כזה נמנה ' וטוקלף לו משופרי טופרי מנה ' וכלם
אם מתו בלא תאובה ותאובה ' ועו אל דרך הגרועה ' אוי לכפסם כי גמלו להם
הרעה ' ומלבד אלה היסורים ודינים בכל עבר ' הנה על אה טבר על טבר '
גהינם ועל אה ובאר שחת ' וכדן בצואה מיתחת ' זה חלק אדם רשע ' ואזינו
שכבד ועיני האש ' ועל זה הנביא מתעבא ' ויצאו וראו בפגרי האנשי השוטעין
בי כי תלעתם לא תמות ואשם לא תגבה ' וירא האריה כי טוב פתח ' ובחטך
לרשעים בתיס חתר ' ותהי סברתו כמטעה ' בדת וסלטה ' וילך בכל ענייני
קן לקן צלצו ' ויאמר אשירי ילוד אשה סוד יצא מחלצת ' ויאמר לו אחרי אשר
החכמה לבוט מעטך : והצדק אוד מתנדך ' והאמונה טבתך ומשענתך וטבתך
השמייעי את אבך הגורע ' מה טמו ומה' עם בנו כי תדע ' ויאמר אבי היס
טבון לחיים ' מעץ נחם' חרשים ' ואמנם על דרך הסלטה ' כי לא מדאגה ' היה
טמו טבר ' באחד הצבאים אשר במדבר ' וכאשר תצפנו ' ועל האשם תצפנו
עמא כי נחלת צבי חמדת אריאל יב גבולות עמים למספר בני ישראל
ועל חב עבודתו במעלת קאנו' ועוז נפל אה גאווה ' ועץ החכם להראות בודדות
וללסת במחלבו וכתב מליצות ומטלים טוב דמה לך דודי לצבי או לעופר
האילים ' ודימה נביאי אומה נקיה ' לטני עפרים תחמי צביה ' ועל זאת היס
אבי מוחם אל הצבאים ' במעטין הנפלאים ויבדל משאר צבאים ' הכס
אוא נשאר מיתר הרפאים : אשר לא התודע לרעות בעודו ' ולא כתן לאחרים
סודו ' כי כל ימיו למד חכמה ' ואסף כל מדה חשובה ורמה ' והיה לו בכל מליצת
משלים ' החותמת והסתילים ' וביום מולדתי העמידני על רגלי ' ויורני ויאמר
לי ' גורם אכרך מבטן דעתך ' בגורם תבא מבטן הקדשתך ' וטמן טטן
משחתך ' וכבוא אל המליצה נתתך ' וקראתי את טמך בעדת אריאל ' הצבי
ישראל למען תצבי אל גבולות החכמה ' ותהיה אל הבין מגדל וחומה ' ואל
הימור ואל הפס אה וקרב ' וידג לרוב ' מכל בית אבי ללמדיני משל וחידות
ואלה העדות ' מקראי מטנה ואגרות ' יגוע ויאסף אל עמיו ' ואל אנשי טלומתי
ויקבר בטובה טובה ומעלת חסודה ' והנה קמתי עזת אבי במקדש ה' סהן (נביא)

ואצב על כסאו צבי כצב על מצפה הזמן / דר' עס אל ועס זהו תאמן : ועתה
 אברך את האר גרלני : ומן התועים הבדילני : ונתן בלבי דילני / ונטע בי
 חיי עולם ותרתי / למען לא אבוט ולא אכלם / ולעבדו בלבב טלש / ואזכר
 נאחיה באהבה נחובה : לחיי העולם הבא / ויהי כשמוע הארחה מאלנו / ויאמר
 לכל טרי חילו / ויש צחון ויאמר לו / גמלו אתה חסד ככל אמת נפשו / וישמע
 הצניק הטוהר על ראשו / ויתגו לו איש קטיטה אחת / ואיש כוס אחד / ויאבהו
 בלי כחד / וירא הצבי כי באהבתו בעחו / ואורח חיים ארמו / ויפול על פני
 ארצה וישתחו / וישק לו הארי ויאמר יאות לך הערניים הנכבדים / תפא' הכעסי
 והצמידים / והסדינן והצעפים והרדידים

צורת הצבי הנאהב / המעודי עדי זהב

ויהי כראות השועל מעלת
 הצבי וכבודו ומהללו והודו
 אשר לא השיג שועל מעודו
 : ולא הזעילו תחבולותיו
 להודיע בעמים עלילותיו
 ויאמר בלבו עתה אספה :
 לא אוכל להרפא / ויפול
 לפניו ארצה וישתחו לכבודו
 ויאמר מה אדוני מדבר
 אל עבדו : ויאמר לו צא
 צא איש הדמי ואיש הבליעל
 אס במרד אס במעל :
 הולך רכיל מגלה סוד :
 הורס כל בנין וכל יסוד

מהסך לב חסיד ומתענה / מלגני בסתר רעיהו / והנפש האומצת לקול סבלותך
 תאמן אל רכילותך / יקרהו כמקרה הפרה הסכלה / ושמעה קול אלה / ויאמר
 לו הצבי הנכב' אדוני איכה היה הדבר / ויאמר היה וקן אחד בארץ תימן עס ח
 חטה וש צורה כסמן

ונתתי לו לעבודת האדמה ' פרה ארומה תנחמה ' ויהי לו כלב אחד איש חיל '
 וזומר מה מליל ' ונתתי לו הפרה חורט ' והארץ לפניו טובשת : והכלב שומר לפניו
 את הכלים ' צועק ואחזק חכלים ' ויבא הזקן לעת ערב אל אהלנו ' וראה טוב בכל
 עמלנו ' ויעש לפתנו מיני מאכל ' ויצבט לה קלי ותאכ ' ותעש לו אשתו מטעמי
 פי להתאסק לא יכול ' ויעב אלהלחם לאכול ' ויהי בבקר ותבדה את פרתה
 קמח וכרטינים עד למותו ' ותאכל ותשבע ותחת ' ויאכל גם הוא וכני ביתו '
 וימדה ללכת לעבודתו ' ובכל זה אל הכלב לא שת עיניו ' ולא הכין דבר למזונו '
 ותאמר לו אשתו למה תבזה ' את הכלב המת הזה ' ולא הכינות דבר למחיותו '
 ולכלכל את עיבתו ' ואל הפרה הרבית מאכל ועונב והמחה ' לח הגדלת העמחש
 ' והכלב איש תמים ' שומר לראשך כל הימים ' ועץ האיש וידבר אתה קשות '
 די לו לכלב בעצמות היבשות ' כי הפרה צריכה מחיה ' אבילה סתיה לניה ' כי
 היא מאני ספי חבלי וגורלי ' היא חלקי מכל עמלי ' ולבי מקפיד לא יהיה' אש
 ימות הכלב או יחיה ' וישמע הכלב את דברי אדוכתי ' ויחר לו מאד ויסלו פניו '
 ויש לבו אל דרך משוכות ' לחשוב מחשבות ' ויאמר אח לי טוב כי אש למחיות
 הפרה האכלה ' כי אשה דעתה קלה ' ואולי לבדי אשאר ' כחתן יבהן פאר '
 ויקרבני אדוני אל שולחנו ' ויתן לי ממזונו ' ואולי כפי חשקי ' יגויפני לחם חוקי
 ' ויחשוב להאליטה בגיא כלמות ' ואול באתרא חצר מות ' ויהי יחס יחס מנוחה
 ' יחס מנוחת הכסס ועינו הגוייה ' טבת יחס הכיפורים היה ' וילך הזקן לביתו
 פיתאל ' בבא כל ישראל ' להענות ולהתפלל לפני קונס ' והתווד את עונם
 ' ותשאר הפרה לבדה ' והכלב עומד לצדה ' ויחשוב דברו העלם ' ויאמר לה
 חברתי בואי ונאט בעולם ' וכדד בגנים וכלקוט בטוטנים ולרעות בעטבים '
 ' ונתעלם באהבים ' וכרוץ כצבאים ' ותבאי בעדי עדיים ' ונתגודן בק העצים
 ' וכך יצריכה סיה רוחני ' ואל יבהלך יראת טמיר נטית ' כי אח איש מאנסי
 הביתם בבית ' ויאמר הם מדברי הכל ' הלא אנכי קסורה בחכל ' וימדה
 לברותבטיניו החכל אשר על בטרה ' ולהסיד העול מעל צוקרה '

צודת הכלב מדבר אל הפרה : וארחז לחברה

ותאמר הסרה ואף אעלה
 עמך ' ואנכי משחדת
 מעצמך ' אולי איהי יעזר
 לבי דרך ' ותוליכני
 בדרך אפילתך ' וחטכך '
 והנני תופה כל בעלי
 הביתך ' אחיך אנני
 גאלתך ' מרבים תלזזת
 ומקדים ' חדשים לבקרים
 ' והם סובבים אותם '
 להכותם ולהלחותם ' ואמר
 החכם מחכמי הדורות '
 באמתותי היקרות המגדל
 כלב בתוך ביתי ' שמונע

חסד מאני ' ויאמר הכלב עתה ידעתי גדול סבלותך ' מה אמולה לבתך ' הלא
 ידעתם כי הכלבים נפרדים ' כמבוזס ונכבדים ' מהם גדולים מהם דקיס ' מהם
 חלשים מהם חקיס ' מהם עז הפנים מהם בייטנים ' מהם גולבים ' מהם
 בטלבים ' מהם שלמים מהם חפריז : מהם גומלים חמד וישרים ' יש משמח
 מישרים ' ואני מהדע הנבחר : אשר ה' בחרווקני היה במצרים ' בעת האבלה '
 לטס ולתהילה ' ועשה חסד עם בני ישראל ' בעבוד מלאך הגזל ' ועל זקני כאמר
 מהלל חשוב ונעמר ' בעשותי מאמר קונו ' ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשוני
 על כן זכה להעבד בגללו עורות ' לספרי תורות ' ובעת כל הבריות חרדו וראו
 וישראל ראו ויתמהו ' עמד רגליו ביחס ההוא ' ונתן לו מכה יפה ' כאמר נתן לבסח
 חזה התבוסה ' בסר בטדה טריפה ' ותאמר הסרה אף תתפאר ותתהלל ' ואמר
 פיך תחלל ' הלא הכניא שתי מעלתך ברזעה ' באמרני דרך כלל כבואה ידועה '
 והכלבים עזי נפט לא ידעו שבעה ' ויאמר לה הכלב אם קרית לא סנית מלונך '
 ואם סנית לא פירטו לך ' הלא הסתב מעיד על מעלת חוקינו ' ומתבת חלקנו
 ונתן סמך לחמתינו ' וראיה לעצמינו ' כי החכם צריך לשמור גופו ממחלה
 פן יעשה לנפשו כלה ' ויחנע במחלתו ואונו ' מעבודת קונו ' ואף לך שמירה
 העולה ' ומעלה גדולה ' לבריאוס ולחולים ' כשמירת המאכלים ' ואמר החכם
 בלי יבד איש במוקטו ' סומר פיו ולשונו סומר מציה נפשו ' וכסר

וכבר הודיעונו החפאים הקדמונים אשר כל דבר בוחנים כי הצורח יתברא
האצטומכא משני טורים כפלים ודבקים בראים מחזקים וטעם בה שני חכמים
לפי הצורך האחד סובב ב' יחב והשני באורך וממך הגדים בראים להעיר
על הביטול בחדים וסוף האטט נתן בה מתחזק ומדבק בקרבה והאטט
מתדמה אל הער השני אשר בתוכה ואל הצבור האובב לארבה כדי שתעבור
עו למצוק המזדמות אשר בבטנה חונפת והאטט כדי שתעבור על פעליה מתדמה
מכל דר אליה כי המנימי טלו כמו הגדים והחזון כמו הבשר כדי שלא יחליט
פחו ולא יחסר וכאשר יצטרך המון לרדת אליה תצא כדמות אבטיח עגולה
פאבליה דבקים בה שני צוירים למפעלה עוירים האחד והוא האטט למעלה
יאר והשני למטה כשער יחשב ובעת תמוקד המאכל אל תוכה תשמור הער
הזה מהלכה ויתקבץ במהרה והער יתקום ובעד המאכל יתקום עד אשר
יתבטל המאכל ויחסר וישתנה הבשר ואחר כך יפתח הער הזה מהלכו וישן
שה וכה והסתות הארבע כסרים בכל פעול האברים אומנם באצטומכא הם
חזר נודעים ואלה נעמעים ואילו הם הנודעים המושך והמעכל והחזויק
החמה בכל ימיה וכל מויק הארבע מכלה מאילו הסמות בהתפתך הליחות
כי האמץ כבח החום והיובש יפעל וברכות הקור והלחות ימעל ותחלוט
האצטומכא ממסך ואור משיכתה יחזק והאחזויק יפעל בזבט והקור והם
לפעולת טורט ומקור וכאשר יתחזק המאכל החם ולח יהיה נעצב ואלא
ותחלוט האצטומכא מהחזויק כי כבנם בקרבה דבר מויק והמעכל יפעל בבח
לחכו וחומי ויתחזק טבעו ועצמו ובהרבות מאכל קר ויבט לא יהיה חובט
ותחליט האצטומכא מהתעכל כל דבר אשר יאכל ולכח החמה יאר וטוב כל
מאכל קר ורעוב ובהרבות ויובש והחם במאכלו יחסר כחו וחילו ותחלוט
האצטומכא מדחי ויארע לו מאום וסחי כל אלה החלפים מרוב מאכל בראים
אל ש'ן יאכל כלוא סדר ולא טע למאכלו גרד וכבר ארה החכם הקדמון טל
ארמון באמרו כי החלפים אשר רבו וגדלו טבעים בלחם נעבת ורעיבים
חדלו ועל זה הבלבים לא ידעו טבעה כן כפל ברעה וכבר צו החכמים
בטמיר הגוף וטהרנו במאכלנו וסתייתו פן יתחזק החולי על כפאו להשחיתה
וכל העובר על דברי החמים חייב מיתה

צוד יש לנו סגולות' על טבע החיות מעולות' והם מבחן הבחנים' ומאמה
הקדמונים' באמרו אם יתנו תמוך הכלב על אדם שיש לו קדחת' ימצא ל
למחלת רפואה נכחת' ואמרו אם יתלו משער הכלב שחור על אדם שיש בו רוח
רעה' ינצל ממחלתו לפי טעם' ואמרו אם יחתך האיש לשון כלב ביד מינו'
לא יחרץ כלב לשנו' ואמרו אם יתלו לשון הכלב על בעל הירקן' יתרשף מ
אחלו מד יתקן' ואמרו יציאת הכלב וגללו' יועיל לכפיחת הגרון וצד וחילי'
ואמרו חלב כלבת מראשית היונה' ותחילת נסיונה' אם יחצו בו את השער
יעבירו מן התחום' כתער הגלחים' והשונה ממנו לא יזיק לו כלום' ומסקה
כל רוקח ובט' מלבד אלה יש לנו תועלות ומעלות גדולות' כי כל אחד פסי
מחשבו' הולך תמים ופועל צדק וחבר אמת בלבבו' ועתה אחת שמשני בקול
פחכוכי' לבו ונלכה באור ה' ומצא לעמל כפטינו פדיוס' לרוח הים' ותאמן ה
הפיה אל דבריו' ותקם ותלך אחריו' ויצא מן הבית והדלת סגור' ואל דרך
הגנים עברו' ותישנו אל יד הכהן הגדול ואל תוצאותו' והנה הוא מלא על כל
גדותיו ותתחד הפיה מן העב טיט' כי נבראו מימי רשע וטיט' ויאמר לה הכלב
בושי הלום' ועברי בטלום' ועלולות כפטין הסודי' אל תבלמי כי לא תחסדי'
ותאמר ואיך אעבור וכפטי מיללת' כי המים רעים והארץ מוסלת' וימא הכלב
לעבור נפטו לכחות' כאשר ישחה השוחה לשוחת' וילך בשדה ולקט עשבי תינים'
מבחר העצים' ויקחם ויעבירם הנחל אל הפיה העלובה' ותאכל מהם ויטב
לבה' ותאמר עתה ידעתי תוקף אהבתך' וחסידות לבבך' ומחלתך' הי יתן
וטבעני מאלו העשבים' מתקים וכחשבים' ויאמר הראית כי עברתי בלי תלא'
ועוני' מהרי ועשי כמוני' ואני אעבור לפיך לחזק נפטך ולעודדה' להכין
אותה ולסעדה' ותאבעי מעטב השדה וציצה' בסתר קנה וציצה' ותחל הפיה
לעבור' והמים החלו לגבור' ותגבע בטיט ותבנע' והכלב מעזרתה כמנע'
ותצוק ותאמר אחי הכלב הנה טבעני בטיט ורשע' הושיעני אלהים כי באו מים
עד נפטי' ויאמר לה הכלב מה תצעקי אלי קומי ועבורי' אל תשחיתי נפטך ואל
תגבורי' ותתהפך ותגבור אל עיניה' ותפול על פניה' ולא יכלה עוד ראשה
להרים' ובאו בה המים המאריים למרים' ותבנח בארץ ותבטל' ותמת טם על
העל' והכלב לפניה מיהר' ויעבור את ההר' וירא את הפיה האנוסה' בצאת נפשה

וישמעאל
 אורה שמך צדי משכני
 כי נעשתה עבתי לבי
 דעינוני כי יאבדתי כל
 אויביך ה' זה נאספתי כל
 סולל וסכל השומע לקול
 מלטי בסתר וכל הקרב
 בארץ תבונה לבל מעבר
 פתי יאמרו לבל דבר
 ונשאתי אלך זה הדמיון
 מרח ועליון למע' ההייעך
 כי הסועל סכל והולל
 מבוא וולל ירשתי על כל
 מבין פתחה ומחורה על

חכם העין והורה מעלה פנים בתורה ואם אמנם קבלתי סכלותי ושמעתי
 קול רבילותי און עד בקני היעה ומתי כי עתה גם אויך הרגתי וה' יוש דענו
 כי צדק גדול החכמים באמת במיטב טידיס נפלאים ורמים אחוז לנו
 מעלים קטנים ומחבלים טרמים ועל זה ארחיקא יגבילי ולא יבא עוד אל
 סכלי סן אלכך בחרמתי ואנקט באשמתי ויגרם את הסועל ויבאן מקדם לבי
 שאייה חולה ונהיה יולך אל הזאב ומי תחבולות מלבנו מאוב ויאמר דבר
 שתר לי אלך לגודל כבוד ומהלך וירא כי ארץ אים ויאמר דבר כי ארץ אפיר
 מאבאיש ויאמר אתה ידעת את האריה הלזה פתי וגבוה מכבוד למי שאינו
 ראוי והכבוד אזלנו אינו מצוי וראש לנו חפוי ואתה אחרי אש- אמה מאכלי
 שולחנו דל ורזה ועומד על כנו טבזה הנני מכח לך סמים מסס המות מ
 מטעמים ותפן לו ויאכל בעת המאכל וילכד בשחיתות המות וחורמו
 פשחיתת עץ בלחמו ואתה תמלך במקומו והממלכה בכדיבותי תריח ותקח
 ואני אהיה לך למטעה ויאמר הזאב חלילה לי מפטע להתעולל עלינו ברשע
 בן תהיה זאת לי לפוקה ונאיש בגטסי מועקה

ג א

ואמר השועל התייעץ בחברתך אמר בחרות' וזה חיים עם האסה אמר האמת
 • ואני אשוב לדעת דעתכם הכלולה' באישון לילה ואטילה' ויהי הם מדברים
 בריהם וענייניהם 'הנה הדוב עובר לפניהם' ויאמר טלוס לכסאחי ונאמני
 ד' ויאמרו לו יברכה ה' "

עזרת הואב וחשקל שניהם ' וזהו עובר לפניהם

ויעבור הדוב וילך' בית
 המלך' ויאמר לו מאן
 פה' אודחי' השלום אתה
 אחי' ויאמר משוט הארץ ו
 ומת' לך בה' לארצה
 ולחובה' ויאמר שמעת
 חידושים' בענייני האנשי'
 ויאמר לא שמעתי חידוש
 ולא עניין' לא ראיתי ה
 הדיעה ולא בניין' אמנם
 ראית את השועל עם הזאב
 ירא ונאב' וסוד היו מ
 מתחזקים' ובדבר סקר
 מתעסקין' והתבוננת

לשמוע דבריהם' ולא הבינותי לאחד מהם' וירא אחי מאד ויזכר לו' ויגדל
 צירנו וחבלו' ויאמר עלי מתלחטים' והרעה מחטים' ויטלח בעד הזאב לבא' ל
 לדעת מחשבנו' ויבא במרונה' ויקוד ארצה' וישתחו לפניה' ויעמוד לנגד עיני
 ויאמר לו אחי הנני משביעך בטש הידע תעלומות כרמות' אשר עשה לנו
 את הנפש הזאת' שתידיעני מה היה דברך עם השועל' איס במוד אס במעל'
 ואס דבר עם לבבו בליעל' ויאמר הזאב אמנה השבועה טכזה לב מחשבתי
 וכחתה קטת כחושה ורעותי' והאמת אגיד וחי יחידתי' לא אסקר באמונת
 יכזה וכזה דבר אלי הסכל' להסין לך מטש המות מאכל' ואני השבתיהו הליל'
 מה' לטלוח יד במאור עיני' ויאמר נאמן אתה במאמך' נכח וקיים במוסר
 אך השועל העובר' על ריב לא לו מתעבר' חי הטש כי בנפשו דבר' ויאמר
 הזאב חלילה לך השופט כל הארץ' לעשות בלא מטשט כל הוהרץ' אך יהיה
 אדם נכחד על פי ער אחד :

וכבר התורה הקדושה של דיני נפיש אמת: על פי שנים הן שלטה עדים יומת: אמת'
 ואמת היגו תורת השם החביב' מלמדן עליו וכות ולא הובה' אבל אדוני חייה
 לאורך ימים' אורך בדרך תמים: יתחבטו שני ידיים: להיות עליו מעידי' בביתו
 בעליה' ויארצו לו בצדיה' וישמעו באמת התהבולה' אשר בקט להתעולל ע
 עלילה' ופרטא השמלה' וטוב בעיני הארייה דבורו' ויאמר לקיים מאמרו'
 ומלח עמו את הכפיר ואת הנמר' להיות מחטבו גומר' ויתחבאו סניהם בבית
 קורתו' וכחדר הדרתו'

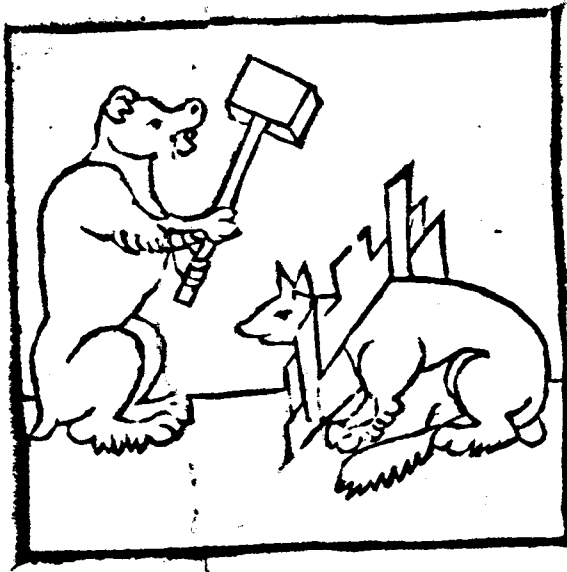
מודת הזאב יושב בביתו כסוד: והשמין לו שני עדים אחוזי הגוד:
 והסאעל בא לדבר עם הזאב בתוך הגוד:

ויהי כנסת יושב השוע'
 תאב להשלי' עשתו
 בית הזאב' ויסגר אונג'
 גענית השע' שונותיו
 ללכדו את השע' וידבר
 דברים אשר לא קן' לטובו
 שבה והכן' ויסוד העדים
 את האסך' ויראו את רוע
 עשתו אשר נסך' ויאמרו לו
 שמך בראשך' יעצתנו
 לפסוק' ויתפטו בו ויחבטוהו
 מאל בית הארייה הביאנה'
 ויעדו בפני עדות ברהיה'
 כי דבר סרה' ויטבע חיה'

אשר פדה את נפסו' והדי' ראשו' למחר יומת האועל הסכל' והיה נבלתו למאכ
 וידוניהו לפני הארי' באף וחרי' ויחיבוהו למיתה כנפתל ועיקס' ומהשבתו
 היתה לו למוקס' ויהי ממחרת ויאמר אל הדוב פגע בונה צמיתו' עמוד נא
 עליו ומתתהו' ויאמר האועל אהה' דדק דברי הנביא ומטלת' לא יועיל רסע
 לבעלת' והגני בלבד ברשעי ומעלי' הדב אורב הא ליוקס הדוב סקידו' ויחרב
 מלטה ברו' ומרת ראש האועל בחטאתו' ותגל צחנתו' ונבלתו אל טולחן
 הארי נמטכה' וחמת המלך טככה'

עזרו וזאת בוח ראש השועל ' במעלו אשו מעל ' .

יחי בעת האוכל ויעטו מ
מכבד צ' השועל מטעמי' עם
כל ראשי בטמס' ויצקו
לאנשים לאכול' כללם כלל
' ויקראו אל הצבי וכל אחד
צועק' ומהים' מוצ' בסיר
איש האר' ויצו הצבי להקדי
' נותח הבבלי ושטר המדים
' ויפלא אתם ר' הכויד והל
הבשר' ויהלש כהו ויהסר'
ויתקלהם לאט' כי כזקו טרע
' ולא היה דבר רע' ויקחו
מן הבשר ושמיות' ויאכל
מזידו ויתנגבו בטו' מאכל' .

י'הטי בטמים מ' וקהל' י' אכל' כל מיני מעדנים' י' יין הדקח עמים' המזכים .

עזרת היריח ורעיו מתענגים אוכלים ומתחמים וחזנים

בלילה ההוא נרדה טבת
חמלק' ותבומתו' וי' אמ' להבי'
את הצבי עמתו' המהז' ק
בבריתו' ויאמר לו אחרי א'
הט' בכשימים נפל חבלק'
ויטב אה' מהללק' וגורלק'
וכל ר' לא אנס לך' הודיעני
מה אעשה' ולא תחטק' ע
עצ' ולא תנכה' כי לחס
אול' לינו וילך הלך וחסר
מאכלינו' וימ'טו מזוכי
ומהייתנו' ולא נשאר בל' צ
אש' גוייתנו' .

ועתה הבה לנו ^גה' דבר מקובל ונרצה' ונשמור דברי ס'ך ומוצא' טפחך לא
 יכול דבר ארצה' ויאמר שמעו כא קצוני' האזינו קולי כבגוי' לבו ונעלה אל
 הרים ונבואה על עיד היונה' מקנטרת מור ולכונה' הר המור גבעת הלכונה
 ' וטע תמצאו וירגוע' ואכלתם אכול וטבוע' ותבצלו מצרה ומקטוב' טמעו
 אלי ואכלו טוב' ויאמר הגר לנו טוב הארץ העליונה' השמיכה היא אם רזה'
 ומה מעלת יוסביה וגריה' זקיפ'ה וכעריה'

צדדת וארי שואל חצבי מעלת הארץ וערכה' וזצבי בשיבו בעניין וכחלבה'

ויאמר קבלה היא בדינו
 מא מצונו' וכך
 אחרו רבותינו' הדר בארץ
 ישראל דומה כמי שש לו אה
 בחבלו' והדר בחוזה לארץ
 דומה כמי שאין לו' וכל מ'
 משאל מעיד על מאמר זה
 ומתקיים' איורא ארץ ישראל
 מתקיים' ואמרנו לעולם ידור
 ארץ בארץ ישראל אפילו
 סרוב גוים בערים' ואל
 ידור בחוזה לארץ ואפילו
 בפיר שתבה ישראל ררים'
 ואמר להתהלל בקדושתה ו

ולהשתבח' כל הקבור בארץ ישראל כאילו קבור תחת המזבח' ושאנו אל החכמים
 הקדמונים' גוי צדיק שומר המצוות' היתחייב לילך בחוזה לארץ למצות יבוס'
 ועל דרך התורה השיבו' ואמרנו אחיו של זה כשא גויה' ברוך המקום אשר הרגו
 בצדיקה' ואמר של המהלך ד' אמות בא" מובטח לו' שהוא בן עולם הבא' יהיה
 יוצא בלי טמא' ודבה' ועל זה תקנו רבותינו' לומר ביום מנוחתנו' משיוץ כונה
 לבבנו ומאוויונו' רחם על ציון כי היא בית חיינו' ואמרנו דבר ברור להודיע'
 מציון מהלל יופי ה' הופיע' ואמר דבר אשר לכל מטביל לא כעלה' א"י יושבת' ב'
 באמצעית של עולם' וירושלים באמצע א"י' והיא הנקראת ההר' ובית המקדש
 באמצע ירושלים' במחולת המחכים' ההיכל באמצע בית המקדש' והארון

ארץ באמצע היכל נקדש' וארץ סתיה לפני הארץ למעלה חסובה ולזרת'
 והיא מכוונת כנגד כסא הכבוד' לשמור ולעבוד' ואמר לא לך אדם ביושלים
 וברו עבדיה' מגערת ומאירה' כאשר אמר הנביא' ופירשנו הכבון' העם
 היושב בה כשפן עון' ויאמן העם מעלת האדמה' החר הטוב הגבעה הדמה'
 ויקדו איש לאיש וישתחו' וישאו וישתחו' ויקומו ויסובו פניהם דרך המדברה'
 ויהיו ליעלזת ההרה' ויקחו את טפס ואת נטיהם' בנותיהם ובניהם' ויהי בבקר
 וישכימו כל חזק וכל עמל' ויבא הר הרמל' ויתקעו שם אהלים' ויסובו תחת
 הצאלים' ושם היתה לביאה מארץ נכריה' רודפת הבהמות והחיות' במדברות
 ובצמת' ולעשות בהם כפי תאותה אינה ממעטת' מעשה אשה אנה טלפת'
 כשמוע החיות כי בא האריה אל ההר' לשאג ולכהור מיהר' ויאמר זה ינחמינו
 ממכאובינו' ממעשינו ומעצבון לבבינו' וישלחו אליו מלאכים לאמר' כרתה
 ברית אתנו לשמור' ונעבדך בכפס חספה בלי תואנה ושמחה' ומד כל מה
 מבקשי רעתנו' אסוף את חרשיתנו' ויאמר להם באתנו ללמד חכמה' כהולך
 בדרך תמימה' ואיני חפץ להכביד עולכם' לבד אשר ייטב בעיני כולכם' ואני
 אבא לפניכם לחרב' בבקר ובערב' ויאמר כיתן לאדוני דבר יום ביומו'
 למאכל טולחט וטעמו' טור טה כבשים וטה עזים' בלבבות עלמים ויעשו עמו
 תבאים קיימים ועומדים' וכתוב בספר והעד עדים' ויקבל אתנו כל עמיד וכל
 חלק' לאדון ולמלך' צורת האריה והחיות כורתים בריח' יחד כולם על טה ברית

והיו כשמוע הלבואה
 ותבס אל ארץ נטיה וישאר
 האריה וביהו שמח ורב טלח
 עד בלי ירח' וכל שריו וע
 ועבדין שקטו ונחלו' אוכלי
 שנתים ושמיים' וכל היום
 אל בית הצבי מע ימים
 ומשמיים' לבקש דבר ה'
 רודכי והומים ויכלו טנתם
 בטוב וימיהם בגעמיים'
 ועל זה אמר המשורר'
 להעיר לב נדס ולעורר:

וְאֵל לְבָבְךָ בֵּן וּבְמִלִּצָה תִהְיֶה בְּמִשְׁבַּד עֵתְךָ נֹר צֶא
 וּרְאֵה בְּנֵי חַיִּים אֲשֶׁר נָתַנִּי הוֹדֵא אֵל בְּהִטְתָּם עֲלֵתָ עֵצָה
 תֹּכֵחַ לְמַעַלְתָּ חוֹן וְשָׂכַל טוֹב כְּבוֹד וְדַעַת נֶפֶשׁ שָׁדַי תָּם צֶא

וְיָדוּ כְּמִנּוּעַ הַמִּקְשָׁה דְּבָרֵי עֲנוּת ' אֶתְכֵל תַּנּוּקָה הַאֲיֻבֵּרֵת הַזֹּאת ' וְלֹא קָמָה עוֹד
 בּוֹ רֵחַ ' אֲשֶׁר תַּנּוּקוּט וּתְבוּחַ ' וַיִּלְךְ אֵל חֲבִירֵי לְדָוִד ' אֲבָל וַחֲפוּי רֹאשׁ
 ' וַיִּבֶא הַטְּנִי וַיִּשָּׂב בְּמַסִּיבֵי ' לֹא יִחַסְּךָ כֶּסֶל בְּתַבְּתָה ' כִּי אִם בְּמַהֲתָלוֹת לְבָב
 ' וַיִּמְהַר לְהַטִּיב אֵל הַמַּחְבֵּר ' וַיִּנְאֵל לְדָבָר ' וַיִּדַּס קוֹלוֹ בְּמַהֲלָלוֹ ' וַיִּשָּׂא מַטְלֵוֹ
 ' צוֹדוֹת וַתִּקְשָׁה וְהַמַּחְבֵּר ' זֶה אֵל זֶה חֵיבֵר ' וַאֲמַרִים יִחַבֵּר '

הַטְּנִי הַטְּנִי בְּמַהֲלָל הַטְּנִי
 ' כֹּל חֲפָצִים לֹא יִסּוּבָה
 אֲמַר הַמִּקְשָׁה מִי הוּא זֶה
 וְאִתְּחוּ ' הַמְּלָעִיב
 עַל הַסֵּכֶל וּבִנּוּד ' וְהַקְשָׁה עַל
 דְּבָרֵי הַטְּנִי וְעִנְיָנוֹ ' וְחֵיבֵר
 עַם קוֹנֵי ' הֵלֵךְ הַמַּשׁוּבָה
 מִדָּה חֲמוּדָה ' צוֹר תַּנּוּדָה
 ' וְהַאֲיֻבֵּר הַטְּנִי ' וְחַק הַלְּבָב
 בְּמַשׁוּבָתוֹ כֹּל חֲסֵי יִשְׂרָאֵל
 ' וַיִּתְרוֹן בְּכֹחַ כָּבוֹד יִשְׂרָאֵל
 ' וְכֹל אִישׁ קָטָן בְּעֵינָיו ' יִבְדִּיל
 רַעֲיוֹנָיו ' וַיִּשָּׂא עֲנִיָּוֹתוֹ ' כִּי
 כֹּל אִישׁ בְּעַל תַּנּוּסָה חוֹטֵא

וּמִתְבַּחֵם מַעֲנוֹנוֹ טוֹמָה ' וְהַמַּטְכִּיל לֹא יִנּוּחַ ' מַטְנִיב אִישׁ הַרוּחַ ' וְעֵתָה אֵל תְּבַטָּה
 מֵאֲמַר הַחֲסֵי בְּמַלְצוֹתֶיךָ ' טַמַּח בְּחֹר בִּילְדוֹתֶיךָ ' כִּי אִם תִּתְבַּחֵב בְּמַד הַתַּנּוּבָה
 וְתַסִּיד מִלְּבָב סְכָלוֹת וְהַטְּנִי ' יִקְרָךְ כְּמַקְרָה הַאֲיֻל ' וְהוּא הִיָּבֵס בֶּן חֵיל ' וְכֵן הִיָּה
 הַדְּבָר ' חֲלָף וְעַבֵּר ' אֲמַרְנוּ כִּי בְּדַמְטָק הִיָּה הֵיל אֶחָד טַכֵּל רוּחַ ' מַרְבֵּה לַטַּח
 ' וַיְהִיָּה מִתְפַּלֵּל כֹּל הַיּוֹמִים ' כַּדְתּוּכָה לְכַה הַרְבֵּה פַעֲמִים ' וְהִיָּה מִתְבַּחֵם עַל עוֹנֵו
 ' וּמִתְרוֹן עַל מַזְנוֹ ' וּמִתְרוֹדָה עַל זְדוּנֵו ' וּבְכֹל דְּרָכָיו הִיָּה חֲסִיד וְטַטֵּס ' וְכוּן פְּתִיחַן
 לִיָּה נְגַד יִרְנֵטֵלֵס

כי התנהג בדרכי התשובה / וכפשו עלובה / ויבחר לכפשו / וזה וכסרו / מתלמד
 כל אחר / ונשא לו לשמרו משמיד וטית / עשר נשים פילגשים לשמור הבית /
 והיה מתנהג עמו כשורה / במדה במשקל ובמסורה / וטס הילז צפיר עזים מ
 מתנאה וגם רוח / כדור נפוח / מרורת פתגים בקרבנו / וילך טובב בדרך
 לבנו / ויהי מתעקש בכל דרכו ועיוניות / והצפיר קרן חזות בין ע
 עיוני / ותהיינה לו נשים נשואות / הבריאות והמליאות / ל
 למלא תאוותיו ולהטלים / היה מצוי אצלם בתרגולים / ויהי הילז ויפקדו ביד
 רועה אחד טניהם / נטיהם וכניהם / ויקח הרוע את מטיהו / משענתו וטבטיהו /
 ויתנהל לאנו לרגל החולה הנטבר / וינהג את הצאן אחר המדבר / ויסוב ויעבור
 / ויעל הר תבור / וימצא טס מרעה טמן וטוב / כגן דטוב / וירבו הימים / באץ
 פחד ואימים / והעזים והרחלות רועות כתות כתות / ויחמנה בבואן לטעות /

צורת הרועה מנהל לאמו / ובעבדו הצאן תוח שצמו

ויחג הצפיר על פשו ב
 באץ בוטה / וכחת
 קצת כחוסה / והאיל היה
 צנוע / ובכל מדה חמודה
 ידוע / וירא עיוני הצפיר
 וגאותו / ורסן בטנו ותאוותו /
 וימצע מדבר אלת / לרוע
 מעללתו וכליו / ויהי דורס
 כפשו דעת כלולה איל תתחד
 במריעו / ואל תקנא בעוטה
 עולה / כל טמן מי טהעצה
 כמאצת בחפשו / משחקת
 בתבל ארצו והצפיר בראותו
 כי כרחק ממנו / ומכוד

ראשו יאמנו / ויחר עליו אמו / וירב חמתו וזעפו / ויאמר בלבו עתה ידעתי /
 ומדרכי האיל למדתי / כי במדת התשובה לבנו ינהג / וחלוקה ודעת והרבה להג /
 אשוד אולי יתנהג בני בדרכי / וילמדו מהלכיו /

אין לי טוב כי חס לדבר עמו תהבולות' להתעולל עלילות' ובעון בצעו
 אקפון' ואוכיחנו' אולי ירדכו הדחינו' ואל כל אשר ההפוך אטינו' ויהי
 בערב בהתח' כל נחטל וכל נענה' עת האסף המקנה' וילך הצפיד אל בית
 האיל לדדסו' אשר לא נסא לטוא נפטו' ויאמר לו איה החי למה מנעת ממני
 מלוקך' ואנכי' לא חטאתי לך' ומה מצאת בי עול אשר הקלותני' ולמה רמיתני

אחד הצבי בדבר אל האיל' בכח ולא בחיל'

יאמר האיל ראיתי בך
 סמנים' אטיים וחמנים'
 כי אתה עו פנים' ועיניך
 רמות' ולתור אחר תאיתך
 הזמות' וענינים אחרים לא
 יבטו בעיני' והש הפכו מ
 מרעיני' ואני סגל רוח ו
 מנוחה' לב נספר ונדא'
 ולא יתחברו לעולם שני
 הפכים' יאר לבב ואיש
 פגכים' וכבר פרטת
 הקדמונים' בספריהם זה
 הטבוני' ואמת כי החיכים
 פני מינים' וכדתיהם טונים

' האחד חייב טלם במעלתו' האחד אינו טלם כי חס בקריאתו' החיוב הטלם
 במעלתו ויושר' הוא כאשר ימצא האחד ימצא חברו' כמצוינות היום ועלמת
 אשמת' וזה מזה לא יכרד ולא ימט' או כמצוינות האש והעטף יחד' זה מזה
 לא נכחד' החיוב אשר אינו טלם' מכל משכיל לא יתעלם' והוא כשימצא האחד
 בבחו' ימצא הזני בעל כרחו' וכשימצא האחד לא יתחייב חברו להמצא' מן
 הכח אל הפועל יצא' כמו החי והאדם' אשר אינם טונים במעמדם' כשימצא
 האדם וחי בהכרח' וכשימצא החי לא יתחייב האדם להסתבח' וכמצוינות האחד
 פחות הטנים נקדאים' והטנים באחד אינם במצאים'

החיוב ימצא כן בג' פנים ' והם דממצא חנוים ' והם הגרמא חפסר ' המולח ' ואל
הכל יצלח ' וההכרח הוא הנמצא תמיד ' אשר אין עמו פתיל צמיד ' לא מט ולא
ימיט ' וידו שלח כחלמיט ' אינו חדש ולא יטן ' לא ינוס ולא יטן ' ואיפשר הוא
דבר שאינו נמצא ויתכן להמצא ' ומן הכח אל הפועל יצא ' המטולח הוא דבר
מכוסה בטבע האפשר ' ונמצא עתים ויכטר ' אחד אשר היה אפשר להימצא לו
לא ' ואיפשר להיבטל בעתיד כחו וחילו ' והפכים הם הדברים שיש ביניהם הרחקה
גמורה ' ושני קצוות הסתרה ' והם שני מיני הפכים ' ונתתי לך מהלכים '

האחד הוא דבר אשר אין אמצעי בין הפכו למינו ' ואין הקרבה בינו לבניו '

במשל הזוגים והנפרדים במיניהם ' אשר אין אמצעי ביניהם ' השני הוא דבר
אשר יש בו אמצעי ' ושמיני ורעי ' כמו הלובן והשחור ' והחומיות והקריחות '

והאמצעי משניהם הוא מחובר ' ומנחתם ונסכיהם כמדובר ' ועוד יש חיוב
והפכו ' כל אחי ממדית האדם ומהלכות החיוב הוא משל בשני אנשים ' קדש
הקדשים ' אשר כוונתם להתייחד בעצה אחת ' ואמונה אחת ' משפט אחד וחוקה
אחת ' ואיש מהם בחבירת לא יחת ' והפכו הם אנשים נפרדים בעצתם '

במידותיהם ' ואמונתה ' כי האחד ידן כי הצניעות טוב ' והעזות רע ' וזה יתרון
וזה מגרע ' והשני ידן בהפכו ' כי שקר נסכו ' והנמתן יתרון אל התשוב ' יחייב סבלת
אל המשוב ' והמתן שלימו ' אל השוב ' יחייב גריעו ' לבר הלבו ' ועל זה לא יתייחדו

שניה בטבעם ' לשנוי אורחה ורבעם ' ועתה אנחנו שני הפכים ' ומדותינו פונות
לשני דרכים ' כי אני תמים ובר לבב ' ואתה חסר ולבך טובב ' אני עניו וכבאה
' ואתה עז פנים ומגאה ' אני נטבר ושפל רוח ' ואתה גבה ענים וגס רוח ' ועל
זה נמנעתי מטבליך ' כל קרוב אליך ' ויאמר הצפיר אחרי אשר במעל התשובה
תתהלל ' וחו ערך עזותי תחלל ' אולי תלבד כמקרה החסיד ' ורעתו ' אשר לא
עלה פשטו השתוב בדעתו ' איש איש כי תשטה אשתו ' ורוח קנאה בו לא עבר '

והכני מדועך אף היה הדבר ' אמרו כי היה באשרוד איש תמים במדותי ' וצדיק
היה בדורותינו ' איש יאמנאל ' באמן עם אל ' ועם קדושים זקן בא באנשים ' ויתי
לו אשה מיוחסת ותמה ' יפה כלבנה ברה כחמה ' ומרוב צדקתי היה נחפר ונכלם
' לא נסתכל בהוד יופיה לעולם ' ובחוקת אשת חיל מחזיק אותה ' והוא לא ראה

את ערותה

לא תאמר כי לא הביט אליה ונתחטק האטה בחור אח מבני העיר אדמוני
יסה תואר רך במנים וצעיר ' ותבער בלבה אט תאוקצו ' כפלאת אהבתו ' מים
דבים לא יכלו לכבות אהבתו ' ויהי בימי קציר חטים ' ורעיוני האטה אל תאותה
ממים ' ומדרך הצניעות נדדים ומתנוטטים ' במעטה שמים ' ויגע ערב חגס ב
בבטחה ' החליל והאמחה ' ויהיו שמימים ועליוס ' ויפקוד האיש את אשתו בגדי
עדים ' ויהי כעלות המנחה ' לעת מצא נופס והנחה ' וילך האיש לבית התפלה '
במעטה עון ותלה בגולה וכהלה ' ויאמר לאש צ הכיני השלחן והמנורה ' והכני
אלך להתפלל בבגסי דה דורה ' ותעמוד אש צ להבין בבנים חסד לב וכער '
טובח פתח ' האער ' והנה הבחור ברנה ' עובר בטוק אצל פינה ' ויצעד ויבא

לקראתה ' ויקרב אל פתח ביתה ' ותאמר האטה בעדו ' ותתעטתה בבגדו ' ו
תרא את רוח יפת גדרו ' העיזה פניה ותאמר לו זכחיטלמים עלי מנעורי ' היום
טלמתי נדדו ' והיתי ערובה על נדדו ולכי המות בחר ' למקיס עלי מאוס כל
פאחר ' וטבר הזהירני חכמי הדורות ' להבין ולהורות ' ואמר אחד הנודד ואחד
האנערך ' ומלקיס ואמר האריך ' עובר בכל תאחר אם אינו מטלים ' כיון
שעברו עליו ג' ג' ג' ואמר חומר בנדרים מבטובעות ' וכל הלצבות יודעות '
שהנדרים על גב טובעות עולים ' ולבטל המצות חלים ' ואמר בען נדרים אש צ
כל אדם מתה ' כי היא מצוה צריכה ועל לב חרותה ' ועתה אחרי אשר

נחלתני ממך לא אבדה ' בוא איתי הבית וכסעדה ' ותאבע
ואאדי נמוז פני ' ואטלס את נדדו אשר נדדתי לה '
ויאמר הבחור היה לך לך איתי מקל וחומר
כי אני תאב מאד לחבורתך ' וכי
פערתי למלקוט דידותך '
אכל לא רחיתי

טענת

הכונן ' באמת וביושר ' ואני מסחד מבעל הבית ' אשר קנאתו טמיר ושית .
ותאמר האטה הבינותי אד מחטבותך ' ונלאתי כטוא על אהבתך ' ולב
כענין ' חסדך כפני הענין :

וחוסף עוד לפתותו ב
 בדבריה ' ותחליק עליו
 אמריה ' ותאמר דע כי
 בעלי האש ישמריה ויוצרת
 מבטן יעזריהו ' הוא בעל
 תשוב ' (נפש כבוד וחשוב)
 וכקי בכל עביוניו וענתה
 בו הסרת פניו ' כי לא כ
 כסתגל בהוד יופיו להגליש
 את כסאיו ' והוא הגדול בני
 מעבתי ' מקדומי ומחשוכי
 בי כניסת ' וטובה אחריה
 מתאחר ' ובבקר לפני שחר
 ' מתפלל ומתחנן יותר מ

מחבריו • מברך לפניו ולאחריו ' בקטנות רבות

ותחננוכי ' ומרבה רכוש ' עתה בא אל הבורה ' סורה אדוני סורה אלי אל ת
 תירא ' יוסר אליה אל החדר ' בעליית מגדל עדר ' ויאכלו וישתו וישמחו
 ויעלו העולה ויזכחו ' ותאמר שמח בילדותך אל תתעצב ' האש בבקר והתייצב
 ועתה בא אלי וולת יופי אל תחמוד ' מזהה חוטה אל תנמוד ' כי האיש יאשים
 לצילתו להגלי תחננוכי כמאשמו דתי לעשו ' מצטיהו זר מצטאז ככרי עבדתי
 חאקוי במאמריהם תגל וחשוב ' ולך נאוב ' ויסוב הבחור אל בית אביו כחוקן
 ותאמר האשה לבדה בחשקו ' ותמהר ויתנש מאצמיו ' קמון בושש וסמים
 ותבדד ביתה מדבר מלאי עיניו ' חטובות אשון מצרים ' ותצנך כיריתיה כפי
 חפצה (ורכוכה) ' טבחה טבחה משכה יינה ' אף ערכה שולחנה ' ויהי ככלות
 האיש להתפלל תפילתו כדתי ' ויסן ויבא בית מנחתו ' וימאץ רפידתי ערוכה
 ושמורת ' מזה שולחן כסאן ומורה ' ויאמר לאשתו ברוכה את בפה כל עש ולשון
 ' העבת חסדך האחרון מן הראשון ' וימהר וישב במסיבו ' ויאכל וישת וייטב לבו
 ' ויהי כאשר כלה לאכל פיתו ' ותאמר לו העבונה אשתו ' הואיל ושבענו מטוב
 הדין ותארת ' לימא לן מר מילי דאגרת ' ויחל האיש לדבר ' ובריוחיו אמונת

לשבר

קאמר פאנען בתי ורע ודאי אונק' למאמר חזק וקונך' ואדיעך מוסרים
פאנען אים' אחר בארז זקנים ויטעס' בעינינו הנשים' אמרו צריכה הטה להיות
אשת חיל במדותיה' כנענה ושלמה במעלוי' ובעבודת בעלה מהדה ורדה
בבאר פני מאירה ובטוחותו עליה' ולהתבונן תמיד בדברת ואמרתו כדי להפק
דעונו בעבודתו' וכל א' יטורד לקראו הפעמים' וצראנו כמורה שמים' ותשמור
עת כבודו' ומחנתו עת ההבת יטאיתו' עת שבתו וקומו' עת קיצתו ונומנו וכל
פאנא אסרי יאהב ליונה' ואל תאהב הת אסרי יטא' ואל תחשוף סודותיו' ואל
עבדו מעלותיו' תלמדו ומהפחותיו' ואמר צריכה לעובד הוקה ומנהגה'
פאנען עדיה' וצנענה ואל תקטה לשאל ממנו' ומתנו להל אל תשימונו' וכאשר
מתן לה אל תבעט' בין דב לזבט' ותאהב מאכלו ומזונו כפי חסדו ורצונו'
ובקימתה ושבתה' תאמרו עתו ולא עתה' קטבת ולא דברנית' מיושבת ולא
יבאנית' טפל דיעה' חצבה עמודיה טבעה' צופיה הליכות ביתה ומעליה'
' ותורת חסד על לשונה' ואמרו צריכה לקטט עצמה דרך צניעות' כדי שלא
תראה לו פנים ונפשים' ורוח קנאה שאפס' ויגדל בעיניה המד וגדלו' בקרוב
איש להשתחות לו' וכל מנהג אל איבה מלכה תאמיר' ותתפלל בעדו תמיד'
ובצבת עינו בצרהו' וכל היום תברכהו' והאשה אשר אלה ארחה' עצמו מ
מספר טבחה' ועליה אמרו אמה' רחוק מפנינוס מכרה' ועל טלמות גדלה'
ומהללה' בטח בה לב בעלה' ועתה אכונן לבי ורעיוני' הפעם אודה אתה'
כי רוב המדות אשר דברתי' והמהלל אשר זכרתי' לך הם למקנה' מימי נעורי'
ועדנה' כשמוע האשה את דברתי' וטעם מאמריו' ותקס ותחזק במדו' ותשתחוה
לנגדו' ותאמר זה מאמר חכמי וכבונני' זה הטולחן אשר לפני ה' והנה צדקת
כי במהללך תזכרתי' אמצא חן בעיניך אדוני להסירני' ויכל האיש ענינו'
לדבר על טולחנו' ויקומו טניהס בחפזן' אחר המאכ' והמאון' ויסר אל העליה
ויטב טס' ויתבטנו ככל תאות נפסס' ויהי באטמות הבוקד ויעור האט
מאנתי' וישמו דרעי תבומתי' ויאמר לאשתי קומי אחותי' הכיני טמלתי וכסוני'
' כי כבר נתקנו רעיוני' עת לעשות לה' ועת לכבד ביתך ולערוך מאכלך עורי'
בחטי מנית ופנג ומאן צרי' ואחר תשימי לבך למסילה' לעלו אל בית התפילה'
' ולתת הודיה על טוב חלקינו' ואור כהנונו' כי קדוש הווס לאדונינו' ותאמר
מאמה בנפס נכאה' אל תצא בי עין וטגאה' כי לא אצא מביתי' פן אטחית
נחלתי' גאל לך איה את גאולתי' להתפלל בעדינו' להגדיל מהללנו והודים
שי בנות העיד הזאת' מאד הם בעני קאמתועאת'

ש כל אחת מהם לתאונה טוהרת ' ועל הוד בעלה חזרייה ממרדת' הווי' וסודות
 ' מתעסקת בדברי כלימה ' פתויות וכל ידעויות מה' וכל אחת בדברי חברתה
 חזוי קה ' ככריה אמרייה החליקה' ואח ביניהם נכונה' כי אס פניה ודברי עגבי'
 מוכה ' טיית זכה ' ולא תתחברנה בבתי התפילות ' לשמוע תחנונים ותהילות
 בי אס לפני הבחורים להתגאות ' לעלות ולראו' והס' לראותן יארכנו ' ולמלאות
 טבימתן יארכנו ' וירמזו בעינים וגנותה' יצפנו לכפס' וכאשר שמעתי סודיהם
 ' ואתבונן עדיהם ' אמרתי חובה להתרחק מכל לב חוד וסוגב' טוב לטבת על
 פיות גב' וכשבתי ארמי בחיי ראשך' חי השם וחי נפשוך ' אס אצא מפתח נתי
 ' וענתה בי צדקתי ' כל סכן שאח האשה כחשבת' ובתנות היוס אינה חייבת'
 וכן פי' בעלי המסודות ' כל מצות עשה טהומן גרמא כגוס פטורות' ויאמר האיש
 בדרך השם אשר נתן כזאת בלבך' ויהי' רח חן ותחמנים בקרבך ' ותעמי לאל
 דברי כסילות ונבזות ' לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת ' ועתה טבי בית
 טבארתך והודך ' ואכי אתפלל בערך' וילך האיש לדרכו להתפלל לפני מלכו'
 ויהי כאשר יצא מבית מנוחו' והבחור האכיס לפתחו' וישמו אל האשה במטייה
 ' ותפתח ותראיהו' ותאמר לו בקול כחנן' בא בדרך השם למה תעמוד בחוץ
 ' כי אף האיש בביתו ובבולו' חלף והלך לו' ויבא ויתהלל בעולמות' ויתרא
 ציח' ויאכלו וישעו כחוק משחקים הנחמים' ויצנחו לארץ' ופעמים' וישעו
 מצדנים לפי תאותם' הדעו מאבותם' ויהי כאשר כלו לאכול את העטר אטו
 מדנים ובית חברה' וישן הבחור אל דרך גבולו' וילך לו' ויתמחר האשה להכין ת
 מאכלה ומאכה' ויתעטף ויעב על מכונה' ויבא אישה מבית מדרשו' הדור
 בלבוא' ותקם לפניו בטפלות עינים' ותקוד בת שבע אפים' ותסידה אל
 מקומו וחדרת' ואל מוסב יקרן' ויבא אוהבת וכל בני משפחתו ויפקדו אותו
 ואת אשתו' ו אמרו השלוס לכס מאת נורא ועילוס' ויאמ' שלוס' ויהי אחרי כן
 וישב האיש אל מוטו' והאשה כבתה אוסיר לימינו' וישמחו בחגם ובמועדים'
 זה כל האדם' חוק וזמן נתן להם' שלא יטנו תפקדים'

צורת האיש מתענג על שולחנו ואשתו נצבה שגל לימינו

וירבו פיונים' בחטאים
 ואשמי' ולא הבין האיש ענייני
 האשה ומעבדיה' כי מצדדים
 וחרימים לבה אסורים יהיה'
 ויהי לתקופת הזב' בהתעור'
 לב זונה' אל מחרים' ולמל'
 תאומי יערים' ויתאו הבחור
 לצחק' וילך מאבית ויתרחק
 ויבא בית המזחוק' כמטפט
 כל זונה וכחוק' ותפול על גדר
 דחוייה' ומצחק בקוביא'
 ויחסר הזנו וכסותו גרע'
 ואב' העושה הוא עלת בעניין
 רע' ויתחבא כל היום הוא

לברוח' ויטבח בית אביו שטח'

ויטכור לו בהמה לרכוב ולן ושכוב'
 ואם האשמוזרת' היתכונה' ויעור האיש מטנתי, וילך להתעורות על עון אשמתו'
 ויטכס הבחור ללכת לדרכו' ולגוס מעידו ומקהילת פלבו' ויקרא אל האשה אל
 הסתח' לפתוח בדתה' ויאמר לה הנני אלך מביתי ואולמי' אל מלגן אנרחים
 ואעזבה את עמי' ותאמר האשה אל תמנעני חסוקי מעצמך' הלך אלך עמך'
 ותקח מבית בעלה כל אשר תאהב: כסף וזהב' בגדים ודדירי' כזמי' וכמירי' ויבא
 הבחור אל הבילה' ויקח את רכוש בעלה' עדיים ושכמים' תפארת העכסים
 כלילם ואצפרה ועגילם' עטרה וזהב משקלם' וישחרן להם בהמה אחרת'
 חזקה ונבחרת' ויקח כל אחד משאו ומבחרו' ויעמוס איש את חמורו' ולא הניח
 לבד הבבד' וכל דבר האבד' אשר לא היה עומם' וכל המלאכה נמבזה וכמוס
 ויקומו וילכו בצעף' מזו רעב לחומי רעף' וישימו מגמת פניהם אל אדמת
 מצרים לחגף' וחדך אשדות הפסגה' ויטכוכל כרי האמורי ומגרעם' ויבאו עד
 חרמה ויטכו טח'

וחד בבקר עת קמחת
 הלכבות ' בקר
 לא עבות ' ויכל האיש ל
 להתעודות על ימצלו ' דמס
 לה' והתחולל לו ' וידן אל
 ביתו במרוצה ' ופתח פתוח
 תצא ' וירא והנה מצ' עדוד און
 בו מחיה ' פרחם ועריה
 ויבטם אל צבוא ' והנה כסונו
 ' כמנולה שאך בה דגים
 ויאמר און זה כי אס אשתי
 התעמיה ' השאילה מיטב
 חפציונו לבלה יתומה ' כדי
 לגמול חסדים ' בעת דודים

' ולא דע החסיד העניו ' כי קרן עור פניו ' ועתה אייחל עד שת בואה ' ואם
 ' ונצאה ' ויחל האיש למצוא סד' 'ס' ' עד ככון היום ' וירא והנה אחרה לבא
 ' ויבצב אל לבו ' ויאמר אלך להכיר מי הלואי ' ואדעה מה חדל אני ' ויקס
 ' ודרוט בעדה בכל מושב ' ככבד בכל וכחטב ' ולא מצא לשאילתו מענה
 ' ו' און קול ואון עונה ' ויבא עד לפני סער העיר ' שול לכל ישא ובעיר ' והנה
 ' איט' מדרך הקדים ' בא והקדים ' וירא את האיש ויכירנו ' ויקר מקריא ' ו
 ' ויאמר הלא איתך האיש בעל התשובה ' הולך בדרך חטובה ' ואשך היתה
 ' בעיני בחוקת הצנועות ' והנה היא מן הזונות הגרועות ' כי הוה פגשתיה עש
 ' פלוני הבחור ידעם באך איחורי ' וזמוריהם ' גושאי' משא' כפלים' הולכים להודיד
 ' מצרים ' ואך אס יכול להשיג אותם ' לתקוף מחלבתם ומרוצתם ' ויהי כשמוע
 ' החסיד העניו ' סתה כלמה פניו ' ויתן את קולו בבכי ויתגבר בטולל ' ונאך
 ' באקת חלל ' ויצעק ויאמר הן בעון צדק נטמאתי ' אוני כי כדמי ' וסבת
 ' בועתי וכלמותי ' ויגן לבי וחרשתי ' היתה לי דמעת ' ועיון תפילתי ותשובתי
 ' היתה עולתי ' כי אס התנהגתי בגאונה וכדון ' והיית בביתי איש מדון

שיתני מכור את אשתו ואחיה מלקחיה ומחנותיה חדוני בכל יום דיננה
 גאונתי בכל עת תדרטנה ' ותעזת עגובתה ממנה ' אבל פתני התעוזה ואתפתה '
 ואמנא כוס חמת אשתי ואשתה ויכלו באכל ימי יבא קצב בעצמי ועתה טבים
 עזת מדרך תעוזה ונחמו לבש דרך עזת ומעוזה פן יקרא אתכם כאשר קראני
 ויטבר הדדיתבש היגון אשר טברי ' ותהו למשל עמים וקניה לחרפה למשל
 למסנינה וטב האיש לביתי כאשר בלה למסר אנחנו ויטאר לחרפה ולביוזין
 לדאבון כפס וכלתן ויתן תחת שמחתו אכחה ומכור ראש תחת הכחה ותחתה
 מעשה מקשה קרחה ותחזכור מוס דופי כי תחת יופי :

נגדל אנחותו =
 מסגו היו קרנותיו :

צורת הבובה ומשוחמם על אבירתו
 באילו טבע בים ספינותיו :

וסאני חליך זה הדמיון
 להבי לבסוף מרגיע ופדוהם
 למען תגה אל המעוזה
 ויחנור מדרך התעוזה כי
 כל איש אל המעוזה יתחבר
 על אויביו יתגבר ואל כל
 אשר יפני כניע ויחא יסקיע
 ומי ירשיע וילעוג האיל על
 משל הכפי ודברית ויחטבהו
 לו בצרית ויאמר את מי ח
 חרפת גרפת דלקת אחרית
 ורדסת ואן במאמרך כח
 ואל ותעא מ-וש עיניך א
 אל קדוש ישראל הלא כל

אלה העניינים ' הולכים וטונים ' וזנות האשה ותרמיתם ' הוא מסיבות מתהפך
 בתחבולתם ' ואגדה חכמה מבנים ' אשר אחריה זונים ' ואמר החכם על המנאפת
 וכפח לבה ' טגס לפני האלהים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה ' והאב אל הש' על
 זה לא ידאג ולא יהיה ' ולא כפח תפלה ללהים ' כי כל תלאותינו ' כפרת חטאנו
 ' וסליחת עונותינו ' וכל עניינותי ודלותי ' וריעו ' כגפר יונת עלי ונתן פדיון כפסנו '
 ואם הוא חסד ושלם ' וכל מוס דופי הולם וכל עונותי הן יעוררן של אהבה ' טובה
 ורחבה ' כאשר ' ביאר החכם המשוח ' כי

את אשר יאחז הט' תכוח ' וירא הצפיר כי לא יוכל לפתותו ' ואל דרך מאוכזר ל
 להטותו ' ויחל להתרחק מגבולו ' ומכני זבולו ' כי ירא להטותו ' מפני הרעה
 הזומר אותו ' ויאמר אל לבו אלך ואעזובו ' אשר פי הט' יזכנו ' ובתאוות
 יברת ויצמת כי אה הט' יגפנו ומת ' וילך יושב מנגד ' מרעה בגד ' והאיל טב
 אל תפילתו לטקו ולתעניתו כושר פיו מחסר ומגרע ' עוצם עינו מראו ' ברע ואוטס
 אוננו מטמוע דמים ' מה תמים ' ויבקש על יכשו מיום האה ומעלה ' וישכטס
 עם אדוכו ארבעים יום וארבעים לילה ויהי נוקץ ארבעים יום : אשר ביק' האיל
 למצוא פדיוס ' חלה כן הרעה ועכס ' ויתעצב אביו ויאנס וידר לה מהלל ושכח
 עולה יא זכח ' וירא את האיל כנוע וכבוה ' ויאמ' זה חי ומת זה ' ויקחה ויטאהו
 וישחטה וישחטה ' ויקח מדמו להוות ' על המסקוף ועל טעי המצאת ' וקרבו
 בהלכה שומר ' וכך היה אומר ' א נא רפח נא ' על מוקדה על המזבח אשר בטה
 יתודה על האיל אטמתו ועומו ' ועלה לעולה תחת בנו ' וינח הכשר ממכאובו
 יולי ויעתר לו

צורה הרועה מקטר ומזבח על העצים אשר על האש אשר על המזבח

וישמח הצפיר כי נכר האיל
 אצמו ' בעוצם תמו ' ויאמר
 אבאר לכס בני כי בעדה כס
 אה ה' זה משפ' כל מתודה ושכ
 ' ובמוטב לזיס לא יטב '
 ידבר תחנות ומלי צת ' כי
 האיל הולך אחר יעצני '
 ונשאתי אליך המשלים ולא
 אכל אלך להעלים ' למצן
 ענות למסותך ' להזיכך
 באחרית ' ותחב אל הטובבי
 והגאי ' ואל תבו דברי פתאי
 ' ועכתי במחסתך לעולם
 ועד ' הצירה הזאת לעד

קומה ילוד אשה והער ת איה : היה במעשה עוז ובמעיל ג איה
 עודה להרמות כהיזכר בני : תכל אשר רדכם בגאות ג איה

חדד כשמוע המחבר את משלתי גריבוי דברית ומהלליו ויאמר אך תהא
מילין על טהרת הקדש הולין למען הדחותך כי איך כתעובה מעלה טובה
ומעובה והבטוח בכהו וחילו איך סידד לאבלו ויכלו ימיו בהבל וטמותו
בחבל והמטבימים אל ה' במרץ כולם צדיקים ידעו ארץ
ויטבו לבטח במוטבותם יעלנו חסידים בכבוד ירכנו על מטכותם
כי שאל נא בהמות ותורך על מלך ועוף השמים ויגר לך יראה היך כלכד הכן
בדוננו וגאוננו ולא בדון הוד טחננו ותרנגול הבר והקורה אשר בהרי עלו עיר
הגבורים ובתבונת חכמתם גבור ודרך ה' טמרו ואת הנסד התחברו
ויזו טקטים וטמחים הנאנקים והנאנקים וכך היו הדברים צדק ומטפט
ומטפי אמת כי היה בארץ התלילה נץ אחד מתפאר בעלילה והיה גדול ונאה
ועל חביו מתגאה גדול הכתפים ורב הנוצה הקח צללים וסבב בכתר קנה
וציפה ללא למן מוסר בעלמיו ולא עצבו אביו מימיו והיה עוסק את בני עמו
גדול לאביו ולאמו כל היום היה מורד במוסר ופושע לא השיב ידו מבלע
ויהו לו טני טכנים יקדים תרנגול הבר והקורה אשר בהרים התרנגול היה איש
אמנים וקן וכאן פנים ידו צדקה לבוטו וטבע יצועה בראשו והקורה
שפל רוח וענת מאוסר בעניינת נבזה בעניו וכמאס עוצם עיניו מראות עור
וסבר וחמם ומטמוע דמים הוד ונדהס מלמידו של אברהם והאן הכין בית
מחנותו כנגד בית התרנגול ומטכותיו והקורה הנאמן מנעוריו היה בצדו בית
מגוריו וירא התרנגול את דון הכן ומחשבתו אשר היה באמנה אתו ויאמר
אלך ואוכיחנו על דוננו ביני לבינו יקולי יוסר במוסדי בשומעו את דברי ו
ואגדיל עליו תכחת להציל נפשו מיני טחת להיות מעשו רצויים לאור באר
החיים ויהי היום ויבא הכן לצוד צדה צידך קהל ועדה ויקח לו מבני היונה
לגרפו ומלך את ראשו ממול ערפו ויהי הוא בא מצידו כאשר השיגה ידו
והנה התרנגול טכינו הוכיחו על דוננו ולכסר על רטעו ועל חטאנו להצילו
מארענו ויען ויאמר דבר הט' לי אלך אשר לדעת חכמה ומוסר ויאמר לו
דבר כפי תעוקתך כי הגדלת על טמך אמרתך ויאמר גביו עלך ריבות נאצות
מטכות ומספג טמעתו כהלה רבות וכל איש חייב להודיעך לאיש כמו רטעך
להראות הדוך היטרה מטפט הבכורה כי כל מי טיש ביד למחות ואינו מוחה
שוא כתפס נסדה נא איך בידו יכולת למחו חייב להודיע ולפרסם דרך נכחות
ופתו ימלא תוכחות כאשר נכתב בספר הנביאים ליוסר הודים והבאי ואתה כי
שדחת רטע ולא קבל ברכ' אצלת הוא רטע בעוננו ימות ואתה את נספך הצלת

עדת התרנגול מדבר ונגד הנץ משלים מתב

ויאמר אתה אחי הט אונק
 לדברי ' טמע בני וקח
 אחרי ' והטפל והכנע מ
 מורחך ' ודק לבך השיאך
 ' וזכור את אשר אכתיך
 ' כי תשיב אל אל רחוק
 ' וחסע במצודך

ובמחשבותיך ' היס והטעם
 אל לבבך ' ותמו כפטך
 מחטא רגז ועטבה ' ומן
 העבודה קטה אשר עובד
 בה ' אולי תטה למעלת
 האיש השלם בחזת ' אשר
 שב אל ה' בכל לבו כפטך
 ומאורו ' ויאמר לו איכה

היה הדבר ואיך כעלה השב וגו' ויאמר היה אחד בארץ הימני ' ממעטות
 הדני ' וטמו חבר האחוזי ' בן בלדד השוני ' ולא למד תוכחה בקטנות ' ואל
 חוק ומשפט לא הטו אמונתו ' טלח ידיו במרומיו ' חילל בריתו ' והיה מזלזל חבת
 ואל בני עמו ' וכסיל אדם בזה אמו ' ויתחבר אל בני בליעל ' וימעול מעל
 וכאשר ראה חבת אורחותיו ' מהלכיו ונתיבותיו ' והדיוחו מביתו לרוע מעשיו
 והדיות מככסיו ' ויצא האיש מבית האיש הנאמן ' אל מדבר צן נגבה
 מקצה תימן ' ויהי לכל עובר ושב משא וטורח ' כהם עלי דרך טפיסון עלי ארדח
 ויהי הית והנה כזר אחד עובר ליראה אלהים רוע וחבר ' ויתפוש בו האיש לשהלו
 ' ולגוול הזכו וחילו ' ולא מצא בידו דבר : כאשר חשב וסבר ויהי טראותו כי האיש
 התמים ' איך לו דמים ' החל להכאיבו ולהלכותו ' להרעיבו ולענותו ' וכראות
 הנזיר ברעו וחילו ' ויבך ויתחנן לו ' ויאמר למה תעשה כן לטבדך ' למה אמות
 כגדך ' לך עמי אל תחדל חדול ' ואני אעשך עוש גדול ' ואני לך כסף זהב
 וכל אשר תאהב ' ויאמר לו אש כן שאתה עשיר ולא מסכן ' הודיעני כא את דרכך
 ' וצמה נעשית צמה מלאכתך ומאין צבא ובריה מקום יסבת ואי מה עש אתה
 ואמר אבי הייתי מתעסק בסחרים ' בצור המצודה ' ואיך דוכל בכל מיני תמורה
 פראש כל כושט ובאבן יקרה ' ותגדל מאד יסבתי ותבונני ומחשבותי

ותנעם כסף וזהב באזרונותי ויבטעו לבי כבוד אור ובורא עהר' מרחב כל הון בני
חלבון וזמר צחר' ויתגבר יצרי על נפשו ההדורה : ויסירה מגבירה : וילך
לא לבקא גאיה : אל קברת התאנו' ויהי יום אחד בפקדי עוני' הוא יום ידע לה'
הנה כאב גדול עד למות טלה נפשו ויקחני בציצת ראשי' ואשלח אל הרופא
לדרג' לרפואת כאב הראש' וארבה להן מזהר ומתן : בגדי משי ורקמה ושדיק
פשתן ויושלו לעשו לי רפואותם' איש איש כפי עבדתם : ויצו עלי' ואמרני
אל תגרע' וטמרת מכל דבר רע' והוא כל מאכל קשה וכבד' אשר לא ישבד
' בקנה וקורה להשלים מעלתו : וקיימק בוט : מחציתו להחלט מדבר ואסוק
למאן ראשי בטמקטשק' ואעשה כפי מצותם' ולא איחרתי וככל אלה נשמרתי'
ומסחתי' לא טלתי ולא טקטתי' ולא נחתי' ואשלח בעד רופא אחד מגדולה'
מר צילם מעלהם והנה הוא בק' בכל ענין' גדול בחכמה ובמנין' ואומרה לוי
על כל אשר הבינו והשכילו' כי לא יעולו ולא יצילו : ומינס עשיתי מאמרם ב
סמעט לא אבדתי אבוד : כי האב גדול מאוד' ויחר אף החפא וירביני : אפן
שרף וישמני' ויאל' כל המשתדל בריפואה פתי וסכל' השקט לא יכל' : כי לא יבין
תבנית המרפא בעיניו' לא ידע טלח בבטנו : והגני מדועך טורט הרפואה ע
נציקריה' אף היא תעוב אמריה' כבר את הקדמונים' אשר על מבואת החכמה'
סונים ואמר' כי מלאכת החובלים' אשר במעלה האכזה עולם' ועובדי האדמ'
איברי' וזה לעומת זה כמאלי' ועברי' כי אף התבליץ לפעולתם נמאסת : מצרכ'
לקראת מערכת : כי אלה המלאכות נדומהן : בשתי פעולו' יתיישר מענייהם : מרחה
הפנים ומעטיהם : והמאל בהיות הרופא מתבונן בחכמתו' להציל החולה ממחלתו'
ויעשה כפי הראוי למחלתו ולמפעלו' וכשיעור הראוי למחלתו' ובמקן הראוי
לעשות' וכדבר הראוי לנסות : ולא יהיה במפעלו חטא ואשם' באשר הוא ס'
גם החול הלך יחטא בדבר' ושאף ועבר' (לא יכוח מחלני וצבטני) טבט הנוג
בו : ולא תגע בתכלית השוה' להיותו אחריית ותקוה : והסב' בזה להבין מבוארת
קלה להבין בזה ומיושרת : והיא כי כל מלאכת הרפואות לכל מחלה ולכל נגע
' מאתמות בו הטבעים בכל עת ובכל רגע : ואם הטבע לא יענה מצדו' ונסאר
אזרפת לבדו' אז ידאב החולה באין תשועה' ומצאנה צרות רבות ורעות' ואם
תנוצב יענה אל הרופא ירפא ומחלני' וכי ישדר הוב מאפו : כל

וכן רב החובל ' בהכינו בתבונה כלי טובל ' וינהג כפינות על קו היסוד: בטעת
הכוסר ' וכל הנהגתו אל תכלית חסדו כמטעה ' בחכמה ובתבונה ובכל מלאכה '
וידרוך על בנותי ים בעת הראייה ' ברוח מצויה ולא יארע חטא ואשם בהנהגתו
' באהבתו וחמלתו: ואם יעיר הזמן רוח סערה ויתגבר ' האנייה חסבה לשבר
' ויטיל כל איש אל הים את כל הוננו ' להקל מעליהם ועפון וחרטו ' ויזעק מרה
וצרה כאנחים ' וירדו מאניותהם כל תפשי מטוט מלחים ' ואם יעזר הזמן ב
בטבעו ' ורב החובל בטבלו ומדעו ' אזי ילכס אל מקומם ואל ארצם ' ויחס
אל מחוז חסדם: וכן העניין עצמו בעוכדי ארמה ' ועבודתם בזה נאלמה ' כי
התכלית תגיע בטני עניינים ' באחד עגורים ועגונים ' ואלה הם הסיבות קרובות
ויקרנות ' ולהנה פארות: אמנם יש בזה העניין סוד אחר: יבקש רצון, וטוב סוד
' והוא רצון הבורא עם קרובו ' והם החסידים והשב מרעו ונחבו: ונחת אל
השם ואל טובו: והעניין הזה גדול ונחמד: ומן האלטה נסבד ' והוא הנקרא
סבות רחוקות: סאנו מוצק וזוקות: ומן הטבל המה קרובות ' בקנה אחד מ
מלאות וטובות והמשל אם ישאל השואל למה חולה פלוני ' חולי מחליט הכח
ומני ' ולא מצא רפואה למחלתו ' וארובה למכתו ' ורבי כמוהא חלו והתחלחו:
אליו נמשלו ' ומצאו רפואה לטברס ' ארובה ומרפא למכאובם וצדים ' אטיב
אל דבריו מענה ' יקראו ואני אענה ' דע כי פלוני אשר חלה ' לא מצא למחלתו
תגלה ' כחלש בגופו הטבע ' וכאשר הכאב והטבע ' והחלואים אשר מצאו למחלתו
ארובה ' כמו רגע הפוכה ' החזק הטבע במחלתו: וכחבטה מכתו ' ואם ישאל
באיזה עניין יחלש הטבע בחליו ' ויגיע האדם ואז ' כאמר באכלותו מאכלות
מזיקים וחלי טבר מחוקי ' ואם יאמר למה לאכלס מיהר ' ומנוקס לא בזהר ' כאמר
בחזקתו העגוריה תאזת רצונו ' ורסן בטנו ' וסבת התנודות תאזתו ' אשר
היא עירט מחלתו ' היא התהפכות הזמן ' מעניין לעניין נסמן ' וסבת התהפכות
היא התנועה: אשר בגלגל קבועה ' וסבת תנועות הגלגל יקרה ונכבדת '
בהוס עולם עומדת ' והם הסיבות הבאות מכח הבורא ' אהי כל הארץ יקרא '
אשר הוא באמת מסבב הסבות ' ברוח כליות ולבות ' מניע בסופות גלגליו: לתת
לאים בדרכיו ' וכפרי מעלליו ' וזה המשל בעצמו נדיה ' ברב החובל באנייה

כי הבאים בים סקעו ' וכעופרת במים אדומים כללו ועבעו ' לפי רוב חטאתם
נתגלגל הדבר ' וחלקו כחן בחטאים ונטף ועבר ' ואם נראה רוח יארה ' ברוב
העמים נסערה ' הנה זה מופת נראה לחזות ' כי יד העם עשה זאצ ' בהתעוררת
בלב החטאים ' להיות בזה הזמן באים ' כי לא יבינו מעשיהם ולא יחשובו
' והם לרמס וארובו ' וכדמיתן זה תרון עובדי אדמה ' על פני היתה שומה ' והוא
פארט כל דבר וענת ' היסוד החזק והבנין ' ואם נראה בחלה הוא יטבע או יחנה
' אז במקרה יבא יטעה ' חסורי מחסרה והכי תגא ' הנה יד העם הנייה כרבע '
במקרה או בטבע ' ונתעורר הכל כפי חפצו ' לבעת מצוא ' ולהתגלגל כרצונו '
לא יגב ולא ילאה ' כי ענין אל כל דברי איש וכל צעדין יראה ' א סיבת הה לי
והמות ' ולהלך בגיא כלמות ' וסבת רפואתו בעת מחלתו ' הוא תשובתו ות
ותהילתו ' ואם יש עליו מלאך מליץ ' ירפא עצמו ויחליץ ' ויעיב גופו כגן רעוב '
וען כי כמצא בו דבר טוב ' ויעיד הרופא אל פעולה ישרה ' רפואה נכרה ויקרה '
ויעזור הטבע בחלקו ונמלע החולה בצדקו ' ויהי כטמיע דברי הרופא ויחמתו '
ואתבונן בהנהגתו ותבונתו ' ואדיר על פשעי ועביו נדר כוד להזיר לה ' ואהפס
מעמי ' והקדשתי כל ככסי ' ויעם לי הרופא רפואות ' למופת ולאות ' וישלח
לזהים מרגיש מלאך מליץ ומנאיע ' ויתחזק הטבע בלבי ' וילך המקרה מקדבי
' וינס הכאב והזק מועלה כפטי ' ואסיר עטרת ראשי ואקום ואבנה בית מקדש
לזהים מעט מקדש ' ואכתף אותו מקדש לעיר ' לקרא לבל עובר וטב ולהעיר '
ואחבר אלי חבירים ותלמידיו ' רבים וכטבדים ' ואמאם סלונים וסרבי ' וארצין
תורה ברבים ' ואתן לבל איש כפי מעלליו ' בבית אשר נקרא שמי עליו וארבה
בתוכו עושר וטבוד ' וכקף וזה היבה מאד ' והכל מוכן לעניים ' ולפריון טבנים
' ויהי היום ואני יושב על מצוני ' שומעתי ותרנגו בטוני ' והנה איש מצוני עמינו
נחבא ' וכח הגוס נטבא ' ואלך היום לסדנתו ' ולהשיב את טבותו ' והנה טבותי
לדדכו ' ללכת לביתי ואל קליעת פלבי ' ועתה מהד לך עמי ' אל ביתי ואולמי '
וארבה לך מוהר ומתן להטכח רטיך ' ככל אשר תשאל כפטך ' ויאמר האיש אך
אלך אולי יתחברת תלמידך ' ועתה תעבדך - וודיעו למלך דבר איש כמוני '
ואחזקני ומן עוני ' ואתה השבעה לי בצדק מעוני וקוני ' אם תפקד לי ולכני
ואומר אנכי אטבע ' טפה לפת סביב לא יקדע '

צורת הנזיר הנטבע באמונתו : ומדקדק על סבועתו :

חקונג המש
 האנשים : וילס הלך
 והמה מחטים : ויגיעו
 לביצ' הוועד : באומ'
 ורעד : וכל הקלמירי
 ומטבין במסיבס :
 יסובו : ל דרכ' ונתיבס :
 ויפתחונו לו וישמהו
 לקראתו : ויטבו לפניו
 יבטור כבטורתו :
 ויט'ל הנזיר בטלומ'
 ובטלום תורתה :
 פטלום תלמוד ומשנת'
 ויאמרו טלום תהלה :
 לטובן מעונו : ברוך

אהה לאדוני : אמנם כסתפק עלינו הלכה וכטארה לפרט : ארבעה חלוקי
 כפרה טהיה ר' ישמעאל דורט : אמ' להס טלעה הס ומטובה על כל אחד מהס :
 כיצר עבר אדם על מצות עשה ועשה מטובה אינו זו מטס עד טמוחלין לו :
 ומעבירין פטענו ומעלנו : עבר על מצות לא תעשה ועשה תטובה : תטובה תולס
 ויוס הכיפוריס מכפר על כל חובה : עבר על כרתות ומיתות כ'ד ועשה תטובה
 תטובה ויוס הכיפורי תולין ומחזיקין : ויסורין ממרקין : טכ' ופקדתי בטבט פטעס
 : וכנגעיה עונס ורסעס : ותנא דכ' ר' ישמעאל : טומע אמרי אל : מעביר ר'
 ראטון ראטון וכך היא המדה : מטובה מכל כלי חמדה : הן כל אלה יפעל אלקי'
 פעמי' וטלס : עס גבר אטר מעונו יטוב ויבטס : ואין דבר עומד בפני התטובה
 : כל כך היא גדולה ומטובה : ואפי' היה רטע גמור בעלמוני : ועשה תטובה לא
 באחרית ימיו : כל חטאתו וטגבתו ואטמת פטענו : לא יטל בה בטובו מרטענו :
 וא' חכ' זכרו' לברכ' : דבר גדו' בזאת ההלכה : מקו טבעלי' תטוב' מטובין במסיבו :
 אין צדיקים גמוריס יכולין לעמוד בו : ומעלה גדולה וכרתת : ועל כל מעל' רמה
 אזילה וכחרת' משכי טטעמו טע' התאוח ופירטו' : וכדי תטובת' וענות' יצריהס
 טבטטו : כי הקריבו לפני הטס ויקדטו : ועל כיוצא בזה אמרו חכמי הגמרה :

לפוס צערא חגרה / חלה קן טלטה חלוקי כפרי י / יהיה ר' ישמעאל דורט בתורה
 משמחו התלמידים במדרשו / ומס סכל והבן כפירשו / ויאמרו לו טלוס לך וטלוס
 לדבריך הנחמדים / אשר טמת טלוס בין התלמידים /
 צורת הנזיר טונה לתלמידיו דרך קצרה = ומס סכל והבן במקרא

ויהי בהתבונן האיש
 בטאלת התלמידים :
 ויהי כראית אית הכוז
 אית הצמידו וכשמעו
 אית דברי הנזיר ופירשו :
 וישאל בלא כפשו :
 ויאמר בלבנו איה כי
 כדמתי באשמתי : אי לי
 על טברי נחלה מבתי :
 אללי לי כי בא קלון
 ויבא דון : אי לי אימי
 כי ילדתי איש ריב ו
 ואיש מרון : ולא ט
 שמעתי לקול מורי :
 ולא הטתי און למלמדי

ולמורי : ומה אעשה כי יקום לי ופיקוד : והעת אשר על הרעה יפקוד / ומה
 אטיבנו עתמהר על האדמה להבקיענ : לאחוז בכנפי הארץ ויטענו רשעי ממנ
 למה היה סאבי כנח ומכתי אנוטה / מקוצר רוח ומעבוד קסה / יהי הוא טר כלה
 להרהר מחטבותיו : בדול אשמינורו חטאתו / והנה קול דממה באה לבשרו :
 תמר טערת בטרי / ותאמרו עני טובי / החוקים והקרובי : כי לא אחפון
 במות הדש כחזו וככלי / כי חסד אי כא' לא אטור לעולם / ויתן האיש אית
 קולו בצעק / בשמעו קול דממה דקה / וישמע הנזיר אית קולו : וידא והנה הוא
 מסלד בחילו / ויאמה לך כי כעקת 'הדמות קולך וצעקת / אולי יראת מתלמידו
 באמני : העומדי טס לטרת אית פני ה' חזק ואמץ אל תיר / כי איתך אי לצור מעזו
 ולעזר / והכני נותן לך כעת מחד : כסף והב בכל אשר תבחר : ואצלחך בסירים
 בטוח / בהאקט ובבטוח / ולא אגלה סודך הנעלם : אשר כטבענו טנינו בשם ה'
 א' עולם : ויאמר האיש על דא לא כהייתי וכחליתי / לא צעקתי כי יראתי

כי קטמי הדאיכו כוחי' ותמתינו הדכו מוחי' / אשר חמתם שניתה רחי : ועוכי
מיחד להכלימני : ותקטיה כדחה ממני' / ועתה אם יש לך עלזה צנה : תס עברה
וכאזה : ואם ידעת ראי' ומחזה' / האחיה מחולי זה' / ויאמר הכויד אם תצא אל
סגה תוכה ותחיה : למעלה בזמן תהיה : וכצל ארבע דברי הללו תתלכין ותחסה
' צדקה צעק' סיכוי הש סיכוי מעשה' / ואף סיכוי מקום תיעלת גדולה : כלי גולה'
ויאמר' האיש הנה עוכי מנסוא גדול : ולבי מהבין מאם וחדל' / ואי תבסר בסיכויים
' דבריה קלים מצויים' / צדקה וצעקה וטיחה' / או בזבח ובמנחה' / ויאמר הכויד
אם בזבח ומנחה איך לו כסר' / מתבסר בדברי תורה' / ויאמר' האיש הנני מטביעך
בשם האל ה' : עלם' / טבחון מלא עולם : טתייעצני עצה נכונה' / בדיעת ובתבונה
' איך אכל להריח ראשי : ולהכביע גאיתי וכחטי : ותגדל חסדך אשר עשית עמדי
להחיות את צנפטי' / ובטבונה אקבל דבריך ועצתך : ואבא בברית אתך' / ויאמר
הדבך בתשובה : ולך בדרך חטובה' / ומאד מאד הוי טפל רוח : ותשקוט ותנחם'
ורדוף אחרי הצדקה החמודה' / ושמת את האקפה הזאת במועדה' / ואם תרחה
רעב וצמא' / חרד והומה' / תמחד להאכילו ולהשקותו' / כי תראה ערום וכיסיתי :
ואף בז המצוה טיעור ידוע' / על כל אדם קבוע' / אמנם הכל לפי הונו וטבדו :
איש כמתנת ידו' / ואשילו איך לאל ביד ממונק' / לעשות כפי חסדך ורצונך' / הי
מפיים לרל מחבר על לבבו' / ונותן אדירה למעבר וצעקה לצתיד לבא' / זהו צ
צעקה וצדקה גדולה' / על כל עולה' / ויאמר' האיש הדיני מקבל כל אשר תאמר'
אנשיעני אדוני כי גמר' / ויאמר הכויד מה טמך האורחי' / ויאמר' חבר האחוחי : ויאמר'
חבר טמך יקרא' / ויהי על תשובתך מורא' / ואנא חברת הדיים והגאים' / יתנו
חטאים' / ויהי בלבך כל עושי רשעה למכאוב' / וחבר חבר ואחל אוב' / וטנה את
טמך כאשר אדוני דובר' / אהוב ריע וחבר' / וטבת ורחיית בטוב עדי ואדו' / בן
אנהב לאלהים כאשר לא עבדו' / והעד עליו לצור טוכן מרומים' / ועל כל פעלמ
הנעמיים' / ואמר לפניו בכל הדברים אשר ימצאך' / חבר אני לכל אשר יראך'
זהו סיכוי השם וסיכוי המעשה' / ותחת כנפיו תחסה' / וסיכוי מקום כללים' / ופרטים'
ומעיין מבית יצא והשקה את כחל האטי' / כי דרך רוב בני אדם' / טכני בתי האמר
אשר בעפר יסודם' / להיות בדעת כמטעים' / וכמנהג מדינות טובים והולכים'
על כן צריך אדם להתחבר לחכמים : ולטבת במשכ התמימים'

ויתרחק מן הדמיון ' ומחבורת מרעים ' ואם היה בה' ייניג' מטבי' ממרים' עטריה
 שורדים ' ואינם מתנהגו כטורה ' על פי התורה ' יאוב על כפסו ויעיריה ' ומצניס
 ופחים יסדיה' באמת ראי בפטי דרכי ההמון ' בתנהג יליל' שימיץ' כמה מעשיה'
 מסוערים ' זקנים בחורי' נערים : ואך במנהגם כל תם וישר חיקו : ויד תלמד
 חכם לא יחזיקו ' וכסלים טמו לטרים ולטופטך ' וודים והללים חזקו לטפוט
 טפטך' אלונים מבטן טמו מטופך : ועתה כפטי לכי וכלכה באר' אהינו ' להרבות
 מהללינו וטגהינו ' אל מקום אנטים צדיקים' ובתורה מחזיקים ' וכתחבר להם
 בכל מיני חיבור ' לדעת ולבור ' ואם אינו יכול ללכת ' מפני מחלה ואלה נתכת
 ' או מפני אומה מוד' ומלכת ' להט חרב המתהפכת ' יתנהג יחדי ויתבונן ב
 במעללת ' וטב בדד וודים כי נטל עלינו ' ואם לבדו לא יניחה יוא למרבות
 זמית ' לדיים ולבבעת ' לאפקים ולבאית : ויתנהג בענוה ' על פי המצוה
 ויסתכל במעשה הטעם והגבוה ' ומבטרו חוה אלה ' אלה הם ראטי מדות וכללם
 ' ותלמוד תורה כנגד כולם '

צורה הנוד. בפרש ענינו. ' ואיש מתנחם וטהרה מעונו '

ויאמר האיש אחר אשר
 מצוף דברך הטבעתי '
 ומעלות מדות טובות ה
 חודעתני ' הכני מקיים
 אמתתך הכרופת ' בסבר
 פנים יפות ' וכל מי חיי
 אצבור לפטך ' כה יעשה
 לי אהי' וכה יסוף כי המות
 יפיד ביני ובינך ' ויקחהו
 וציאה בית רפידתו ה
 הכאהב ' אשר טס הזהב '
 ויתן לו בבר כסף במצנה '
 וחמש חליפות טמלות לו
 למנה ' ומרה טכא לטרא

אחת מן חקת ' טור אורס פטרה וברקת ' ואמר לך' והעבר קול בכל המדינות
 הנוטבות ' בטווקים וברחובות ' ולטלם

ושלם לכל עשוק ממון ואמר: ספר: את מי עשקת ואת מי רצות ומיד מי לקחת
ספר: ואל ירע לבבך בתתך לו ממנו וכלמי' וחמיס'תו הוסף עליו' ויעבו האיש
ויע' ככל אשר בנה: כי מדרשו למוטב לו אזה: ודבר על כל לב עמו וגו' עד אשר
כתרצה: להשיב את הגולה אשר גזל או את העשוק אשר עשק או את הסיקרון
אשר הוסקד אתו או את האבדה אשר מצא: ויתן לעניי המדינות צדקה: וירב
על חטאו תפילה וצעקה: וישנה מעשיו לטובה: כמנהג כל בעל תשובה: ויעד
על פעליו הטובים שמו' וישנה את טעמו: וילבט טחורים ויתבס: וגובה לב סס
למרמס' ויטב בבית הנזיר באהבה' גרסה נפטא לתאבה: וכראות הנזיר טינוי
פעליו ומעשיהו' וירח את ריחו בגדיו ויברכהו: ויאמר תחיה ותזה בתורה כפי
חפצך: ה' אלהיך ירצך: ויהי ממחרת ויטב הנזיר ללמדו תורה: וילמוד כל אשר
הורה' תורה נביאים כתובים ביחד: טלשת התעיס בירח אחד' וילמוד פירושי'
ודקדוקים: חוקים ומשפטים צדיקים: מקרא משנה תלמוד ואגדתא' ספרי
ספרי ותוספתא' ויגדל האיש במעלת העושר והסבו' וילך הלך וגדל עד כי גדל
מאד: וישימהו הנזיר על תלמידיו נביד ומצה' מחמי' ומקיל ומאזה' כי כל דברת
על פי התורה טקלן וחלקן' חוקה על חבר שאינו מוצי' דבר שאינו מתוקן' וישמע
בלדד אביו עניינו' ויטב הדבר בעיניו על אודות בנו' ויסלח אליו ספרי ואחח'
'מנחה היא אל הנזיר טלחה' כסף וזהב ובגדים כאשר יאות: וקדה חמ' מאד'
'ויתן לו הנזיר בתו לאשה: תהלה תפארת קדושה' כי אמר לעולם' ימכר אדם
כל אשר לו' להרבות מהללו' וישיא בתו לתלמיד חכם' ויבין ויחכם' כי בת
החכם הנשוא לתלמיד' עולה תמיד' הוא דבר מתקבל ונאה' יעלה ויבא ויגיע
יראה' משל לענבי הגפן בגפן' ואל און כפסא אל תפן' כי התלמיד איס נחמד'
: ודרך תשובה למד' וישמע את גדול החכמה: ויהי להם לזומה' והמשיא בתו
לעב הארץ כאלו כופת' בפני הארי: כעת במתס תמריא: והבר אמרו' כמנו
וגמרו' אין בור ירא חט' ולא עס האר' חסיד' ואמרו' איס תלמיד חכם נחט הא'
חגריהו על מותבו' ואס עס האר' חסיד אל תדור בטכונתו והרחק ממנו מעונך
: ועל זה צריך להשיא בתו החמודה: למשכיל על דבר נוצר תעודה' אשר יטה
קריית ספר ולכדה: ויעס החבר אספה רעננה ושלמה: עד מלא לו סנה תמית'
ועל התלמידים גמלו אותי חסד לרוב אהבתו: ויאכלו עמו לחם בביתו'

ויהי אחרי הדברים האלה
 ישמענו בני המדינה מהלל
 חכמת והעדינה והמדדט
 הקבוצ והמסיבה ' אטד
 הנביא הוקן יטב בקדיבה
 ויתקבצו כולם בפסח נכונה
 ויהי כדיתה ' אל הנדה
 הכא אל האהבה ' משלח
 עלאשים אל הנוד והחבר
 מר עובר ' ויאמר ראה
 דאינו כי היה הקס עמכם
 וכל תהיה כל אלה בינותינו
 בינו ובכיסם ' וראו וראו
 ארץ הערובה ' וטב

בתוכה ' וכל אים אשר כסם ימרה ' ירה ירה ' ויהיו בינו למופת ולאות ' טרי
 אלפים ושרי מאת ' ויאמר הנוד הכה כה זקנתי יום מיתי לא דיעתי ' ואיני יכול
 להלכות עצמי ' ולגוד ממקומי ' אמנס חתבי החבר האמן הכה מוכן ומזומן יכול
 ללכת בהנחה ' לתור לבס מטחה ' ויאמר החבר איתן מושך ' חי השם וחי
 בפסך אם אעזובך ' ויאמרו לנו האנשים אל כא תמנע מהלך אתנו ' כי השם
 אלהים הדמנו ' ולא נשאר לנו חכס מורה ' ולא תלמיד קורא ' ואתה תהיה לנו
 למליץ ולחבר ' על כן ידענו חנותינו במדבר ' ויאמר הכה כל העיר הזאת
 קדובה ' ועלך המצוה וחזובה ' להדריכנו בדרך טוב ונעלה ' ואנרח ישרים
 סלולה ' וכל זמן תוכל לעלות אל בית מלכנו ' כי תבא לראות פני ' ויקם החבר
 מלך בחמתה ' במחוקק במשענותה ' ויסינו לו בית ועבדים מאבחים ' ועליות
 מרחיחים ' ויהי לכל בני העיר מגן וציונה ' כחה טקעה הארץ ופתחה רנה
 ייבגש על פי הערה והמסר ' ויהי להם לשר ' וידם את מאפט העצובה
 כאשר היה על ספר הישר כעצבה

ולפני עמיה היה מקביל פני חבירו בנחת וזמרה / חדש סבת קרא מקרא / ויהי א.
בניו בתלמידים / משקים ביערה ובגמילות חסדים / ויהי רוכב פעם בשבוע /
בזמן קבוע / ליער חת בני הסחורה / במשקל וכמסורה / ושב אל מדרשו סוף
סמח / ורב שלום עד בלי ירח / ונשאת אליך זה החידה / על הוד העב ומהללו
משודה / למען תשוב ותשקוט מחרוניך למען יאריכו יומיך / והיה לך לאור ע
עולם שמוס וזרקה / וינחח לך מרכא בכנפי הצעקה / ושבעתים אור תשובתך
גובהיך / כי תשוב ושמענת בקול ה' אהך / ויען ה.ן ויאמר / וירב דברים בקל
והומר / הכרוב דברים תריב עמדי / ותדויעני פטעיו ומרודי / ותרבה עלי מ
משולייך / טוטל יקימוץ מילך / כי כשלת במשל החכם טלמה / יסר כן לוקח לו
קלף ומוסיח לרשע ממו / ולמה להגלימני משלים הכינותה מודע חלי רבתה /
והלוא כתבו בדרכי מיטרים / קטט עצמך ואחר כך קטט אחרים / ואך תומר טול
טבח עינוך קסם טבורה / ועל עפעפיך מעבה הקורה / הלא אהינו זימה טובה /
וכסל באולתו טובה / ובר שמעת מה יען בלק מלך מג' זכ על דבר פעור / ומה
ענה אותו בלגס בן פעור / וצחי המגפה בעדת א מחוללי / כי הוא זימה ועון
פללי / ומסני זימה לבעל קרין טבילה התקנו / למען ידענו ויאמינו / ולא יהי
תלמידי חכמי חוטאי ומוגל / ומצויין אצל נאוציהן כתרנגולץ / ולכן טוב לנפשו
והוכיחה / ודבר טוב ישמחינה / באמרך אל תרבי נפש אמרך / עמדי נא
בחבידך / ועדיעבור רשעך / ובצעך יוסר / התערי מעפר / ויאמר התרנגול
באמת צריך כל מוכיח / כל ימרה ויקטיוח / ולהתת מעטיו נכונים / ודברת
נאמינס / ואל ישנה כתם הזהב / וזהו אל יעש / ולמוכיחם ינעם /
כאש - בארו חמיהם בנימוסי הם / כאיש הדברים אשר יצאו מפי עוטיהם / ואיתה
לא הבינות לזבי הבר / אשר מטה גאותו סיבר / ואם אמר החכם במטלי ע
אליו צותיק / יהללך זר ולא פיד נכרי / ואל טפתך / דידקו הנכונים הרבה
במדרשו / וצריך פידוש לפירשו / ואמרו אס איז נכרי להגיד יסרך וטובך / טפתיק
יענו כך / והנה לבי כנסף צוף מוקק / וחכמה ותבונה בכפטי חקק / והלא תמש
חכמה באמת / האמנה / מי טע טענות חכמה / ומי כתן לשכני גינה וחייב כל
אדם לברך למוטל מטה ומלך / הנותן לשכני בינה להבחין בין יוס ובין לילה :

אם אני מצוי אצל אשתי בכל רגע' להעביר טלהבת ההחיות והפגע' ואם
פחמ' הגבע' יום יום יביע אומר' לא הבאת מזה קל וחומר' ותבין בן מדת אדם
' כפ' המוג הגבר ביסוד' והיסודות אבות ארבעה' והמוגים במיניה' תעשה
' האחד טוה ותשמונה כדחיס' ומן הקן הטוה נשכחיס' ואם המוג הטוה יתגבר
פגוף האדם ובקרבנו' לארכנו ולרחבנו: תהינה מדיניות על פי האמת' והיושר'
פאמת ובכוסד: ואם יטה אל הימין או אל השמאל' ההלכות למול' תהינה י'
מדיניות על פי הטויה: ורבה שאייה הנני מודיעך הד' פטוטים' כללים ופרטים
צבה תבין המורכבין ותבנה' למען תשכיל כל אשר תעשה והמשל בזה אם
תגבר על האדם המרה הטויה' ותלכד אותך רשת מזויה' יתגברו בן מחטבות
דעות' ופעולות מאונות נודעות' כי מג' ענות בגודל האכחה' ומיעוט השמחה
ורפיון תאותו אל האשה' ותבטיה בטוה וכל עיניו נודעין' וכלי כליו רעים'
כי אל יסוד האדמה' כמשל וכדמה' וכזכרת בתורה רפואתו' להסיר מהלתו'
פי' כבד ביהר החכם הקדמוני' כי התמדת ההנהגה מוגטני' והנה הוא ידוע
לכל גדול וקטן' כי ההרגל על כל דבר טלטון' ועל מחטבת בעל השחור' העיד
החוק והמשפט המרה' במאמר לא תתורו אחרי לבבכם' שלא ידבק בתוהו מ'
מחטבתכם' ופי' החכם מצוה ידועה' אל תחרוט על ריעך רעה' והאזהרה
להיות בחלקך שוח' ועמלו טוכח' ושמחת הגולים' לראות טלטל רגלים' ומצוה
פריה ורביה' חייך יפת תואר בטביה' וכן מצות הנדיבות' אשר חן בה ביטול טבות
' פעמי' במאורו וטובו' ופעמי' בנפשו ולבבו' וזו הי מצות השחור' ליהודי' היית
א' ריה והאדומה אם על טבע אדם תתגבר' תהרום חברותיה ותסביר' ותמהר לדב'
לבגים סרה' קראן לי מרה' והמדות המתג' ברות לאיש אשר אלה לו' לפי מרעו
וטבלו' קלות הלטון בכל אשר פעלו עמל' וחסד לכפאו גמל' אבל ימהר חיש
דברים ועלילות' פעמים חשות פעמים ממללות' בעל חימה נוטר ונוקם
מתגא': יגיע להעט' ולא ילחה' מחודד מאד בטבלו ובכחשו' ומסתכן בנפט
' וחמה אל האיש אשר במוצאו קט לאכול' לא ישוב מפני כל' הנה רפואת
חטובה' בעט ברזל כתובה' והוא מאמר כל מוצא טפתך תשמור באין מעל
שאמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל' ולישר האדם במאמרו' אזהרת לא
יאל דבת' והסי' המפחד על דבור רע' זאת תורת המצורע

ואזהרתי רבו' המזוקקה' לא מצאתי לגוף טוב משתוקה' ואמר בגנות הגאון'
אלה יקרה וטוה' כל נאי ט' ט' ט' גמות הדוח' לא יאקוט ולא ינוח' כאילו עובד
עו' ונקרא תעבה גמורה' ואמר הטבוא במטליו הדועים' ורמי הגאון הגדועים'
והמלך החכם בצציון העושר' דבר על אושני היושר' אל תגע להעטיר מבינתך
חדל' והדבק בחכמה ותאסה ותגדל' וכתיב להסיר כעס אדם וכבלותיו' אל תעו
איב את צמיתו' ורומה לאלה רברים צרופים' ומתוקים מדבש וכופת צופים'
וכהרגיל בהה יתרפא מהליו' ולחפשי יבא ממאסדו וטביו' והליחה אס תתחזק
בעבע' יתרכך המוגוהצבע' בהיותו קר הלכב' וילך טובב' מהרה דברת
ועניינו' קול פחדים באצו' עכל בדברים' וממעט אמרים' חלש השמדיה'
קשה הלימוד והסברה' ותבונת דחוויה' והטכחה מצוויה' קרח אל הדחמים' בן
על ימים' וכלל דבריו טובים וניחומים' וצחיטלמים' ונפטו ממחלה משצפך
' והוא מסבז מתהפך' כי נמשל אל המוגרים צמרד' ופלאים יוד' וכהדבק
במחשבו' רפואה קרובה לבא' באזהרה חזק ואמץ אל תע' ואל תירא לחזק
הנפש וליסרה' ויאמר אל תגרו מפני אים' אשר משחיד ומבאיש' כתוב בדרך
דוח ומנסה' לא תחמול עליו ולא תכסה' ומצות חתלמוד לדבר בו כל ימך'
בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובטבך ובקומך' וכלל המצות ל צמות ולגמור
זמר ושומר' ומיני הכ' פרים וחברתם' לא תדרוש שלומם וטובתם' וחסד על
האכזרים לא תגמול' יאס יפזך חטאים לא תחמול' ומלבד אלה צוויים ואזהרות
מהב ומשורב יקרנות' ומעבדי' צערים ומחלתן' ופסקה אהמתן' והדס בהתגבנת
יולד שמחה' טעון והנחה' משמש בטעון' לתפארת בטעון' נטיחה בטילה'
קובע זכום תיעלה' ודברי התול כמאס ונבזה' כי בלעגי טפה ובלטון אחרת
ידבר אל העם הזה' חושק דבריו ומה וחומר' ובסוד מכאפים עומד' יעתק מ
מצניין לצניין כקל ודרכו מעוקל' ומצע הכיצלים קצר מהעציע' על כל דע
צויע אשר יזרע' כי אל יסוד הארץ כמשל כי כח החוש והליחון בו משל' והחוק בתורם
למחל' צרי ומרפא' רק שבתו יתן ורפא ירפא' כיצד כתוב לא אכלתי באוני
להתעצב הלכ ולהניא' והמאמר אשר לא ישכח ולא ינשה' ימי בני אכל משה'

ארבעה עשר ימים וחמשה עשר : עבדו את ה' כיראה תילו ברעדה : ואזהרת
 לא ילבט גבר סמלת אשה : להתפאר בטיעור ובגוף קטנה : ומדיעין לו לאדם
 בטענתו : ואפילו טיחה בטלה סביבו לבין אשתו : ועל דבר התול וקללה מפרט
 לא תקלל חרם : וכתוב לא תחמוד ולא תנאף : עץ יורה אף : וכלל אזהרות
 העריות והנשים : בלא חופה וקידושין : ועל לחות הדם וחומו : כי אמר מקרה
 הוא לפי תמונו : האתרו לו נשים בקדושה : לזאת יקרא אשה : ולהתיר למלך
 עד סמנה עשר ' למען לא תסור ידאיו ולא תחסד ' וההדיוט כפי כחו וטבעו '
 לא יחלל ורע ' ומטלו בזה מטל ' לכל יקטף האיש ויבטל ' והנה הוא דיוע לכל
 חרד והמה ' מטל למנו הדבר דומה ' אמרו היה מלך אחד גדול ונורא ' מטה עוז
 מקל תפארה ' ואין סני דומה לו ' לבדל יסרו ומהללו ' מנהיג מלכותו בעינה
 ומבונה ' עושה מטעם גר יתום ואלמנה ' והיו לו סני ידיו סני סרים גדולים '
 והיו מבוק בהיסלו כל רגע ועונה ' היוטבים ראסנה ' ויהי היום ויחשוב המלך
 לבגותם ' להבחין ידיותם לדעת לבבם היכסר ' ואס יט בהם טוב או יסר
 ויחלק לכל אחד ממלכותו הכאהב ' מטבנות זהב ' ויתן לו סוסים ממרכבתו '
 והאגרו עליהם ממכון טבתו ' וימתיק עמיהם סודות מטלים וחדות '

פי טובים חריו

צורה המלך במחיק סוד עם עבדיו

ק א

ויאמר המלך יט לי בפאת צ
 צפון בית נאה ' וכל אים
 בחפיה מטתה ' כי בו
 מרפא לעצמות ושמחה ל
 לבטט ' והנה הוא מלא
 טיט ורפט ' ונתה רצוני
 לבצר ולתקנו : וכאית
 נפסי להטינו ואח כוונתי
 למסור האסתחיד א'ט
 כר אלתו בוסח ' ואתם
 קחו לבס איתם אל
 תפחדו ואל תיראו '

ובעת איתו להראות יופי וטעמו ' כל אחד מהם בכבודו ובעצמו ' ואל יבטח
 איש ד' ' כי כן נבדד ' ויאמר לו עבדיך יעשו ' ובעל כנפיד יחסו ' ושלח בעת
 האל המלך האמן ' ויתן להם זמן וילכו ויבאו אל הבית ' והנה כלו שמד וטית
 ' וטיט ורשע בתוכו עולה ככלוב מלא ' ויחלו טני האנשים לבערו להראות יופי
 והדרת ' והאח' מהם היה דרין ופקח' ועיני מוסרת פוקח' והטני היה עצל במאמרו
 ' מתרשף במלאכתו ' ויחלקו העבודה ביניהם ' וישמו על טכס טכיים ' ויקס
 הזרין באישוק לילה ואפילה ' ויעט לו כלי גולה ' ולבער חלקו בעצמו הערים =
 ושטט בגדין ולבט בגדים אחרים ' ויעט מלאכתו בצדיה ' לא תאורינו עין ולא
 שופטו עין איה ' ובבקר לטהר עצמו איש בושט ' ורחץ כדרכו ואינו חושט ' וכקוץ
 ידיו על עמלו ירהב ' ולבט בגדי זהב ' ויתעסק כל היום בדידים נקיים ' לאור
 באור החיים ' ובלילה טב על עמלו כאיש ד' כי כן נבדד ' והעל היה יטן עד ג
 שעות ' ויתמצאה אותו רעות ' ויקס לבער חלקו ועצמו לבנות ' לעיני השמש
 הזאתיון מן הטוט על בגדי הדרו והמונו ' ולא ירחץ ונט' עונו ' וישט הזד תפארת
 הנוראה מתלכלך בטוט ונזאה ' ויגד לכל עטיר וחלק ' כי כן צוה המלך ובלילה
 העמים רעיונות ברשיון מחלתו ' ולא יעורר מטבת ' ויהי מקץ הימים אט'
 אמר המלך לעצמות כן ' להטנות להטן ' ויבא לראות השמו בעבודתו דריות וכח
 ' אחרי הקצות הבית ואחרי הטוח ' וימצא מקום הרין פנוי ' הכל צפוי ומקום
 העצל חושך משחור ' וישב אחר ' וישלח המלך בעדם לבא' איש איש ממצבו ' ויבא
 הרין בבגדי החמודות ' בהלל ובהודות ' וימהרו כערי המלך לקראתו ' וישמחו
 לראותו ' ויאמרו לו טלוט בואך : כי המלך צוה להביא כסאך ' וישתחו
 הרין לאפיו ויקוד ' ויתחזק בחדים ויטקוד ' וישלח המלך את ידו ' ויסגור אדונו
 בעדו ' ויסף המלך כבודו וגדלו ' וירכבא במרכבת המאכה אשר לו ' ויתן זהב
 לבושו ' וישט כתר מלכות בראשו '

צוה הרין הבאמן : בעשרת זהב גדולה וחכרין בוץ וארגמן

ויבא העצל בסוף ובמורא
 וטמא טמא יקרא ' כי בגדי
 היו פרוזים וזואים ' ועבדי
 המלך משתאים ' ויאמר לו
 למה בגדי חמוריתך מטונפין
 משתאנים והאנשים ' ויאמר
 המלך וזה לבש הטויט במקומי
 ' בבגדי ובעצמי ' ויאמר לו
 הלך היו לך כלני סחכות
 להתבסס ' ונסתרת טס ביום
 שומעתי ' ואך באת בבגדים
 פרוזים ' אל הסנים הנוראים
 ולא יכול העצל לענות ' כי

פהל מפני הטונות ' ויאמר אל
 הדיא ממנו ואל תעמהו ' איש
 ברע הוא סמ' הוא ' ויקבץ
 וישבע לאמר ' וימדי דין
 תגמולו לבמור ' ויצו המלך
 להולך בגדי חמורית לבנו
 לובס ' אל מסילת סדה טובס
 ' ולהעביר אותו אל בית
 הטונות ' אל מקום העופת
 ' ולמסור אותו בכחשתים
 חטופי סת ערות מצרי ' ויהי
 טס ער היס במאסר ' ודחוק
 לכל בער ' צורח העצל
 ברעה כי באנו לעשות

ועתה אנדיעך סי' החדיה
 להת' על תבונת מעידיה דע
 כלהמל' האחד אשר חן
 לו טני ' הוא האל היגע
 ואך מניא ' משגח על
 ימבי הארץ וצאצאיהם ' המבין
 אל כל מעשיהם והטני ידירים
 המטבים בהיכל ' חדריו דע
 יסר עבדו כנ' יעק כחידיו
 והלבוש והסוס אשר בידם
 מסר ' הוא השכל והמוסר ' והבית
 הגדול והנאה ' האל הגוף
 הגוף והכליה

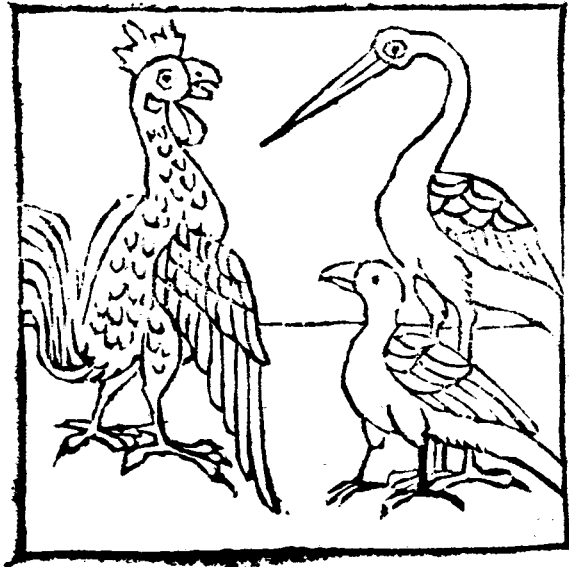
שטיט ויהרשט אשר בו ' רתיחת הדם ותנפו ויהבו ' והתגברות העובע ויתרוץ ' הדע ומצות לבשר הבית ולהיכו ' קים למטגל לקיים מינו או להקל האטא אשר עליו ' ויתגבר במעללת ' והומן אשר נתן להדבות הדם ' אף חיי האדם אמנם הדיו אשר בעצמו הערים ' ולבט בעת הזורך בגדים אחרים ' כגו אל המתחזק בישרו ' ומוטל ביצת ' ואינן לילה רמזו אל העונה הקבועה ' אשר בתוכה ידועה ' וכלי גולה רמזו אל הנשים ' בכעזבה ובקחשן ' עתן לא תארינו בעת התאנה ' רמזו אל הצניעות ואל העונה ' ועל טהרת גופו אל הקדושות ' ולטמירת גופו מן הקדושות ' ולטמירת נפשו ומכלימה ובוט ' ועמלו ומטבנו בגדת ' רמזו אל בני הטובים וילדיו ' והתעסקו בנקיטת דבור ומלה ' רמזו אל דברי תורה ומלות התפלה ' והעצל כינוי לרשעים ' ועדת מרעים ' וכאי עצמו לשני כל דחא ' רמזו לעובר ביד רמה ולא ילחה ' והזאת הטוט על בגדי חמדת ' רמזו לטומאת נטמתו ' והשחתת תפארתו הנוראה ' בוטט ובכזוזה ' רמזו אל הנשים כבדיות בזנותם ' ואל תקף זמתן ' ואת אשר הכיד וחיה ' כי כן צוה ' רמזו אל דברי הנבלה ' ואל לעזת הסכלה ' ואשר העמיק מחשבותיו בטיה ' הליכנו באורח לא ככונה ' ולא יעיד משנתו ' לטוב ממנו ' בעי' וקן המים אשר אמר המלך ' כן גור על כל עשיר וחלך ' בבא מלך עולם אלהים חיים ' לפקוד על כל הגוים ' ומקום הדיו הנמצא פטוי' רמזו ' לשכל פעל המנוי ' ומקום העצל אשר בחוטך רשד יצועת ' רמזו לכפסו אשר חסכה בעוניו ופטעני ' ואשר טלח המלך בעדו רמזו אל הגויעה ' והדעה הדועה יוקצות הבית רמזו לפטירת הגויה ' ואחרי הטוח ראות עינים בצדיה ' ובא הדיו בבגדיו החשובות ' והם משעלותיו הטובות ' אשר המלך טוח בבוא הלום ' הם מלאכי העולם ' כסא אשר לא תמער ' זאת מנוחתו עדי עד ' והמלך אשר האסף על מהלכו ' וידיבהו במרעבת המטנה אשר לו ' הוא הנזיר אשר העלהו אל רם טחקים ' בגן עדן הצפון לצדיקים ' וערי הזהב על לבוא ' הוא תענוג נפשו ' והעטרה הגדולה והדבת ' היותו מזמן לחיי העולם הבא ' ובא העצל בטומאתו ' רמזו לעונו להכותו כדי רשעתו ' ובגדיו הנאים ' והקדושים ' רמזו לרעו ומוסת יגרושים ' ועבדי המלך המוכיחים אותו ' והתמיהים מטומאת שתותו ' רמזו למלאכי המות ' המוליכים אותו בגיא צלמות ' ובגדת חמדת לבבו רמזו לכפסו ' וסדה טבם רמזו לעונאו ' ורמזו לבהינס במקום התופת ' ובבית הטיופת ' ומאסת בכחושותיו רמזו לשאל תחתיה ' תאניה ואניה '

זה פתרון המטל : המחזיק לב כרפא וכטעם : ואני הטינו צהו על בורת : וחמדת
 טעמו ויוסי : וראיתי מחלת טבעו וזכאזבו : כי יחס לבבו : והחוס והלהות לו
 למורטה : חוות קטה : כי כסמך אל טבע הדס : מגן גבורתי : מאדס : וגדי פחדיו
 ועורקת מאדימים : וראה זיע ויריקי ימים : על כן : ונות לי נכס בטהרה :
 לצפירת תפארת : וארבה בקדושה ילדי ובני : הס : יע בידך ה' : כי לא נסתה
 לבי על אשה זרה : ועם פועלי און לא ארחתי לה צהברה : זאת נאשת מוקי ואתללי
 ורעי לא אחלל : וקודס בעילתי אפייסנה : ובדבר טוב אטמחנה : וכבר
 סבחוני חכמי הדור על פעולתי : ומלכי דק על חברתי : באמרם לעולם יפיים
 אדס ואחר כך יבעול קון מתרנגול : ויאמר הנץ למה בדברך תתגדל : וכרוב
 דברי פסע לא תחדל : ותאמר זך לקחי וטכלי : אף חכמי עמדה לי : (ואני
 אנדיעך דברי מוסר : מכל טוב לא חסר : לבל תטבח עינה ומליצה לא תצבור
 חטאת בעורי וטעמי אל תזאר : והסתכל במטלי החכמים כאשר אראך : ואל
 תיבח כן פן יטאך הלא ידעת כי אני מתגלל בכל יום : לפני כורא ואיום ואברך
 על מראה ומחה ברוך טעשה לי כן במקום הזה : להית דורס במאכלי ונמחבר
 העושות אשר בגבולי : וזה חלקי מכל עמלי : ואך אמאם טבעי ומזגי אגבל :
 וטבטת כיון דעל על : ועתה ברח לך בכל אשר עבר : אל תוסף דבר חלי עוד
 דבר : ויאמר התרנגול עד אנה תפרוץ פרצותי ולא תלך במועצות : ועד אנה
 תבוה תוכחות ותפרע : בטרידות לבך הרע ועתה אל תטפוך עלי עברה וזעם :
 ואדברה אך הפעם : וקח נח את אמרי ועניוני : ויתייסר לבך במלכות כבוני
 אנלי יטב בעיני ה' ויחר אף הכן כי רע עליו המעשה : ויאמר לא אטאל ולא
 אכסה : ויגא אלני לצערו ולהרעידו : ויאמר להשמידו : ומהדר נוצתו חטף : את
 ראש יונקותיו חטף : ויאמר בא בא איט בליעל מלפני : אל תהף ראות פני
 ויאמר התרנגול עד כאן הגיע גבול הנואה : וכן אמר חכמים עד הכאה :
 וימהר לנום בטפלות קומה ויקס וילך בחימה : ויתגבר וישב בהיכלו ולא הוסיף
 עוד עבור לו : ויהי אחרי כן בא הכן מצדה : ויקח מבני החסדה : אשתחיס
 בצל קינם מתלוננים חסידים הראשונים ויהי דורס אותם בצדיה לעיני כל בריה :
 ותצעק אדם לקול יללתם ואבלם ויראו כל העדה ויטאון קולם : ויקהלו כולם אל
 בית הקורא : אשר בהרים פורה : ויאמרו הבה לנו עצה מדבר : כי גדל הכאב
 ונבר : הלא הכן הזה מחטבנו חזות : על ראש כל קומה לצודד נפשות : וזוך
 ליטרי לב קשת בעלילותינו קורץ בעינות מולל כרגלי מורה באצבעותינו וענה
 אייה בארמנות

בפח רשעו יקאז בנינו ובכנותינו / ואנחנו פח הרע מה נעשה כי עלוך עינינו /
 יאמר הקורא הנה התרגול חבר הערב / אפ לכל כדהס וקרב / כעצב בסידנו /
 נשע במהולליו / קרוב לנו האיש מביאליו: ועתה הוועדו יחד כל כדה ונכאה /
 ונכאה: לבו וכלכה עד הרואה / ויקומו וילכו עמו בית התרגול הגבר / וישיבו /
 אותו דבר / ויאמרו כזה וכה עשה הכן בזדונו / ויספוך עלינו חמת חרנו / והיום /
 חשב לכתש ולכתץ ולהפסיד / הושיעה אדוני כי גמר חסיד / ויאמר התרגול כבר /
 דעתי ודוכו ורשעו / והתבוננתי אורחו ובצעו: / והייתי מזהיר

על אשמו / ומוכיח לרשע מומו / וארבה ליסרו בחידות / אשר מהלל התעובה /
 מגידות / ולא יכולתי להכניע לבבו / ואל הדרך הנכון להשיבו / אבל דבר באוני /
 ענות / ולא שת לבו גם לזאת / ויטבור אבר מהדדת לבושי / וישטוס להכרית ראשי /
 ועל זה כמעתי לראותי / ולהסתכל בצורתו / ועדיין לא עלתה ארוכה לחולי /
 אשר עולל לי / ועתה גשו כא אלי ודעו טברין לבבי / אם יש מקאוב כמאכזבי /

צורה התרגול מראה אברו השבורה אל הקרא וכני החבורה

ויאמר לו אל תמנע / מהלך אצני: אל /
 אשר יחלתני וכתראה אלת /
 וכוכיחו פעם שכייה על /
 כפס חסירה הנמייה: אולי /
 נוכל להלחד במחשבו /
 ולהשיל גאות לבבו /
 זמק תוקפו וגבורתו /
 וגאונו ימס / וישב מדרבו /
 הרעה ומן החמס / ואם /
 ימאן לשוב מעוכו / ויירד /
 גאונו והמוכו: כקח שכי /
 להמלט מקטוב / כדעה /
 ביכינו מה טוב / ויאמר

התרגול הלך אלך אתה: אפס כי לא יהיה תפארתכם / כי לא אדבר עמו דבר /
 על כל מה מעבר /

אכל חתנך ביניכם לכל יכירי' ואסתר מאחיתו לכל יגורני ואחיה די עצתכם
מועד' בינו וביניכם לעד' ויאמרו לו טוב הדבר אשר דברת לעשות' . ובכל
עצתך ראוי לנו לחסות' ואחינו הקורא יהיה לנו למלך' ועצמתינו יחליץ:
ויהיה כמותך מעיד ומורה' קול קורא' ויקומו מעם וילכו בית הכז בצלצל כנפים'
וישתחו לו אפים' ויחל הקורא לדבר' , ודברי תוכחות לחבר: ויאמרו הננו באנו
אלך: להודיעך רע מפעליך: וליסוד לבך ולהוכיח: ועתה אתה אל תמריד ואל
תקטטה: והסח ממך דרך מאובה: ועזב בתאובה: ואכי אשכילך בדרך תמים'
למען תתנהג בדרך הרחמים' ותדע כי ההנהגה נחלקת: לג' חלקים כעצתך:
החלק הראשון בהנהגת האדם בעצמו: להשלמת דמותו וצלמו' וימאס בדברי ה
העולם השפל' ותאות הגוף האפל: ויהיה לעבודת גופו נפרד' סן ידד במורד'
ויטלים בדעת ובחשמה: הצורה הקדושה והרמה ועל יצרו יתגבר בכוחו' וימסול
ברוחו: וישתמר מכעס ושנאה: ומכבוד הכקל והקנאה: ומן התחרות ומן האיבה'
ודרך מאובה: ורדיפת האכזלות: ודברי היתול והקללות: ומאמר פתי וסכל:
על לטאנו לא רכל: ואל יבזה עצמו ברחובות ובטווקים' בהגלות נגלות אחד
הרקיס' החלק השני בהנהגת הבית: לשמרת משמיר ושית: והוא שיט צדל ה
האדם להנהיג ביעו על סדר' בעניין טלס ובגדר' ובתרבות הבנים והילדים
: דרכו נחמדים: בהתעניו ללמד מוסר: ולהודיעם דרך לא סד: והוא דרכי
ה' ועבודתו' ללמוד אורחת יראתו: ועל הדרך הזה ישיט בהודם' ויודה וישבחו ב
בהפקדם' ולתורו ומוסרו והגדלו' בדקה תחשב לו: החלק השלישי בהנהגת ה
המדינה' קדיה כאמנה: והוא שיהיה בו מנהיג ופירכס' מי הצבונה לבו כנס'
וישם כונתו אל דרך הישר' אשר ילח לכל אשר ויהיו פעולותיו נכונות ובמושב
השכל פונות' ובדרך הבין והמוסר' יבא כל בשר' ולהזיית וליתר' באנשים' את
כל השטים' וישתדל בכל כחו' בתיעלת כל איש ושכחו' והם יתנהגו במוסרת'
על פי מאמת' תוכחותיו ומוסריו ישמרו' איש את ריעיהו יעזרו' וישמח כל א
אחד בחלקו' ואל ירבה בתאות העולם ועסקו' ובשאר עניני המדינה הגדולה
והרבה' צדק ילין בה' ועתה בחר לך אילן המנהגים לכל יהיו מפעולותיך טובים'
ותנהג בדרך הישרה' את האלדים ירא: והרבה תבונתך ומוסדך' העבר רעה
מבסדך' והסר כעס ואיבה ממחשבותיך' וחבר בוראך בימי בחרותך' כ ימי
שילדות והאחרת גרועים' הכל הנה מעשה תעתיבים' ואל תהיה ככעסך נמאס
זוה' כי כעס בחיק כסיל ינוח . ויהי

ויהי כשמוע הנץ דברי תוכחתו / ובראותו כי נתן למשיסה כעסו ואיולתו / וילבט
חימה וחרון אף במדו / ויבז בעיניו לשלוח יד בקורא לבדו / ויאמר הלא אתה
הנץ רח עני וחלך / מי אתה כי קראת אל המלך / ותפקוד היום ען סכלותי / ה
הביאות כל עצתי / והנה הכעס והאיבה בלבי נפתחו / אה יי המה לא ירחמו /
ואם אני איש מדון וחמס' איניכי על זה זנוח וכמאס' / והודי ומעלתי לא חסרתי /
כי לכך נוצרתי / אבל אתה בן / כבודי ויקרי / עתה תראה היקרך דברי / ויקס
בחימה ויטרף מבני התורים / אשר היו בצל הקורא פרים' ותפסוד ותהמה חמס
בפחד ובמורא / ואזני כל העם אל ספר התורה / והבנים צועקים ברחב מסאובם
וחילם / וכל העפאים סביבותי / ש נסו לקולם / ויתקצבו כולם אל הערנגול ואל
הקורא האומה בחילו / לדעת עצתו ולשמוע בקולו / והמה בוכים איש פתח אהלו
' ויאמרו בפח הנץ ומלכדותו כלכדנו / הן גוענו כלנו אבדנו / ואתם דעתם כי
אסם עוזר וכטל כעור / ועיניכם ראו ולא זר / ואתם בחרת לכם עיפה כמתקת /
ודעת צרופה כודקת / ומאמר להכחילנו מנוחה ונופט / והיתלנו למשיב נפט /
ויאמר הערנגול הלא אדוניכס החכם גאון הסבר / גדול הכנסים וארך האשר /
הנמר הגדול בעל המליצה / מלא הנצה / מוטל גבורתו בעפאים / פוקד ען
אשמים וחטאים / עושה משפט גר יתום / משיץ חסדיו לא יסתם / טהור ונקי
במחשבותיו / אהוב טהור לב חן שפתי / טובה גול בעולה / אהוב גר לית לו
לחם ושמלה / ואם היה יודע תאות הנץ ורצונו / הוא יחקור בעד גאותו וגאונו /
למצא עונו לטכיא / ואם יגביה כנמר ובין ככבי טים קינו' משם יורידהו ויטפילה /
ושאחד ומתן לא יעילהו וגאון לא יעילהו / אך אל טאול יפילהו / ואל ידכתי בור
יורידהו / ובטוט לטון יחבאנו / ידכאו תחת רגלנו ענשהו וחרפה וכו' תרישהו /
ומארץ חיים יכריתהו / וברעתו יכריתהו / ועתה שלחו מלאכים לגמור מחשבי /
מהרו ועלו אל אבי / ואמרתם דברי הנץ וגאותו / והמיית לבבו ותאותו / אולי
ימתו עלינו טחומיו / כירבים רחמינו ויאמר הקורא אין בעצתך דבר חסר טוב
אתה וצוב תבשר / וימהרו העופות לשלוח מלאכים / למודי דיעה ואל הבין
בסמכים / דרשים לכל חפץ לעשות ולגמור / טני אנטים מרגלים חרט לאמור /
וילכו הלך ומחשבותיהם יבסות כשיפריס עפות' / ויבאו אל מקום הנמר הגדול
העצום / ומדבר וציה יטאום

והנער מתהלך לרוח היום בעמקו' והנה דמעת העסוקי' ויפלו לרגליו וייסתחונו
 ' וזרתם ושכרם לפניו חונו' ויאמרו אליו כל תשא עון וקח טוב' להציל נפש
 אנושה מקטוב' ועתה ראה אדוני והביטה את חרפתינו' כי עלת למרו' שאגבתינו
 ' וערבה בגבולינו כל שמחה' ותפרה יגון ואכחה' ונגלה משוע הארץ ואבד
 בטחה' הורגנו כל היום נחטבנו כצאן טבחה' ואויבנו מדונינו סלילים' הורג
 ואין מכלים' והוא לא ישא פנים ומנחה לא יטע' ארץ נתנה ביד רשע' ויאמר
 הנער מי הוא זה' רשע פרוץ נכבד' אשר מלאו לבו לעשות כדבר הזה' ויהמר
 לו האיש אשר טילנו' אשר תפגע בו עון כולנו' הוא ככל פושע בעצמו' וזר יהיר
 כן שמו' ויאמר הנער יש לבס ראיה או עדים' על רוע פעליו מגידים' ויאמר
 יש ויש עדים ברורים' תרנגול הבר והקורא אשר בהרי' וכל אחד ראה' בהרגו
 הנפש ובהתראה' ויאמר ואך נסתרה ממני דרכו' ולא ירץ לא יספר כי אם בדם
 שוטפו' ויקצוף הנער וישתה מהשבו' וחמתו בערה בו' וישו את הפרס שליטו
 ' להביא את הכן החוטא בצמנו' ולרת יזונו בבית שמורים' מקום אשר אסירי
 המלך אסורים' עד אשר יביט אמתית' הדיבור והאמיה' בדרישה וחקירה' ויגמר
 דינו בהסקמת' וישיבתו הברורין' הן למוות הן לשמתי הן לענוש נכסיו' ולסורין
 וירץ הפרס ויצאהו בחמתו' יפרוט כנפיו יקחהו יטאהו על אברתו' ויסקוד
 אותו בבית הכלא' והפליא בו הפלא ופלא' ויהי אסור עד יום גמר דינהו' הגן
 למינהו' ויהי היום וישב המלך לשפוט את העם' ודעת לנפשו יעש' ויעמוד
 עליו כל תובע ונתבע' משביע ומשבע' ויגשו אליו העשאים' והם בתבונתם
 משתאים' ויאמר עבדך מייחלים חסדך מלכינו ואנפטינו' שתהונינו ותציל לאור
 משפטנו ודינונו' ויאמר למחר אנוציא משפטכם לאוריה' על פי התורה ויהי ממחר
 וישלח הנער בעד הקורא' והתרנגול הבר המורה' וימחינו ויבאן בית ישיבתו'
 וישתחו וישבו לצומתו' וכל חמיהם וכבניהם יושבים סביבו כעשרת' מלובטין
 בגדים בגרן פתח שער שומרון'

צורח הנשר על כושבו' וסנהדריו העוף סביבו

ויצו הנשר ויעבדת קול ב
 במחנה ' ואף קצב ואף
 עוכה בצאת מלפני דברי
 מלכותי מי הוא היודע אל
 הכן זכותי בא לבד ויעדי
 ואל יפחיד לב הכן ויעדי
 ' כי כן ראוי לבד להחזיק
 בטובה בדיני כפשות פ
 פותחים לזכות ולא לחובה
 ולא כמצא איש מעיד על
 טובו כי הכל ידעו רשעת
 וחובו : וירא הנשר כי לא
 כמצא מעיד בזכותי מהל
 בני העוף אשר במלכותי
 וישקוד לדקדק במעללי :

כי טל עליו יטביע התרכגול והקורא ' ביצר אור וחושך בורא ' הוא לאי האדם
 ואדוני האדונים האל הגדול הגבור והנורא אשר לא יאז פנים ' להעיד בעדות
 הכן עדות ברורה ' את קול המדבר הגדול והנורא ' ויאמתי והלא כתוב בחקות
 העדות וענינו ' והוא ער או ראה או ידע אש לא יגד ונא עוכו ' וכל העולם
 כודעו בטעה שאמר הקבה לדורשיו ' לא תשא אדם שם אלהים לאו ' וכל ע
 עבירות שבעולם נאמר בהם ונקא ' וכאן נאמר לא ינקה ' וכל עבירות שבעתורה
 נפרעים ממנו בעבור ' וכאן ממנו וממשחתו ומדורו ' וכל עבירות שבעתורה
 יטלו זכות יתרחק עונשו וסור חונו ' וכאן נפרעים לאלתר על עוכו ' הא למדת
 שאין דבר קטנה מטבועה ' היתר התקועה ועתה למה הרשעתנו ' טככה הטבעתנו
 ' ויאמר הלא טבועה העדות כוהגת באנשים גדולים : בטעמים ולא בפסולים
 כט בדיני כפשות ' טצריך חקירת ודרישות ויאמר אש כן יבא הכן וידקדק עניינו
 כי אף מחייבים לאדם טלא בפניו ' ויצו להבי הכן מבית הכלא ' ויתן לו מהלכך
 בן העומדים האלה ' ויקומו הנערים ויעידו ' אשר חכמים יגדו ' ויאמרו כל
 אחד ממנו ראה : שאר את הנפש אחר התראה ' וידברו בית דין עם כל אחד
 ואחד סודות נסתרות ' והיו בודקין בו חקירות ' ויעמוד בפני הכן לבדו כל עד
 וכתב בספרו העד ' באיו טבוע באיו טנה ' באיו יוס באיו עונה ' באיה חדש
 וכמה בו ' ובאיה מקנה סחובו ' וימצא דבריהם נאמנים ' זה כנגד זה וטכונים

ויסתדלו ב'ד למכא זכות לעזרו: להגיד לאדם יושני ' ולא מכאן לסבת מזור '
 מעיר לעזר ' ויגמרו דינו ביום של אחרינו לחובה ' רעה תחת טובה ' ויגדו עלינו
 מיתה חמורה: זאת חוקת העזרה ' להיות מיתתו בחנק ' דוס האנק ' נגמר הדין
 וקיומו מצותה מקללין ' וכל המומתין כתלין ' ויביאוהו ויביאוהו ' וכדרך הגדה
 סכימיהא: ועל פי כל הכס ויועץ ' אותו תלו על העץ'

צורת רבץ חלי' דראשו לו זמנו

ויחי בערב וימחר
 לקבור גופתו '
 מאס סכ' לא תלקן כבלתו
 ' ויאמר הנער אל הערנגול
 והקורא ' אשר רוח חן על
 נפשו יערה ' לאסל עמו
 לחס חמודות ' ולא תנב
 על טולחנו במטלי תעמד'
 כי כל היום הא' לא טעמו
 מאמה לגדל חסדים '
 מאס סכ' לא תאכלו על
 הדס ' וירמוז אל טבדי
 להביא להם מאכל ' על
 טולחן דהב טהיה טהיכל :

ויחי כאשר כילו מאכלם ' וירבה הדס ומהללם ' ויברכו ויגדלו על מונותם ה
 האלהים הרעה אחת ' ויאמר הנער עתה יעיד כל אחד על חברו ונכון יבין
 לאמות = בדברים עתיקים ונכונים ' באותות השלמים העליונים ' ויאמרו
 יתעורר כל אחד וידע: על כן ירש ראש אמנם לך יאנת מהלל טה ולטון =
 לפתוח ולברך ראשון ' ולהגידנו דברים עליונים כנראים' בד חוקה ונבמוראים '
 כי כן מנהג תלך גדול כנפים ' דרך הנער בטמים: ויען הנער וידבר ' וקוטט
 אחרי חובר ' ויאמר היה לבי כנעני עומד על כנ: ומוצבי מרס קינן ' ודרכי
 טפלים ומעשיהם תעב ' ויעלה על פמותי עב' ורס טכלו מעל הארץ במענות:
 ויעל כחוק לפתחי' ויתבונן בגובהי טחק ומעלותיו ירעס גבורתיו ' והכני מודיע
 בה עוד מעלתו ' אבא עד תגותו ' דבר ידוע ומסכס ' לכל כבון לחט וחס :

כי הקיטור העולה מן הארץ שני מינים' ולהם משפטים ודינים' המין האחד לח
והשני יבט' וכל אחד בחלקו חובט' והקיטור הלח בעלותו מולד גאמי' בסקודית
רחמים' והיבט עשן בעלותו לא ינוח' משם הרוח' וכאשר נולד הקיטור הזה
בבטן האדמה' ומתגועע בחוק גדול ונכבד' יתחייב בתגועתו הקשה' בבטן
האדמה הרעשה' לבקבץ בכחו בתע' ומגדלים' וכרת הזלזלים' וזה יורה כי
סבת הרעשה' וענין רוח הקטע' אחד הוא ואש כחלקו' איש באחיה ידבק
וענין הרעש' מכל משכיל לא נכחד' כאשר לכל מקרה אחד' אבל יבא הרעש
במגלה' בהגיעת קול המולה' הוא קול הנשמע בעשן' אשר בו רוח יתלכץ'
וזה יקרה ויזקקה הקיטור וחקו' להתקבץ באמצע העב ועומקו' ומיד ירח הרוח
העשן' ונס' ונדחה' למעלה או למטה או לאחת הפאות ידחה' ויהא' ויכה בקולו
תאזיני' הרעש אל בקולו כפלאות' כאשר יארע אל הדבר הלח' כאשר ירם על
האש ונדלח' ונלד בו קיטור ועשן' כקיטור הבטן' או יבקע בחזק חמו' ודל
'וכשמע קולו' יי' היא סיבת הרעש וענינו אשר לא יספתי' ועתה שימו לבש עצה
עוזו ודברו' ויאמר הקורא אני למדתי כי אבני אלגביש והברקים' מזה המין
כעיקר' כי כאשר יתראה סביב העב אש מצלהט' פור התפוררה' ומתמוטט'
וכדמות אש מהרה ברקס פוחים' עושה חוזים' והוא כי יתחזק הרוח והומו'
ידחה במהרה הלח עצמו' בהיותו חומר והכנה עבה' לקבל מעגל האש להבה
זה ענין הברק וסבותיו הכלולות' ודרך לחזק קולות' אמנם סבת אבני האלגביש
בטריפה' בסבירות טבעה וגופה' והוא האבן אשר תרד לארץ בחוקה' והיתה
צעקה' והיא כמו כן רוח עבה' וחומר מקבל להבה' ואבני אלגביש מהן חוקו'
מהן רשות' כי בחלוק החומר הז' מתחלפות' ובהיות רוב חלקי האבן מחלקי
האוויר דק' והיה לאבק' כי איכה שורפת הגופים הקלים' כצמר וכעלים' וימית
בעלי חיים בחטפה' ואל יתראה בעצמם רועש הארפה' ובהיות מחלקי הארץ
רובה' לא תחסר כל בה' ויבית ירדתו למטה' לתוקף כבדתו כי מטה' בהיות
רוב חלקיה כבדים' ועל חלקי הקלות מודים' ותגיע לארץ בטני תנועות' והם
על פי המוספת ידועות' האחד בהכרח והשני בטבע' ותרד לתקומם כרוב כי
בהיות הקל מעט רוב כובד יכיעהו' כי יורד איש על רעהו' זאת סבת הברד
והאלגביש כאשר למדנו' הנה יא' חקרונה' ויאמר התרגול גש אני בענין
הקטע למדתי' ועל קצת תבוכתי עמדתי' והנה הוא פתיל צמד' נגד השמש תמיד
' והא' בהיות השמש קרוב לזריחתו' או קרוב לביאתו' בהיות באויר עננים רבים
' המרס זכיר' ולא יראה לעולם זולתי בזה הערך' ולא ישתנה מזה הדרך

וזה יורה כי פעולת תבונתו / והבנת תפארתו / הוא התהפכות לחו
האדם מן הענן / ובעיני הרחוקה יתבונן / וזה יתענה בזמן קבוצ / ובגבול ידוע
והוא הטמם ועב הענן והרחוק / בהיותו משתאה / ועם כל זה צריך להיות דמות
תואר להשלמתו / מעיר לעאר על יצירתו / והדמות אשר בואת הראייה מוצרכת
להיות להב הטמם מתהפכת / הוא היותו בתחתית עגולה / וזאת תחילת העולה /
והתואר המחויבת בואת הראייה / ואז יתגב בעוכו הראייה / היא להעלות הענן
עגול בחלקו וזהו / דך מבחון יתוכו עבה / כענין הנראה למופת ולאות במראות
הצובאן ואז יראה בו ג' גוונים נודעים / שלל הצבעים / יראה בו גוונים ארבעה /
אבל סיבת הגוין האחד גרועה / וזה יתבן לראות בעבים / בהיותם אל הטבע
מהמור קרבים / ולפעמים יראה כדומות אלן הגוונים באייר הך הסוה / בהיות
שם הענן קצתו דך קצתו עבה / ועמוד לו מאחורי החמה / כגדד או חומה /
ואם בבקר יעמוד איש כנגד הטמם כדחון / וישפוך מן המים המעורים במהירות
בחון / יראה בעיניו כדמות חלה הדמויות / שלטה גוונים / ועוד דקדקו חכמי
המחקר בענייני תקצת / ולא מנעו מטפת עיונס ארשת / והאריכו בפירושו עין
/ ובנו אצלו ציין / ואכי לקטעי מעט מוער מדבריהם : וחכמת מה להם / ויאמר
העיר אומנס כי חלה הדברים נטמעים על פי המחקר נודעים / אומנס יט בהם
סוד אחד בפלא / ומטבל האדם נסתר ונעלה / כי האל ברא בעולמו כחפצו : מכין
הכל בהכמתו לעת מצא / איש לטבע איש לארצו / מחדש המד בכל יום מעשה
בראשית / ומוכן לעתו על דבר השית / והאותות דחשות לחפצו וחפצות : שולח
מים על פני חמות / וכאשר יחפון להוליד בבטן האדמה היעשה / הגה ברמת
הקצה / ולא אשר העב וכלה הענן : ויעם גברותו מי יתבונן / ואחר דברית
ישאב קל וינהנס / וברקיע רב יהוס / מוומן להשמיד צרים ולהכרית / אבני
אל גביש ואט גופרית / ויתן לאות ברית להבין ולהתבונן / כמראה הקשת אשר
יהיה בענן / ומלבד חלה הנמטכים לחפצו ולחסדו / עושה נפלאות גדולות לבדו /
ואין ביד חכמי המחקר כח ואל / לעמוד והתבונן נפלאות האל / אבל השרידים
אשר הטם קורא / ומקבלת הנביאים טרעס פורה / דבר מעין חכמתם לא נעל /
חמה גיבורים אשר מעולם / ויאמר הקורא החייתנו / וממדגה שפלה אל
הדמה העליתנו / והודעתנו דברי תבונה : אמת ואמונה / כי כל יצע וכל חפץ לא
יבמין / כי איש שהטחת עליון בשמים בשפל יצוין / ומעטין וחסדיו לכל הספירה
נדרשין / לכן יראה אנטים / ויאמר התרנגול ואת היא האמונה הנכונה / בהל
רגע ועונה : כי איך דבר ימצא לפעולה כי איש בכונה עליונה מתקנת ומעולה

ועל זה הנביא מנחם' להראוי שעולת ראשון משניה' להודיך בני אדם בדרך
עובה' ולהרחיקם מפצע מחוסה' לבל ידמו אל הכופרים אשר מבקר לערב
תכתי' כה אמר ה' בדרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתי' ועל זה
כדרך אדם להתבונן' ועל אשמת להתאונן' ויקח עמו דברים ותשובה' ואל תרחק
אמנו כי צרה קרובה' כי יופי התשובה והוד המעשים' מגן הוא לכל החוסים'
ויהי כאשר כילו האנשים מעשיהם' והשינה גבריה בעיניהם' ויצו הנטר להציע
מטות לכבוד ולתפארת' על רצפת בהט ושט ודד וסוחרת' ויעל כל אחד על מטת
יקר וגדולה' וטנתו ערבה לו' ויקומו בבקר וילבנו בית האלהים' כפלזי ותמהים
' ועל חי העוף לבואם חוכים' שני המלאכים' ואבית מלאך פה לפה' חוק ונרשה
נדבר הנטר באזני כל העם דברים' וטועם האזניים' הן אתם כולכם חזיתם' את
אשר עשיתי את הנזן ראיתם' ולא אוכל לבדי שאית איתם' עורכס ומשאכ' ואם
יהם לשמוע כבודי וגודלי' מצאתי און לי' שנים אנשים תמימים ושרי' ערנגול
הבר והקורא אשר בהדים' ואתן איתם ראשיה עליהם' להתבונן עדיכם כי הם
לכל מעבלי אחים ורעים' אנשים חכמים וידועים' ומלבד חכמתם ותבונתם' ואל
מהלל ומנתם' יש בכל אחד סגולה' לשם ולתהילה' והוא מבחן הבוחים
דמוני זהב ופעמונים' והוא אמרם כבד הקורא יבט ונחוק' וכמי אמר כעת
ומחוק' ויעיל מאד אל הנכפה' אם יתמיד שיתעו ויתרשא' ואמר לסגולת
מחזרת' טבח גדול במרידתו' כי אם ישמנו שמן וית דבט כשעור הקצף אשר
בתוכה נכבט' ויתן על העין החטוק יתרשא ויאר' ישם מחטך לפניהם לאר
' ואמר כי בטח הצלי רפיח המעיים מחזיק' ויעיל לכל טלמול מחלית ומזיק'
נשגולת הערנגול וטבח' מהלל גדול זה נכחו' אמר המקטר את הנכפה באשמו:
יזילזו מאמתו ואכפנו' ואם ישנה הנכפה מן האבנים הנמצאי בטבנו' יתרשא
ממחלתו ואונו' ואמר אם יקח מן הקליפה הנקלפת' אשר בקורקבונו נאספת'
ותיבט ותשתה תעלה ארובה' לכאב האסתומא' ואמר מרק הערנגול הן קן
אלסל הבטן ויטלחתי ויבטתי יחזקיהו ויעבבא' ומלבד אלה יש בו תועלת ותשוע'
לכל באי עולם ידועה' לעורר בלילות נרדמים' שנים באול נם ואשמי' ויעיד
בלב החוטא תשובה' ויעלך במצולות ים חטא וחובה' בקומו להתוודות על
פשעו ואחלתו לקול תקו' ועל זה משחיתיה על עמי ונחלתי להדגעים' הרימותי
בחור מעם' והאח אלהוב והסבר' קול קורא במדבר'

ועתה הוציאה את פיהם יהיה נכרית וכמוהו : כי יהיה בליט חטא מטפט מות
 והומית ' וכל הנער לדבר טפר אמרים ' ונעלמו ספרים ' ויחלק לכל העם למאים
 ועד אשה ' אטפר אחד ואטישה ' ויתן אל התרנגול ואל הקורא מתנות גדולות '
 כלי כסף וכלי זהב ומלכות ' וישק להם ויחבק להם ' ויאלחם וילכו לחהליהם '
 ויטובו המלאכים השלוחים ' לעולמיהם טובי לב ושמחים ' ויספרו להם דברי
 סגור ורמוזים ' וחסדו עליהם ורחמינו ' ואת אשר עשה את הנץ כלה '
 וחזנו הברית ואלו תלה ' ואת אשר כתן עליהם טרים נחמדים ' התרנגול והקורא
 ככבדים וישמחו העפאים כל אחד מצדו ' בהלל ובחודו לטעם כי לעולם חסדו '
 ויקבלו עליהם את התרנגול ואת הקורא ' לאב ולמורה ' ויהי מטפט התשובה
 ואת הדודי חמובה ' וידיכס באורח חיים סלולה וימה ' והארץ טקט
 ומלחמה ' וישב כל אחד לבטח בבית מגוריו ' והעם הניח לו מכל עבדיו ועל
 זה אמר המעורר : להעיר לב נודם ולשודר '

עורו ישיני לב בבסלם נאצו שכלם ולבותם בכסלם ע לצו
 עורו קחו מיסר ודושו בימי שובב ואיש ברמה ותוך לא חצו
 קומו בעוד שמש וחרם יחטיך הש דרו ובמי תשובה ר חצו
 עין שאו מרחם ושבו ו עלו מיד שאול חחתית נפשות ע לצו

והי' סכלות המחבר מהללני ' ודברי חידותו ומטלתי ' ויך יריכו וידע בעיניו
 וישמע מקצה וישול על פניו ' ויהמה בחכליו ' והודו כהסך עליו ' ולא עז-
 בח ' הדכה ואח ' ומפל בצבעו ובצעונו ' עונותי ילכדנו : ויגש השלישי לחזק
 ויחל לצדק : ויחל להגדיל ולהגביר לעון ' כמטפט הראשון

זה צל זה ידבר

צורת ומקשה ומחבור

השער הסלימי במהלל
 העצה הטובה בדעת
 ותבונה אמר המקשה מי
 זה מחסד עצה בתבונה
 ומליצה ותאמר ק לקחי
 האכני לאד' סיחי ומטובת
 פתאים תתגר ותעלים
 האומר עצומי תקום וכל
 חוצי חסלים והלא אחסו
 נבעלת ואיז עיזה ת
 תועלת והתבונה לבושה
 כמטלת כאף ונבעלת
 והלא בכיף במטלי תעודה

אמרת אל היס צרופה וחמודה כי נבד השם אל אמונה אף חכמה אף עצה אף
 תבונה וכן כתב ראש משיחי ונבוכי סומר פתאים ה' והבונד דרך פתמת
 ונאצה ויטלך אחר גוי תוכחה ועיזה יעלה למעלת הסתי וחילו נפס עמל
 עמלה לו אשר לא טמע לקול יועץ אשר סכלותו והוללותו רועץ וינאץ
 בזעם אפו מליצה ותבונה הוגבת ועצה וסכלותו סבב את פני הדבר וכן חלף
 ועבר אמר כי אחד בארץ תוגרמה היה עובד אדמה ויהי סוכן בכפרי ובתי
 החסדים והיה מתפתה ומתהלל בעמלו אדם אשר לא ידע בין ימינו לסמאלו
 ובינו ובין עיר הסוחרים הרמים מהלך שלסת ימים וסכה אחת גדל בביתו
 דעים לעבודת המטי דועים וידם תולעים ותיח לחפצו העבודה כמטכה
 משלם כל המלאסה ויקם יום אחד ללבת בחפזה אל עיר העליזה למכור
 המטי הגדל בהיכלו להרבות חילו וימחר להשיק רצונו ויחבוט את איתונו
 יטס את המטי באמתחת בעובה וכחת ויתן אבנים בצד אחד ולמסקל
 המטי אותם בחר ויקח צדה למאנו ויעמוס בשנה על איתונו ויצח לביתו
 ילך דרך המלך הלך ויהי הולך לבדו והנה איש אחד קרב לנגדו והוא עני
 ומסכן בכספו ממתבן וירא מאד העובר כי ראה איתו מבלי לבוש אובד
 יאמר אל הקיש הטלום גם כא הלום ויאמר לו האיש אל תירא מטני
 כי טלום ואיך דבר חי ה'

ויאמר העובד ליהוה מ
 מקום מגמתך '
 אולי אוכל ללכת בחברתך '
 ויאמר אל השומר מגמתי '
 ולפני משקל המשו תחמתי '
 וישמח העובד אל הבטורה '
 ויאמר עמו לחברה ויאמר '
 לו הכני בחברתך בנח '
 ובאסתך שמה ' ועתה '
 אדויעיני מלאכתך וענייכך '
 אם תצאת חן בעיניך '
 ויאמר האיש מנעורי אבי '
 סוכן רמים ' עיר גדולה של

הכמים ' ועם הכינותי ומגוחתי (ושובתי) ואני סופר מהיר במלאכתו ויש לי בתוגרמה
 אח וקצוב ' ורועים לרוב ' והכני שומר לקראתך ' לדרוש טלומך וטובתך ' ויאמר
 אודיעני דבר במלאכתך הרמה ' ויעבור עלי מה ויאמר האיש דע כי הבורא
 יתעלה ' אשר טבורו עולם מלא קנה ראשית כל דרכו ' קדם מפעליו ומהלכו
 ' עשה אחד פשוט רוחני ונקי ' אהי צדקי ' להאצילו על כל כוזר ' ובצורתו כלל
 הצורות השלש ' אשר מושגל ומובדל קרא שמו ' להצריכו ולרוממו ' ומאותו
 עשה האצל ' עשה אחד פשוט תחת צל אצל ' והוא הנפש הכללית ' מקוה מעיין
 אל הנפש האכלית ' ואור אצל צה וההבנה הגוט ' אל הגוף הנכבד מן החי
 המרגוע ' והוא הנפש אשר בהרס ' וחיי בטר נדס ' ועם במלאכת והמדינות
 בכינה ' והמושב והנועץ קיימה ' ותחת יד האצל היא פקידה ' ועל טוב מעלתה
 מעידה ' ועומרת את הגוף להניעו ' הלך ולהגיעו ' ולהנהיג בצדק כלל חלקיו '
 לשמור מצותיו וחוקיו ' קו לקו ' ומשן הסכל בראש גולגלתו כסוף ' והוא
 מרחם ישן ' ומאשה בכל חלקי הגוף בהיותה נכונים ' מבחון ומבפנים '

וכאשר נטלם האדם בזה השלימות' והוא יתגנוג עד מות' : נתן לו כלי
 חמה' אכזי מדה' והם לזרבו מושלים' והוד תבונתו מעידים וגולים' (הם
 מכתב והדבור' וטעור מחטבו לדעת ולבנה' אמנם הדבור הוא פתרון למשיעה'
 ובו יכיר הפך הדבור והידיעה והמכתב מגיד מיטרים' בפתח טערי' ובהתעלם
 כתבו אינו מתעלם' כעל גמולות כעל יטלם' ומגיד עולם מהלכו' הז אלה
 קצו דרכיו' השיעור נאות ונשמע למחטבתו' והדבור והמכתב מגידים הוד
 תפארתו' אלה הם בדברים נוראים' אשר באדם נמצאים' יאצר במחטבתו
 עניינו' ויכתוב בקולמוס רצונו' וידבר דברים בלשונו: וטעור האדם במחטבו'
 ודבר לשונו וכתבו' מורין על פתרון כל עניין' ואינם עצם הכנין' וסבת
 התחלפות הלשונות' והיות דתי הדבור טונות' הוא כי הדיבור והקריאה' הם
 תנועה קנה הריאה' וכאשר יתחלפו מוגו הארצות וספורס' בהתחלף טבעם
 ואיורס' יתחלפו מוגו הריאה וקכיה' והאיד אל עבר פניה' ותבקש דבור קרוב
 לטבעה' ונאות למוצא בית הכליעה' והדבור אן המכתב בחבור האותיות'
 בוחן לבנות וכליות' הם טכיס ועטרים במספר' לחוד דורים יסופר' והם יסוד
 כל דבור ודיבור ובכתב מהלליו' אלק המגן תלוי עליו' והם מתנועעים בחמש
 תנועות' וסדורים לכל משכיל ידועות' כי התנועות האלו בנפשות החיות' ושאר
 האותיות המה בגויות' וכל תנועה ותנועה מבוארת' ומביאה בסודה אות אחרת:
 כדמיון טכי אחין נאמנים: וסוד טכי לוחות א בכנים : והם קה אי או אי ויצאן
 נראו: ואל זה הסוד הנפלא רמז: מה הציון הלז: וכלל סוד התנועות לארבע ולרחבם
 : המה בט : זה ספר תולדות מכתב והדיבור: נפרד וחבור : ויאמר העובד ראה
 דברך טובים ונכוחים ונעימים במלולך : ושומע אין לך : כי העמל הפליאני
 הפלא ופלא : ולא ניסיתי ללכת באלה : ואינו מכיר בדבורך לבד
 חיתוך ספתי' פעם וטעם : ויהי הם הלכים ודבר : וכל
 אחד בחברו מתחבר : ותצנח האתון ויתברע : ותחלט
 כחה ויתברע : כי לא יכלה לסבול המשא : ועין
 העובד עליה חסה : ויצעק ויהמה
 לקולה : ויטת לבו לחילה :

ויהי העובד הומה על יעני : והסיפר סועד את אחינו :

ויאמר הסופר למה ת
 תצוהם : חרד והואם
 קרב אל הארץ והסופר המטא
 אשר עליה ' ותגוח מעט
 חזר מחבליה ' וגם העובד
 להסיד המטא מעל אקונו
 והסופר ערץ כפי כחו ואונו
 : וטראות באמתחתו חבץ
 מעמסה ' ויאמר לו מה
 המטא ' ויאמר לו אמתחתו
 שאחד מלא המטי הקל
 והאבנים לבגדו למדה ל
 ולמטקל ' ויאמר הסופר
 למה מחטבותך חפצות '

באבני גר מכופצות ' ויאמר העובד ואיך יטא המטי לבדו ואיך מטקל לבגדו
 ויאמר בענין המטא אלמדך דברים ' שמע בקולי איצרך מישרים ' ויצו להרים
 אבנים מאמתחת ' ולהזיל כפס בהמתו מני טחת ' ולחלק המטי באמתחתיו :
 מטתך רחוקתו ' ויגש העובד כפי מאמרו ורצונו ' ויקל המטא מעל אקונו ' ויקומו
 וילכו שניהם חברים ' והאתן לפנייהם מעבירים : והסופר השלים חידתו הנפלא
 להעביר מהם יגן ותלאה ' והעובד תמה מאוד מחדו ' וגדל תבונתו והודו
 ויאמר אחרי אשר הוד תבונתו לשונך גדל ' מדוע עתה ככה דל ' ויאמר הסופר
 והלא חכמים עשו תבנית וצדקות ' על הסופרים ועל מלמדי תינקות ' טלא
 יתעשרו במלאכתם ' וכך נכתב ונחשם ' ועליהם אמרו נאה עניית לישראל וצער
 כוונתם סומקא לסוסיא חיוורא ' ויאמר האיל וזאת היא מחלוקתך ' העבירה לא
 אקבל עצתך ' ולא אתחבר לחברתך ' ועתה הפרד נא מעלי ' אל תוסף עוד
 דבר אלי ' ולך לשלום דרך מגמתך ערסה ' ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה
 וילך האיש לבדו אורח נתיבו ' ויתפרדו איש מיגל אהבו ' וישב העובד ויקח את
 האבנים אשר הניח ' וכגד עצת הסופר דברים הטוח ' ללקט אותם ב

במספר ' מערימת העפר

ויתן אותם באמתותי אשר כמצא אתי וצמטקל המשי אותם סלה : כאמר
היה בתחילה ויקם וילך לבדו מעט מעט לרגל האתח לאט ויעט בדרך ש
מלצה ימים וברק ממדורתו יהלך עליו אמים ויגיע אל העיר יגע עוני ועמל
טבע וילך בלילה הוא במלנו ויכל לאתנו ויהי בבקר ויבא הסוחר ויקנה
המשי מידו וסקול הכסף בעדו ויאמר יש עוד באמתותך דבר למוכרו :
ואני אתי טברו : וארבה כסף טברו ויאמר חן בו לבד דבר נקל אבני מטקל
הבאתי ליישר המשא אבן מעמסה ויגט הסוחר לראותם והנה הם טונות
במראיתם ויבן כי הם טונות לחדד ולמרט החרבות והמלך צוה על כל בני
העיר יחד ישע וצעיר לתקן כל כלי מלחמה ולחדדם להראות הדרס והודס
ולתקן כל כפס אשר לבוט שריון עטה חרב חדודה וגם מורטה וכל האנשי
אשר לא יראוה בזמן קבוע חרפתו ועונשו ידוע כי כל חטף למצטוני טמוח
: ובתיים ישתימן וטראות האיש האבנים גדולות אבנים יקרות דבר אל המוכד ד
דברים טובים אל לב משטיל קרובים ויאמר נקבה עלי צאלה האבנים מ
מחירך ואני אתן את טכרך ויהי בעיני העובד לשחוק ויביא ענות מרחוק
ויאמר אני אמכרם בעבור כעלים ובמחיר המשי כפלים ויאמר אטלים כל
אשר תשאל ואל תשים מלתך לאל ויקח האבנים ויוציאם לחץ כי היה
דבר המלך נחוץ ויתן לסוחר כסותו ומנעלו וכסף הרבה לו וישמח העובד
באכלו ויתהלל כי הולך ויעצים טולל וסופרים יהולל ויאמר זה תגמול כל
עמל וכל רועץ אשר לא שמעלקול יועץ וישב לבו טמח ובהללותו משבח
ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר שמחה וטעון ויקר וכטאתי לך זה המטל לחזק לב
אנוס וככס ל ולמיצן תרע כי העצה הסרה חן בה דרך ישרה ואן בפי איש י
יועץ אמונה ולא דעת ולא תבונה ולא יועיל במס עברה עשתי וכחיס צרה
תבונתי ועל מאמת הדין והנבזה : אשר השיר הזה

גִּבּוֹר גִּדּוֹל כַּח יִפְתָּהּ עַל : יִשִּׁים לְכַב אֶל הוֹד אֲנוֹשׁ כַּחֲלִיל :
 עֲזָבֵר אֲשֶׁר גִּבּוֹר בְּסִבְלוֹתָיו : תִּרְאֶה כְבוֹדוֹ אֲשֶׁר עָלָיו :
 אֲזַב הוֹדוֹ מִסֵּר וְאִישׁ מִבֵּין : תְּבוֹה וְתוֹלֵךְ יוֹ עֲצִים שׁוֹלֵל

ויהי כשמוע המחבר סידים בעלמים / דברי נרנן כמתלהמים / ויאמר כל
 דברך ומסלך אינ' מועילים / ועלך רמזו דברי מוסר גדולים ואצילים
 / חזק עלה ביד טכור משל בפי כסילים / ועם כל זה אטיב אל דברך ואצנה /
 וכקהל כנועים אחכה / והפעם ארחך ידו העצומה / את כנועים חכמה / ותראה
 מטלי דרק כעובים באמונה / מים עמוקים עצה בלב איש ואיש תבונות דלנה /
 ואתה אזכך נאמע דברי תוכחתי / ולכך תטית לדעתי / ותראה מעלת איש
 יועץ ותבונתי / ואתיקר תפארת גדלתי / ותגבורת יד חברתי / בתקפו וכגבורותיו
 / ומוצאי ומובאיו וכל צרותיו / וכן היה הדבר / ידוע נטא וגבר / אמרו כי גר
 בייכתי אפרים / איש אחד מן הדמתי / וטמו אחיטוב בן טר טלוס / כפך ספיר
 ויהלום / ויהי גדל את חכמים ואת כבונים כועץ / וכדיב כדיבות מעץ / הולל
 הולם ופתי רועץ / פלא יועץ / ויתלקטו ארבעה אנשים / לאהבתו נגשים / האחד
 מחודד בדעתו / ומוציא לאמיתו / כל דבר בעצו / אמנם הוא רק לכעוס ולרצות
 קאה / ועם חבריו כותץ וטוא / ובחדו ודעו ורעיוניו משתאים / קל ברבלי
 כאחד הצבאים / השכי כחמד וכעיס / איש רעים / יפה תואר ויפה מראה / והאיש
 משתאה / אבל הוא מתהלל ביופי ומלבושו / וכשיערה ראשו / וכל מחשבותיו חפזות
 / הלבט אותו מחלצות / השלישי טוב לב ורחמן / איש נאמן / מעונג במאכלו
 ומוזנו / וכיין משצו ושולחנו / אמנם הוא בדעתו כבדל / מרוב דברים לא יחדל
 / פעם יחטב לפזר פעם לאסוף / כאריה יכסוף / הרביעי מתכבד בביתו ומעונו
 / מתענוג העולם וענייניו הטעם חזנו / אבל הוא כילי לעצמו / וכבוד בעצלתו
 מוזנו ולחמו / את בגדיו לא כיבס ולא עטה טפמו / אלה קצות דרכי האנשים /
 ודעתם / הילדים האלה ארבעתם / ויהי כראית אח טוב תעלליהם מדותיהם
 ומפעלותיהם / נשינו מעש הם ומשמרתם / כי לא ידעו וגם אין הטוב אתם / אמר
 בלבו לא ארחיק מעלי / אולי אועילם בחדותי ומטלי / ואישר כתיבות
 דרכם ומעלליהם / ואטלמה להם /

ויהי ראשו למגדש ויתמרמר / ויאסוף אותה במסמר / ויחל לדבר אתה קשות /
 להעיר לב יטן ונרדס חסות / ויאמר אנכי טלומי אמוני ישראל / וכדיי כח ולאל /
 לייטר חברים וליסר ולהוכיח / וצדקתם ותהילתם תצמיח / נטל הממרא את פי
 תבוכתי ופורע תוכחתי ועצתי / יקרהו כמקרה העכבר / אשר נוקט במטובת
 וכטבר / ויאמתו לו החברים / איכה היו הדברים / ויאמר היה רועה אחד טוכן
 במדבר / במקנה הצאן והבקר / מבין וכבר / ובחר לחם מקנה להועילם / על
 מצועי מים ונהלם / ויהי היום וינהג מקנה אל מעון ההרים / מקנה ונהרים /
 וימצא מנוח לשה כזורה ונלאה / והיה מרוב עשות חלב עשה חמאה / וימצא
 בצאנו דל כדכא / ויעש לו סוכה /

צודת הרועה רועה עוזר / ומנוח / תחת אצלים ישב עתה קנה /

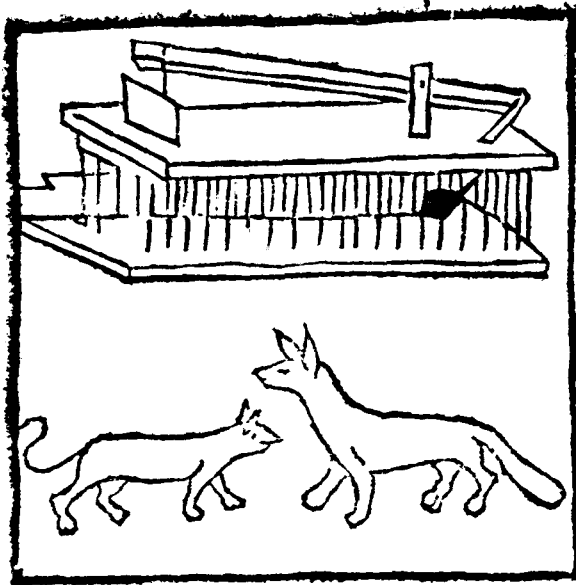
ויהי כי ארכו לו טס המי /
 בטוב ובנעימים /
 ויחיע הדבר לפני רמסים /
 אשר היו גדלים טס ואכזמים /
 טס האחד עכבר וטס השני
 חולדה / קנה ומדה / כי הם
 היו מקדמוני הרמסים האכלי /
 כבזים על דבר ומשילים /
 ויצאו לילה אחד להצבוכן
 בעכוף הרועה / וכל אחד ברוב
 כחו בועה / וימצאו גבינה אחת
 כשארית / אשר הייתה באהל
 כשתרת / וישכבו סביבה וילינו /
 וישא מטס כסף והם וכברי /

וילכו ויטמינו / ויהי בבקר / ויבא הרועה לדחוש את הגבינה / אשר למאכלו מנה /
 וידא והנה היא כמאשת לאכלה / בחורף הסמוכים לה / ויתעצב אל לבו בקבעו
 האוהל במקום טס / כיון שהחולדה והכרדלס מצויים טס /

וימחר תחבולה נסח משני קצותיו חיבר / לה נקט מן החולדה ומן העכבר ויודיע
להם לבדו פורה / ורנע עה גבורה / וישא טס מצט מחביתה היתה לראש פינה
/ וישא טס לבגד החורים / אשר טס העטברים / והי בערב וישא העכבר לבקט
יתרן למזוני / והנה הגב צמד בעיניו וישב אל חורו במדנה / במהומ ובאה
/ ותאמר לה החולדה מה לך כי חרדת / ופחד פחדת / ויאמר כי ראיתו נגדי פורה
ערכה / פורה דרכה / ועתה לבי עמי לראות ורנעי / אולי תוכלי העיל אולי
תענצני / וילכ טביהס יחדית / וכל אחד חרבו חגורה מתחת למדי ויבאו ויהאו
את הסורה / והנה היא בבינת אדם סדורה / ואח בידס להשחיתה יכולת / משני
מזיקים או מסולת / וישמוד העכבר הטחאה / וישקף בעד ההלן ויראה / והנה
גבינה בסורה עגומדת / ובחוט טני כצמדת / ויאמר אל החולדה אלך במרוצה
ואקחה / ואל בית מלונינו וחורינו אביאנה / וכהאקט וכבטחה אונתה כאכל /
למטיב כטט ולכלכל / ותאמר לו החולדה דמך בראשך / אס תשתבן כנספך / כי
את הגבינה לתחבולה הנרמה / ובתוך הסורה השמה / והוא פועל אשר האדם
יסלענו / ואורח אום ומצאנו / ויאמר העכבר ואך יוכל האדם להסן תחבולות /
לדבר רע ולעולל עלילות / ותאמר חחולדה הלא האדם טברא בטלמוות : בכלס
וכדמות : והוא מחבר המרכבים : אשר בעולס הזוייה וההפסד ככבים : ומזונ
קב וכקי : בהחצו בעבודתו בקי : יתפרנס בזרעים : וכדברים כדעים : וטחון
ברוחים : וכאל מבטל במים : ואפני או כלי אס בטר : ומלח ותבלן לא יחסר
: וכל זה הקל מזוג והכסוד : ולהיות לעס סגולה האמית : כי הקל יעלה בטבעו
ומזוג : יגיד עליו ריעו : ומפני זה הוא טכב הקומה : כליל יפני מלא חכמה : והא
כלפי עליון . וטס חביון : מוכן לקבל כח במעטיו : וישא אל המדבר פניו : והיא
מטכס הכפס המטכלת : דבר ממללת : וואת המעלה אינה נראית באדם כחבילת
בריות : וכיום החצו : כי בעודו קטן הוא קרוב לטרא וגזעו : ועל כן הוא רעוב
בטבעו : ולח יכבה אור טכלו ורעו : כי קצר מצנו כאשר יכבה היין טכל האיסור
: וכל חקנותו יעקור : וכאשר יכבה הקיעור העולה מן המים : אור האמס בקני
האמים : וכאשר יגדל במעט קט היל : וחל ליכס הגלד : וחל להכיר וללמד
מכהנים : ולאן עלבים : וכן יעלה מיטט מעט : אס לא יתפתה בהכל וימעט :
ויגיע לתבליט טלמוות : חסדו ואמונתו : וחסכו ויטכיל בכלל הכרואיס /
ובעצמים הנוראים :

ויבין בתנועות הגלגלים / אשר הם לא כבדים ולא קלים / ויריחת המאורות
הכבדים / הכבדים העומדים / ואיך תקופות ומולות / יודות ועולות / והכל תלוי
במאמר / ומציאותה של הכל מצוי ונאמר / איך תתעצם כפס האכל והגדל / וכבר
כח המתאנה ישפל וידל / ומצאנו חכמים על זה מעיירים. וזה המעשה מוזכרים /
וכן אמר לפאר הדבר ולישרו / שאל חכם אחד לחבדו / הנפש אשר באדם
הנקראת טבלית שמה / איז כפס היא ואיז מקומה / אמר לו הלא ידעת כי אדם
בראז הבורא להתבונן במפעליו / ולהסתכל במעגליו / וכאשר גדל ורצה ע
עיניו העולם ומאס בהבליו / וממהר להרחיק הטפלים ולבזות / הוא מעצמו
עשה הנפש הזאת / כי הואיל ומביט נפלאות / הבורא בחידוש העולם / וממנו
איך דבר נעלם / בורא חושך ויוצר אור / הוא משתדל בעצמו לדעת ולחקור /
ולשיג האנה קדושה וברה / יראת השם טהרה / ואז יש לו הנפש הטבלית
מפני שהוא מטביל לדעת ולחקור בחכמ' הארו ויהי' / ואמר חכם מהקדמונים
הנפש מקומה בלב והיא מניעה לכל הגוף / והיא מונחת באמצע הגוף ומאירה
לכל הגוף כאשר ניתן השמש בחצי השמים / ואורו מאיר לכל עינים / והגוף ע
מתקיים כנפש והנפש באיור והאיור בבורא ית' והבורא סובל כל כעלמות בכחו
הנשא / וכן נאמר אני אסבול ואני אשא / עוד זאת רמזו חכמים בתפוזתם /
והורו לנו בעצתם / כי כאשר יחשוב האדם בכל זה / מאס בהבלי העולם הנבזה /
והנאמח הנפש ותעסוף חכמה / באיך אוכים עצמה / ותמשול הכח הטבלית / על
כח הבהמית אשר היא מתאנה וכועסת / וכדבר המושכל מואסת / ובממשלו בה
יגיע האדם אל הטבלית / טוב אחרית דבר מראשיתו / ואם ישתקף אדם אל
החיות / ואל בור תחתיות / בהיותו יודף תאותו / ולא יבור אחריתו ותקותו /
התאנה תצודינו ותמשכנו בכזביה / ורדפה את מאהביה / נשמך משחת קדשו ת
תביע ותבאיש / וישח אדם וישפל איש / וחלל כבוד מעלותו הימות / ביקר כל
ילין נמשל כבהמות / והוא נמאס מהם וגרוע / מוש קבוע / בטומו טבלו והוא
הכסבר / לכח הבהמית וטועבר / מלך לאדה נעבר / ויכ תחבולות בערמה /
גבור מלחמה / ויקס בלבו חמנים ואטרים / יטב במארב חסרים / ומרב חדה
לטונו וחיו / יארוב במסתר כאריה בסוכו / במסתרים יהרג נקי כי בכל רע
יודע וכפי: ועתה האמר לך מתחבולותינו / פן תקטש בעלילותינו :

צרת העכבר וחולרה מדברים שניהם / והפרדה דרובה רבניהם

ויאמר העבד הלא הרי
 קל התנועה וגם
 הוא לי לטענה / בינתי
 ומלבוש מסואר / וטעיר
 לאריות טעיר מתואר / על
 כן ארץ אל הגביה / להיו
 בהנה / פעם אחת ולא
 אטעה / ואקחה לי במחצ'
 ומרגוע לנפשי אמצה / ואל
 האדם ותחבולתו לא /
 אחוש / כי כח אכנים נתי
 ובטרי נחוש / ותאמר ה
 החולדה האמר אל תפן אל
 ארץ / בדר טאון וטיט הוין

אולי מפני תחת ומעורן / כי לא לקלים המרץ / ויקרך כמקרה איש העמל / אומר
 על כפטון לא חמל / ואתה סס המות באף וחרי / ולא השיגה ידו אל הצדי / ויגוע
 וימות במחשבתו / כי כבערה עצתו / ויאמר אליה העבד: איכה היה הדבר / ותאמר
 החולדה / איש אחד היה בכפר חכן / בכל המזון יתלונן / ויהי לו בית חמדה /
 ומקנה בקר ועבודה / ויהי כילי בממונו ומאודו / משחיתת תפארתו והדו / ודעתו
 באמונתו כבדלת / בהרבות דברים לאין תועלת / וממון עבו ואביו יסוד / ויתעס
 ואין עוזה / וברוב דבריו היה עצל וכבד / כילי אובד / ויהי היום / ויבא אל בית
 חלק / כתואר בני המלך / איש אחד נכבד מבני עמו / ושני נערי עמו / ויאמר
 לו האמצא מלון הליכה הזה בקרבך / ויאמר הואל כא ולין ועב לבך / והאורח
 לא הבח סוד תחבולתו / טירד על פי מדותיו / ויתן לתחנותיו מטה מוצעת ויטה
 / ויעט לו מטתו ומצות אפה / ויסף לכבדו ולהדרו / ויתן מספא לחמיות / ויתן
 מים לרחוק רגליו / ורגלי האנשים הכלוים אלת / ויאכלו כולם בביתו ואולמו /
 וישתו ויסבת עמו / ויהי אחרי הסעודה / ויפתח האורח במטלי תענויה / ויאמר
 אל האיש שמע כא דברי / ונסר לבי אמרי / הנה אתה בהדרך כבדתנו / ומנוב
 כעמך האכלתנו / ומיין הדיקח כדיותך הטבעתנו / וכמיטב פעולתך טמחתנו /
 על כן ראוי לי להודיעך דברים עריבים / גומל חסדים טובים /

למען תבין במהלל לבי ודרכי ' למי עוללת כה ' ויאמר האיש דבר כפי צדק
 וחסדך ' כי טומע עבדך ' ויאמר האורח אמת הקדמונים ' אשר במחנה החכמה
 חוכים ' טוב המלך ושליומו ' קונה בן חרין בנדיבותו ' ופרי הנדיבות והריוח '
 הוא המהלל והשבח ' ואמרו נדיבות הנכבדים ' גמילות חסדים ' ומפעלות
 הנאהבות ' גשם נדיבות ' כי הזורע נדבה ' יקצור אור ונאהבה ' ואמר הנדיב
 יבקש החן והישר והכילי הממוץ והעושר ' להתקרב בנשוא יהולל ' וקובץ על יד
 חלקו יקולל ' ואמר הנדיבות יחזק הברק ' ומטע יולד הברק ' הברק יצמיח
 השבח והטושר ' וממנו יולד הישר ' הישר יולד הנכח והצדקה ' וממנו תבא ס
 החכמה ' החכמה גפן חזקה ' תצמיח צדקה ' הצדקה תבא הלום ' ותוסף אהבה
 ושלום ' השלום סוד תבונה ' ועיקר האמונה האמונה מתנת להבין ולהורות '
 והיא ראש היתרות ' היתרות מטפטים וחוקים ' תצוק ומספת מתוקים ' ובהם
 ישוב הארצות ' קרבת ליהם חפצות ' ראה כמה הנדיבות נכבדת ' אשר בראש
 המעלות עומדת ' וכמה גדולה מעלת השמחים ' בהנסת אורחים :

צדחת האורח והאיש ובני מעונו / סביב ושוחרו

ויאמר האיש אל האורח
 : אשר בנדיבותו ינכח
 היט לך מחר להשכים
 להתייבב בבקר לבך מסכי
 = עת הוא להבין מטות
 ולהציע : אחר תחנה דעתך
 ותביע ' ויאמר לו עוד יש
 לי לתקן באמתחתי מגרש :
 אשר היום נקדש : ויקח א
 אמתחתי לתופרו : ועס'
 נקרב האיש בעל הבית
 לעזרו : וירא בתוכו כנצנת
 : אשר ביופי מתוקנת : וי

ויאמר אל האיש מה זה בדרך / למעלת טבדרך והדרך : ויאמר הני רונל בדרך
 החנילה : כניא עליה : ובטנה הזאת חסר בעורו צרי גלעד : למרפא ולמסעד :
 ואני הלכתי אל גלעד בעבורי : וארבה זהב במחיתו / והו הצרי הגדול אשר היו
 חקר לתפארתו / לכל אשר נמצא אתו / ויאמר לו / בחסדך הודיעני בתועלתו
 דבר נרעס / ועיר טב ועיר טס / ויאמר הארח ומי יוכל למלל גבורתו / וטבח
 סגולות מעלותו / וכל הדוכאים נמנו וגמרו במעלליו אחד ותשעים : לכל
 מטכיל נודעים / ואם תרצה לדע סימן במהלכו / צ"א תאמר לו / כי בכל מעלה
 ומעלה יתעיל לכל כאב ול"ל מהלה / והאותה סס המות בטובו יזילה / ובשתות
 ממנו מיד יועילה / ויאמר לו תן לי מעט מועיר לומר מעלותו / למען אספיה
 כל נפלאותיו / ויאמר שמעתי לקולך : אני אמלא את משאלך / ויתן לו ממנו
 בבלי קטן / כל מחית טל פליטון / ויאמר לו הרי לך מזהר ומתן : בצלוחית קטנה
 ביתן / ועתה טיש עינוך לשמריהו : כי לא דבר רק הוא / והיו סבלות האורח לתקן
 אמתותו / ובא וכן במטב תפארתו / ויעל בלב בעל הבית שמיר וסית / ויאמר
 לו אדוני האיל ואין רצונך להתאחר / ובבקר אתה תשמר / וזה לפתע ההוצאה :
 אשר לרגלך בזה / ויאמר מה אשר הוצאתי / אשר בסתר נטשתי / ויאמר לא
 חסרת דבר ממשאלך / כל קרוב אליך / וכל דבר במחיר גדול כרצה / ובכסף זה
 נמצא / כל טכן בחיפזון / בר לחס ומזון / ועתה יש לך לתת בכל אשר הוצאת
 פה / עם התבן ועם המספא / כסף עטרה טקלים / בטקל העיר נטקלים / וישמע
 האורח הדברים ויתעצב / ויקס על פתח המטכן ויתייצב : ויאמר בלבו ומה
 יועיל כעסי וחמתי / ולמה אחלל עמו צדק אמרתי / ויאמר לו קח את כל אשר
 תאמר / כי יון עסיסך לטותני ימר / ויטקול לו הכסף כאשר היה בנחר / עובר
 לסוחר / והיו באשמורת הבוקר וטכס האורח לעמוס חמרת / ועמו נערו עוטים
 דברו / ויקראו אל האיש פתח העיר / וינע לבבו כנוע עצי העיר / ויקס בטוב
 ובעצלותו / כסבור אשר בכחנותו / ויאמר תן לי טכר המלח והחנייה / וטכר
 אטה יספיה / ויאמר האורח כמה המחיר אשר תדרוש / ומפני אדם לא תבנע /
 ויאמ' ביד האיש הכולת / בקע לגולגולת / וימחר ויתן לו המחיר אשר טאל / כי
 טא מטומא ומגואל / ויפתח וילך האורח לכתבו / וטני נערו סביבו / ויאמר
 להס ברכו בניי בכח ול' / הטס ממקור ישראל / אשר הצילנו מיד
 האיש הנבל / אשר הרטיע לנו ונחבל

ואם הייתי יודע מעלנו ורשענו / והבינותי ככלו וכצענו / לא הייתי לך במלוננו / ולא
קדשתי לך שולחנו / והכני מתבחס לרוב פטענו ומעלנו / אף הצרי לאר כדתי לך
' ויאלמתי לך הנערים אל יחר בעיני יחדיתך / כתר לונעיד ותראה כקונתך / אולי
הצרי יהיה סיבה לחלתי / חרצובות למותי / ויטא האיש את עיניו אל / זם וועוני /
ויאמר לזמן כן יעשה ה' וילך לדרכו כפלא ורעמוני תמיהים / ויסגעו בו וילאבי
לזים / והכילי קס וממטבו / ויאכל ויטע ויטוב לבו / ויתהלל ויטעבה / את כל אשר
עשה את האורח / ועל דברי הצרי אט / שאל לעברו / ולא הרבה במהירו / ויאמר
בלבו יקרבו ימי הקץ ואלך לי אל המדינה / מקום הדעת והבינה / ואמכור את
הצרי לארד הסוחרים / אשר בינה סוחרים / ואקנה בדמיו מלבנו / ויין ענושים
' ויהי מימי והנה איש עובר / והצמח בקרבנו גבר / ויסר אל ביתו לטעו / ויאמר הכילי
איתי לפתע / ויאמר לו מה מלא עתך ומאין תבא : לרעת עסקו ומחטבו / ויאמר
לו אנכי איש צייד : בחרבי וקסתי צבי מיד / והלכתי לקנות למלאכתני סה / מאת
איש אחד בטש / לתת ממנו בראש החיצים להיות נוגשים ואזים / להמית כל
בהמה וחיה / בכל כלי צדיה : והסס הוא חזק / וכל הנוגע בו יזק / ולא יעיל לו
מרפא ומסעד / וולתי הצרי הגדול הבא מגלעד / ויאמר הכילי תן לי מעט
ממנו ואשים מארב : אל נחש טרף ועקרב : אשר הם לחצק איתי : ואת בני
תנובתני / ויתן לו מעט מוצר / וחצנו כער / ויסן הציד וישב לביתו : והחיות יגורו
משאיתו : והכילי חשב מחשבות און בתאיתו : כי כתימלא סאיתו : ויאמר עתה
אבחן הצרי ותפארתי : ואדע מחירת ותועלתו : אם סגולת השם והצרי כאשר
למדתי יפה : אני אמחן ואני ארפא : ויקח מן הסס ויתן בלשוננו : וילכד בעוננו
' ויגע לבו כרגע : המקרה והסגע : ויתפסק בצירו ויתחלחל : וסחד ורהב / וחל
: וירץ אל גבוז לקחת את הצרי : להגיד האף והחרו / ויתבלבלו דיו במפתח :
אין סוגר ואין פותח : ויטא גויכהוס במכאובו : לרע עצתו ומחטבו : ותרף אשתו
כי נלכד במעללו : וציריו כהפכו עליו : ותפח ותקח הצרי הזמור כבת עין :
ותבא לו יין : ואין סוניה ואין לוקח : און מברייח ואין בורח : ויגע וימות באשמת
: וכפל בעצמותו : והמרפא לא העיל : צרו עבר ולא יעיל :

צדקת הבילי בוקש באטאו וכחשו : ואשחו תשקיבו הגרי ביצאת נפשו :

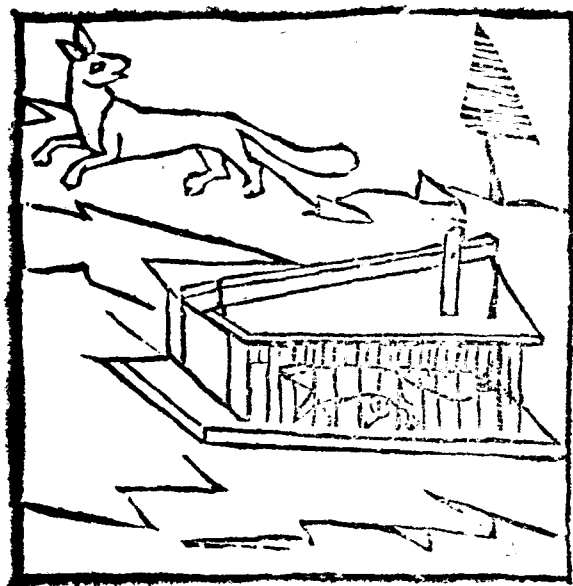

ונשאת אלך המטל
 הזה למען תמאס
 תאותך ותבן' ואל תתחייב
 בפסך העדינה' בתאות
 מעט מהגבינה' וגדולות
 סוף אל תבקש' השמר לך
 פן תבקש' ויחד אף ה
 העכבר בשומעו המטל'
 כי על תאותו לא מטל'
 ויאמר עד מתי תריבוני
 ופסך עלי תתמרמר' אם תבן
 אפי כי תגיס עלי משמר'
 שתמשלי אותי אל הכילי'
 במעשה ידי ופעלי' ואת

תמשלי אל הדמל' אשר קצירי רעב יאכל' וקסה מכל זה ומר ממות' בהמטיק
 הגבינה לסס המות' אשר היא לכל עטבר למרובע וכופס' תאות כהיה תערב
 לכפס' ואני הסך הכילי במחטבי' וככדיבותי ויושר לבבי' על כן ארזן ואקח
 הגבינה לעצמי' בעבור הזכיר את שמי' ואתן ממנה לאחי ולשכתי וחסותי לבני
 פטני' ויהי כראות החולדה רוב זיונו וכעסו' כי עונו גרל מנשא' ותאמר לו
 בחן ונסה' וראה ועשה' וירץ העכבר אל הסורה' ויכנס בפתג פ
 שתאוס במהומה ומאירה' ויתהפך לצירה' ולדו אינה'
 לקחת הגבינה' והוא לא כוהר במקרה הכילי ומפעליו
 ותפול הסורה עליו' ויצק ויאמר השועיני
 אחותי החולדה' כי באה קפדה'
 ותגס לעוזי ולהושיעני'
 ולא יכלה להרביע

וימרד העכבר וימהר וינאק' ויתגלל בדמו ויחנק' כי נסען בקלותו ובסבלותו
 הכבדה' המאצנת הקנת הרצון הזה' ונעטב החולדה לחורה גולה וסארה' ותאמר
 זה מטפט כל איש קלותו והוללותו תשיתגו' תאות עכל היא תמיתגו'

צירת העכבר גוקש' ורגלו התטוטטה מחולדה רכפשה כציפור במלשה

ויאמר אחיעזר הנה נשאתי
 חלקך חילוק המטלים
 ' לישיר לבבך ולהשלים '
 והאם אשר לא ישמע אל
 דברי ' עזר שאירי אכזרי '
 והאיש הטועם וברוחו אינו
 מולא וקל בגליו לא ימלט '
 ' כי לא ירחוק נפשו מן
 הגאווה והקלות ' וסבלות
 והללות ' והאיש המת-אז
 ביופיו איך לשלתי חקר '
 איש מת-לל במתנת-שקה '
 כי יבלה וירקב ביו מהומה
 ונרעש ' כבגד אטלו עש '

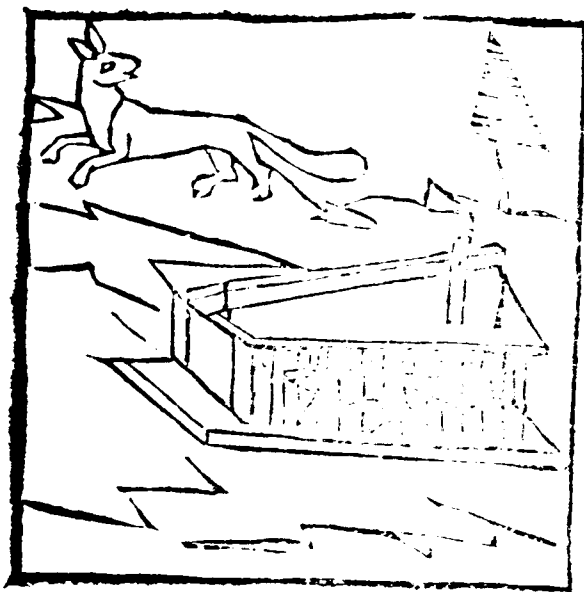
והאיש הנבדל בדעתו יתחרט ' והמרבה דברים מבוא חטא ' (המפחד יחרד לבו
 ' והאשפסוף אשר בקרבנו ' והאיש הכלי יהרס תשארנו וימאסוה' מעזית נפשו
 הוא יעטנה' והכבד ברוח עושים יקרה ' בעצלתים ימך המקרה ' ויהיו לטורח
 מועצו ומפעלו ' הגורים הנואם אשר עליו ' ויאמת לו האנשים ' אשר
 דברי מוס' ומבקשים ' לנו מליצותיך ומחאבותיך מתאנות ' מן היום אשר נתת
 לבך להבין ולהענות ' ובתחילת תחנוניך יבא דבר ' מי כקי וכבר ' מייסר חבר
 בדעת ומילה ' ימ' ח' צדקה וצדילה ' ועתה בכל כנפך נחסה ' והטוב והישר
 בעיניך נעשה ' ומן המדות הגרועות הבדלינו ' ומרעש ומרוגז הצלינו ' והדובר
 חלקך סרה יכר' באמת ' באבן ירגמו או צי ' על כן הודיענו פתרון מליצותיך
 ' הרוח אשר עליך ' ויאמר אחיעזר עתה אלוה אליהם נבוכי' ברית כרתו לעיני
 ' יען האמתם בדבר ' ולבבכם מטה רעע עברי' כי עצתי להחיותכם סבה ' עץ
 חיים ' הוא למחזיקים בה ' ואני בקהל חבדיים מצדק בחיכה ' עתה יצאתי
 להשילכם בינה ' והנני מודיעכם פירוש המאשים ' משורר לב נכסלים ' והוא
 השת' ון אשר לא יצמת הרשום בכתב אמת ' דעו איפה כי הזמן כברא' ובטאת
 ימי בראשית נקרא ' ומציאותו גלויה ' מבואה ומצויה ' וישלן חלקים
 נודעים ' למציאותו נשמעים ' כי

כי ממנו עתיד להיות וממנו עבר: אשר היה כבר' והרצע בין העבר והעתיד מ
משתתף' יאמר בין כתף' והזמן המצוי טוכן רומ' ואינו כאמר זולתי בהשמה
= וחלק ממנו בפועל לא ימצא' ומן הכח לעולם לא יצא' ובהיות חלקים ע
עובדים או עתידים: ואינם בפועל עומדי' לא נמצא דבר לדמות זולתי התנועה
' והשתתף הידועה' בהיות חלקיה הסדר הזה עומרים' קצתם עתידים וקצתם
עובדים' ולא נוכל על הזמן להטילנו' רק אם נצייר התנועה הבאה לרגלו'
נאם לא נחוש בתנועות לא נחוש בעצם הזמן' כי אף לבד במציאותו כאמין'
ועם כל זה אין עצם הזמן וגרדיה: אבל הוא דבק בה ונמשך אחריה' כי התנוע'
ממנה מאחרת וממנה מהירה' וכל אחת מהן על מציאות הזמן מעירה' כי
כולם בתוכה כמצאות' חולפות ונבאות' ואדם לא יטיג עצם הזמן כא' בחלקו
התנועות לרגלי השעות' אשר בין המאחר והמוקדם נודעות' ובהלקו התנועות
' לחלקים יסג מציאותו' יבין לאחרייתו' ובהמצא הזמן בחשבון התנועה' יעד
התקועה' ישתנה ההכרח לטער בו מהלכה' וימנה גם הוא בתוכה' ובשער
אותה הוא מתעצ' בעצמו' כי החשבון והמספר דמותו וכלמו' ובשער התנוע' אות
אינה מתעצ' במעניה' כי אמרה מקרה הוא' כאשר יקרה אל המנוי כאשר ימנ'
בו העניין' ויתאר בו במקרה המניין' ואחרי אשר הזמן נבחר' להיותו חשבון
המוקדם והמאחר: דברו לא יאמן' להיותו חשבון תנועה שת דמן: כי בהיות
התנועות קצתם מקצתם נקראות (נראות): למופת ולאות' ויהי השלימה מהם
והחזקה' תנועת ההשתתף' ושליומה ממנה תנועת גופי הגלגלים' אשר הם
במקומם מתגלגלים' ושליומה מכולם העתיקת הגלגל נורא ואיום' העושה ב
בתנועתו הלילה והיום' על כן יתחייב להיות עצם הזמן כמשך אל זאת התנועה
אשר היא לכל ידועה' והזמן הוא אל המשער אותה' בהמנותו ומצבת הרמתה
כי שם ביתו וזאת נאל' בהיות בתנועה הזאת מספר הזמנים' לאותו ולמועדי לימים
וטנים' ובתנועה הזאת ימנו בני אדם שאר התנועות והמניחים' וכללי מפעולתיהם
ומעניהם' בזמן היגיעה ומנוחה: עקירה והנחה' והנה כתבאר כי הזמן כמשך
אל התנועה העליונה' אשר היא היום והלילה מונה' והתנועה הוא מקרב דבק
הגלגל' והדבר נתגלגל' להיות קיום הזמן באותה התנועה' ומציאותו זולתה
נעדרתו ונחשה' על כן הזמן עומד ברוח עולמו' מקרה דבר במקרה עצמו'
משגיח הספלים ורואה' נצב תמיד ומשתאה' על זה כמשל אל, הרועה שאנו
בשכנו' מתהלל לאנו' והצאן בעוב ההגתם והודם' כמשל בהם בני אדם
והוא רועה ער ועונה' רואה כל טפל ומינה'

והעטבר רמזו אל הגוף המתאווה תאוה ' באשם תקוה ' והחולדה אל הנפש
השכלית רוח ופיתרון ' בהיות לה מעלה ויתרון ' והגבינה רמזו להבלי בשר ודם
ותענוגות בני אדם, וזאת החולדה בראשונה עם העטבר ' בלב נקי ונבר ' לקחת
למוונה מן הגבינה ' והאקיס לידו אינה ' רמזו ללקיחת האדם ע"פ הטבל צרכת
' ולא יעקש דרכו ' והסורה אשר דרך הרועה לעניהם ' והשח אשר לפניהם ' רמזו
ליום המוות אשר לא נכחד ' לכל כאשר לכל מקרה אחד ' אף אמנם יש בעניני
המות הבדלה ריחוק והצלה ' כי המטביל והחסיד יבדיל בחלותו ' ויחיה וינח ב
במוצו ' והמתגאה הרעב בחלותו יכלה ' ובמוצו ידבק ויכלה ' וזאת העטבר
לכדו לבקש המיתנות ' רמזו אל התאוות האסורות ' ודבר האללות אשר לבו
קצר ' ואין ותרפס השצר ' לקחת הגבינה למחלתו ' לכלכל תאוות ' רמזו לרדיפת
התענוגות ללא צורך ' עד יבא בלבו מורך ' ונשחת תפארתו והודו ' כי יסלח חן
כברו ' ודברי החולדה ומאמריה ' ותוכחת מטליה ומוסריה ' רמזו לאזהרות
התורה והנבואות ' אשר בכתבי הקדש מצויים ' מוטל הכילי העונן בבשר ' רמזו
אל יצר הרע אשר ברית הפר' ובית החמודה אשר לו היא הגויה ' וקמה ויפסיה
ובכל עניינתו ימשל לחסיל ' מלך זקן וכסיל ' והאורח הבא אל ביתו כחלק
כתואר בני המלך ' רמזו אל יצר האוב ' להציל הנפש האנושה מקטוב ' ולהיות
הטבל מצנו ומחסה ' אדם מעשה ' וכערי האורח הנעימים ' רמזו לתלמידי חכמי
' ואת אשר כבדו הכילי בראשונה ' במטה מוצעת והגנה ' רמזו למאמר רבותינו
' חכמי תורתנו והוא אמר למה דומה ת"ח לפני ע"ה לקיתון של זהב כחמד ונאהב
' דבר עמו דומה לקיתון של כסף ' בטעף קצף ' כהנה ממנו דומה לקיתון של
חרס טבין טעבר אין לו תקנה ' ואין חשך בחמתו אשר קנה ' זהו כדבינו הכילי
ומתנות לבו ' כלי אין חשך בו ' ודברי האורח הערבים ' במתנת הנדיבים
רמזו לדברי תוכחות ' בארץ נכוחות ' ואשר טאל הכילי על הליכתו ' רמזו לאשר
יקוץ בדברי המוכיח וחמתו ' ואשר השיבו האורח כי יש לו לתקן אמתתו
המגדע: רמזו להוכיחו על טרירות לבו הרע: והצנכת אשר כראיה באמתתו
' והצרי אשר כמצא אצו ' רמזו לאגרת חמודות ' מצידה על מדת נכבדות
' ומהלל הצרי היא התעבות ' להוציא מלב כל חוטא מאובה

ואשר אכל הכילי ונתן לו בצלוחית קטנה ' אחד ומנה ' רמז לטומע לפי שנה
דברי המוכיח ומעניו ' ותקח אונו סמץ מניהו ' ואשר טב הכילי לבקט ההוצאה
' וסכר החנייה הנאה ' ושאל במחיר כפלים ' מנה אחת אפים ' רמז אל הטובה
באומרת ' וילך בטרידות לבו ומחשבתו ' והאורח אשר לדרכו הסכים ' וללכת
מאתו לבו הסכים ' פתרון מאמר הנביא ומלולו ' חבור עצבים אפרים
סכה לו ' והכילי המתהלל ומשתבח ' וטע על מעלו וסמח ' אשר דבר למכור
הצרי ' באף וחרד ' כל זה רמז אל הטובים : במלאכי אלהים מעליבים ' ואיש
הציד העובר ' אשר הנמא בקרבו גובר ' רמז למי הזקנה ' אשר טמטס לערב
שנה ' והסס אשר קנה למלאכתו ' וחצו וקשתו ' הס ' הימים הידועים ' למות
האדם קבועים ' והסס הוא רמז למלאך המות ' המוליך את הרשע בגוף כלמות '
ודמיו הכילי ומחשבתו ' בבחינת הצרי ותפארתי ' פתרון לדברי הסכל ' אשר
על לטמו רכל : באמר בהיותי בתקופי ובעצבי ' אלך בטרידות לבי ' ובאחרית
השיבה אשוב ' ואהיה נרצה וחשוב ' והסס המגיע ללבו טרע ' והזקנה והסגע '
הוא חליטות הגוף והדיעות : והשחתת תבניתו ' ואשר סחד בצדו וחל : ויהמה
ויתחלחל ' רמז אל הגויעה ' בקרוב הנפש אל בית הכליעה ' ואשר רץ לקחת
הצרי ' להעביר האף והחרד ' רמז למי שאינו טב על פטעו ואסמתו ' רק בעת
מוותו ' ואשר התבלבלו במפתח אצבעותיו ' וילכד במועצותיו : רמז
לבלבול לטמו ' בהתודתו על עונו ' ואשתו אשר הביאה הצרי והיץ ' והי לאץ ' רמז
למעטה הפתאים ' אשר במוות החוטא משתאים ' ומתנדים עליו וידו אמרים '
ברוב דברים : ל כן מרסא התשובה לא יגעיל ' והודיו לא יגעיל : כי עד הנה
לא הסיר לבו מן התאות : מדבר מות : וימות ברטעו ואטמו : כדמיון העכבר
המתגלל בדמיו : והחולדה אשר טבה לחורה : גלה וסורה : רמז אל הנפש אשר
תהיה בקולועם נרה : עד אשר תרצה ימי חטאה וטברה : עד מלאתי ימי טהרה :
ומצאנו אל הכתוב בזה מטל נמרץ ' בסוד קדושים נערץ : אדם היה אוכל על
אולחנו : ועומד על כנו : ולאכול היה תאב ורעב : ואיטדל ואביון יתנב : ובעוד
שהיה אוכל עמד על פתחו עני : ולבבו ברעבונו יסחה ויניא : וישאל לו לאכול :
נלאה כלכול : ולא החזיר פניו : ולא הטת לקול אוזני : וילך בסחי נפש מאתו :
ויסב כבסעו :

ג'דחה האדם אכל ומשתכר : והעני בבושחו מ'גבר

ויאמר אחיטוב הנה נשאתי
 חלקך חילוני המטלים
 לישראל לבבך ולהגלים
 והוא אשר לא יאמץ אל
 דברי עוכר שאינו אכזרי
 והאיש הטובע וכרמו חינו
 מולו קל כחגלולא יולט
 כי לא יחוק נפשו מן
 הגאון והקלות הסבלות
 והוללות והאיש המת אר
 ביופיו אין לשבלת חקר
 איש מתלל במתנת אקר
 כי יבלה נדקס ביו מאמה
 ורעש סבב חלבו עש

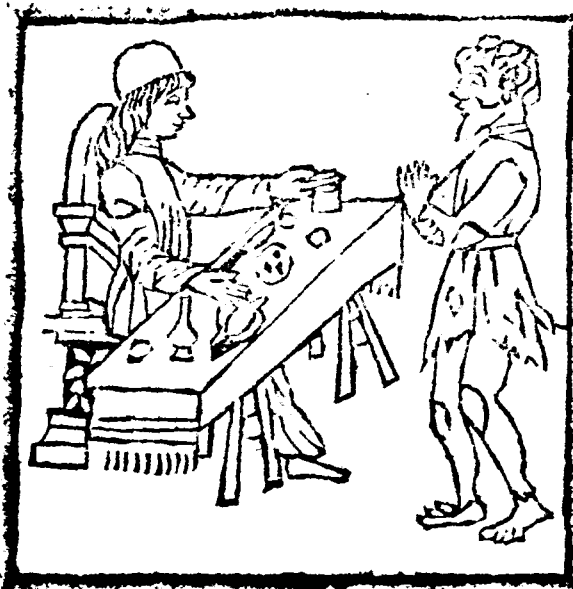
והאיש הנבדל בדעתו יתחרע והמרבה דברים מביא חטא והמסור יחרד לבו
 והאשכנף אשר בקדשו והאיש הטוב יהיה תפארתו וימאסוהו מעחית נפשו
 הוא יצאנה והסבד ברוח עושים יקרה בעצלתים ימך המקרה ויהיו לטורח
 מועצו ומפעלו הגדלים הנואם אשר עליו ויאמץ לו האנשים אשר
 דברי מוס ומבקשים לבו מליצותיך ומחאביתך מתאנות מן היום אשר נתת
 לבך להבין ולהתענות וכתחילת החנוכה יצא דבר מי נקי ונבר מייסר חבר
 בדיעת ומילה יצמיח צדקה ותהילה ועצה בכל סנפך נחסה והטוב והישר
 בעיניך נעשה ומן המדות הגרושות הבדליו ומרעט ומרובו הצלינו והדובר
 חלקך סרה יכרע באמת באבן ירגמו אונת על סן הודיענו פתרון מליצותיך
 היוח אשר עלך ויאמר אחיטוב עתה חלבה חליטה נביכיו ברית כרתי לעיני
 יוסף האונתם בדברי לבבכם ממה רטע סברי כי עשתי להחיותם סבה עץ
 חיים היא לחחוקים בה ואני בקהל חבויים מצרף בחינה עתה יצאתי
 להשילם ביה והנני מודיעכם פירוש המטלים ומישר לב נכטלים והוא
 הסתיון אשר לא יצאת הרפוש בכתב אמת דעו איפה כי הזמן נברא ויבטשת
 ימי בראשית נקרא ומי יאמר גלויה מבראה ומצויה ויסלן חלקים
 נדעים לתיקונו נמצים כי

כי חמנו עתיד להיות וממנו עברה קשר היה כבר : והרגע בין העברה והעתיד מ
משתתף : ישארו בין כתף : והזמן המצוי עובד דומה : ואינו כחמה ולתו בהשימה
: וחלק ממנו בסועל לא ימצא : ומן הכח לעולם לא יצא : ובהיות חלקים מ
עובדים או עתידים : ואינם בסועל עומדי : לא נמצא דבר לדמות ולתו התנועה
' והעתקה הידועה : בהיות חלקים הסדר הזה עומדים : קצתם עתידים וקצתם
עובדים : ולא נוכל על הזמן להשכילו : רק חס נצויה התנועה הבאה לרגל
נאם לא נחוש בתנועות לא נחוש בעצם הזמן : כי אין לו לבד במציאותו נחוש
ועם כל זה אין עצם הזמן נגדריה חבל הוא דבק בה נמשך קוצר ה : כי הרע
ממנה מאחרת וממנה מהירה : וכל אחת מהן על נצויות הזמן נצויה : כי
כולה בתוכה נמצאות : חולפות ונבאות : והחס לא ישיג : עצם הזמן כח בחלקו
התנועות לרגלי השעות : אשר בין המאחר והמוקדם נודעות : ובהלקו התנועות
' לחלקים ישיג מציאותו : יבין לאחרייתו : ובהמצא הזמן בחשבון התנועה : יחד
התקועה : ישיגו ההכרח לטער בו מהלכה : ויונה גם הוא בתוכה : ובטעמי
אותה הוא מתעצב בעצמו : כי החשבון והמספר דומים וצלמו יבטעמו התנועות
אינה מתעצב במציאותו כי אמרה מקרה הוא כח אשר יקרה אל המנו כחשיות
בו הענין : ויתואר בו במקרה הענין : והחרי אשר הזמן נבחר : להיות חשבון
המוקדם והמאחר : דברו לא יחמן להוציא חשבון תנועה שת דמן : כי בהיות
התנועות קצתם מקצתם נקראות ונראות : למושג ולחות : ותהי השלימה מהס
(החוקה) תנועת ההעתקה : (שלימה ממנה תנועת נוי הגלגלים : אשר הם
במקומם מתגלגלים : (שלימה מכולם העתיקות הגלגל נחא ואינם : העושה ב
בתנועתו הלילה והיום : על כן יתהייב להיות עצם הזמן כמשך אל זאת התנועה
אשר היא לכל ידועה : (הזמן הוא אל המטער אותה : בהמנות והצבות הרמות
כי טעם ביתו וזאת האל בהיות בתנועה הזאת מספר הזמנים לחות ולמועד לימים
ואינם : ובתנועה הזו צימנו בני אדם שאר התנועות ומניהם וכללי משעילתהם
ומעניהם : בזמן הישיבה ומנוחה : עקירה ומנוחה : והנה נתבאר כי הזמן נמשך
אל התנועה העליונה : אשר היא היום והלילה מונה : (התנועה הוא מקרב דבק
הגלגל : והדבר נתגלגל : להיות קיום הזמן באותה התנועה : ומציאותו ולתה
נעדרתו ונחשה : על כן הזמן עומד ברום עולמו : מקרה דבר במקרה עצמו :
משניח השפלים ורואה : נצב תמיד ומשתאה : על זה נמשל אל הרועה שאנו
בשבענו : התהלך לאנו : והצאן בנזב ההגתם והודם : נמשל בהם בני אדם
: והא רועה ער ועונה : חאה כל שכל ומינה :

והעבד רמזו אל הגוף המתאווה תאוה ' באפס תקוה ' והחולדה אל הנפש ה
השכלית רוח ופיתרון ' בהיות לה מעלה ויתרון ' והגבינה רמזו להכלי בעד ורס '
ותצננות בני אדם ' וזאת החולדה בראשונה עם העבד ' כלב נקי וטבר ' לקחת
למונה מן הגבינה ' והאקיס לדון אינה ' רמזו ללקיחת האדם ע"פ השכל צרכו
' ולא יקט דרכו ' והסורה אשר דרך הרועה לעניהם ' והפח אשר לפניהם ' רמזו
ליוס המות אשר לא נכחד ' לכל כאש - לכל מקרה אחד ' אף אמנם יש בעניני
המות הבדלה ריחוקה זה ' כי המטביל והחסיד יבריא בחלותו ' ויחיה וינוח ב
במוצו ' והמתגאה הרעב בחלותו יכלה ' ובמותו ירקב ויבלה ' וזאת העבד
לברו לבקש המיתנות ' רמזו אל התאוות האסורות ' ודבר הללו אשר לבו
קצר ' ואף ותרפוס הסדר ' לקחת הגבית למחלתו ' לכלכל תאוות ' רמזו לרדיפת
התצננות ללא צורך ' עד יבא בלבו מורך ' ונשחת תפארתו והודו ' כי יסלח חן
כבודו ' ודברי החולדה ומאמריה ' ותוכחת משליה ' ומוסריה ' רמזו לאזהרות
התורה והנבואות ' אשר בכתבי הקדש מצויות ' ימוטל הכילי האוכן בכפר ' : רמזו
אל יצר הרע אשר ברית השר וכות החמודה אשר לו היא הגויה ' וקמה יפסית '
ובכל עניינת ימשל לחסיל ' מלך וקן וכסיל ' והאורח הבא אל ביתו כחלק '
כתיאר בני המלך ' רמזו אל יצר האוב ' להכיל הנפש האנושה מקטוב ' ולהיות
השכל מצנו ומחסה ' אדם מעשה ' ונערי האורח הנעימים ' רמזו לתלמידי חכמי
' ואת אשר כפרס הכילי בראשונה ' במטה מוצעת והגויה ' רמזו למאמר רבותינו
' חכמי תרבותנו והוא אמר למה דומה ת"ח לפני ע"ה לקיתון של זהב נחמד וכזהב
' דבר עמו דומה לקיתון של כסף ' בטפף קפף ' כהנה מומנו דומה לקיתון של
חיס טבין טעבר אין לו תקנה ' ואין חפץ בחכמתו אשר קנה ' זהו כדברי הכילי
ומתנות לבו ' כלי אף חפץ בו ' ודברי האורח הערביש ' במצנת הכדיבים '
רמזו לברי תכחות ' בארץ נכחות ' ואשר שאל הכילי על הליכתו ' רמזו לאשר
יקון בדברי המוכיח וחכמתו ' ואשר השיבו האורח כי יש לו לתקן אמתתו
המגריע ' רמזו להוכיחו על טרירות לבו הרע : והצננות אשר נרא זה באמתתו
' והצרי אשר כמבא אצו ' רמזו לאגרת חמודות ' מצודה על מדת נכחות
' ומהלל הצרי היא התאוה ' להוציא מלב כל חוטא מאובה '

ואשר מאל הכלי ונתן לו בצלוחית קטנה 'תהי ומנה' רמז לשומע לפי פינת
דברי המוכיח ומענייה 'ותקח אזנו סמך מניהו' ואשר טב הכלי לבקש ההוצאה
' וסכר החנייה הנאה ' ושאל במחיו כפלים ' מנה אחת אפים ' רמז אל העונה
באילתו ' וילך בטרדת לבו ומחשבתו ' והאורח אשר לדרכנו הסכים ' וללכת
מאיתו לבו הסכים ' פתרון מאמר הנביא ומלולו ' חבור עצבים אפרים
סנח לו ' והכילי המתהלל ומשתבח ' נטע על מעלו ושמה ' אשר דבר למכור
הצרי ' באף וחר ' כל זה רמז אל המצבים : כמלאכי אלהים מעליבים ' ואיש
הציד העובר ' אשר המאח בקרבו גובר רמז למי הזקנה ' אשר שמעם לערב
פנה ' והסס אשר קנה למלאכתו ' וחצי וקשתו ' הס ' הימים הידועים ' למות
האדם קבועים והסס הוא רמז למלאך המות ' המוליך את הרשע בגוף כלמות '
דמיון הכילי ומחשבתו ' בבחינת הצרי ותפארתו ' פתרון לדברי הסכל ' אשר
על לשונו רכל : באמת בהיותו בתוקפי ובעצבי ' אלך בטרדיות לבי ' ובאחרית
הסיבה אטוב ' ואהיה כרצה וחשוב ' והסס המגיע ללבו כרנע ' והמקרה והטבע '
הוא חליטות הגוף והדומות : והטחת תבניתו ' ואשר פחד בזהו וחל : ויהמה
ויתחלחל ' רמז אל הגויעה ' בקרוב הנפש אל בית הכליעה ' ואשר רץ לקחת
הצרי ' להעביר האף ' והחרי ' רמז למי שאינו טב על פצעו ואשמעו ' רק בעת
מוותו ' ואשר התבלבלו במפתח אצבעותיו ' וילכד במועצותיו ' רמז
לבלבול לשונו בהתודעתו על עונו ' ואשתו אשר הביאה הצרי והיו ' יהי לאח ' רמז
למעשה הפתאים ' אשר במוות החוטא משתאים ' ומתודים עליו וידו אמרים '
ברוב דברים : ל כן מרסא העאובה לא יגעיל ' והודני לא יגעיל : כי עד הנה
לא הסיר לבו מן התאות : מדבר מות : וימות ברשעו ואטמו : כדמיון העכבר
המתגלגל בדמו : והחולדה אשר טבה לחורה : גולה וסורה : רמז אל הנפש אשר
תהיה בקולועם וצרה : עד אשר תרצה ימי חטאה ושברה : עד מלאת ימי טהרה :
ומצאנו אל חכמים בזה משל כמרץ ' בסוד קדושים נערץ : אדם היה אוכל על
פולחנו : ועומד על כנו : ולאכול היה תאב ורעב : ואיטדל ואכיון יתעב : ובעד
שהיה אוכל עמד על פתחו עני : ולבבו ברעבונו יטחה ויכיא : ושאל לו לאכול :
כלאה כלכול : ולא סחוד פניו : ולא הטא לקול אצו : וילך בפחי נפש מאיתו '

וימכר בבטחו :
עדת האדם אוכל ומשתכר : והעני בבושחו מדגבר

ויהי כעת הזמן וישא עמו
 לשנת לאכול כלתו כלכל
 ויהי כאשר יבט ולזה
 בפי התלמוד ויגוסו מלא
 מכל ולא היה בנכח לאכול
 אחר תבנו זה לעני אשר
 רשבון לבבו הניח וחסד
 אחר היה עומד עליו ורחם
 עניו ומצלת אחר לו
 שוטה שבעולד במת עליו
 חלו יכלת לאוכלו לא כעת
 לו עשני שאתה רחם שאין
 כך כח לאכול אתה כותן
 לאכילת למנא פדיון

כן אחר שבעולד הזה הולך בהכלי ומטנה מעללת רעב לאכול ולהדחיק ממון
 ומתן לפידו ממון בא העני שהוא יצר טוב להציל אותו מקטוב ושאול
 אותו בפקדה ומרבה תוכחה ודרשה ויועץ אותו עצה ככונה ומצובה לחזור
 בתשובה ואין מחזור לופנים כי בקטש חשבונות רבים ומניחים מפני שהוא
 רעב יוצר להדחיק ולבו יקטין לאחר זמן תופסים אותו בקולרא ואף החלי
 בצבמו חרה ואין יכול עוד להדחיק ונפשו להסית ולהדחיק אומר עתה אטום
 בתשובה ואקנה למפסי מעלה חסובה ואינו יודע אש יתנו לו טעה שמא לא
 יתנו צדקות הטע כי בו ימנו אומרם לו שוטה עכשיו שאין אתה יכול תחור
 בתשובה ורעתך בעט בחל כעשה כי אילו היית יכול לא תצא מאשמי וחטאות
 והיו כך לעד ולא תבעוד כח כך נאמתך נדחה ותכלה כבגד ותלך ותטב
 לך מנגד עוד אמר רב מן חבריא היה חליטע בן חבויה ולא כתנו לו רשות
 לחזור ולא יבנה מזור ראו כמה העתיקו החכמים במטלם וכל דבר מהם לא
 נעלם וכעתנו לאדם עשה מטל ומליצה לתקן מדותיו מטני קדושתו זה פי
 המטלים והמליצות השארים והמחלצות ויהי כאשר שמועו האנשים דברי
 ואחשוב ופחדו כמו שציר בכפאו ויקחו וישתחוו לעומתו וישתחוו בחכמתו
 ויאמרו מצאנו חן בעיניך לאכילתנו ליישר אהלכינו וארחינו

והננו בחברותך פמחים / כי סמחתנו והצלחנו חציתם פחים / ונאמר תהי גל
 ב'נותינו ובינתך / לקיים חברתך / מלבד המות אשר כל מטה סבר / לא יסר
 בינינו דבר / ונהיה כל ימינו על משמרתך נצמדים / אנחנו ואדמתנו עבדים
 ואתה תהיה מצודתינו וסתרנו / ובמוסרך הטוב מנהיגינו ומודינו / אנחנו החומ
 ואתה יוצ רינו / ושמח אחיטוב על דבריהם / ונועם אמריהם / ויאמר שלום
 אל תיראנו / לא תרעבו ולא תצמאו / ולהיות מעוזם ומחסיכם / כבר רצה האל
 את מכטיכם / ויקבלם בסבר פנים יפות / ויחזק ידים רפות / ויהיו עמו בכבוד
 / כי נאה לעבוד / זה בהודו שמח / וזה בחסדו משתבח / זה בטוב יגיל / וזה
 יהנה וזה יועיל / וכל אחד בחבירו חטקו / איש באחיו ידובקו / ויסרו וירבו כולם
 ביחד / בתיהם שלום מפחד / ויהי מקץ מלאת לחבתתם ע'טנה / אחרי בליתם
 היתה להם עדנה / ומלכי צדק הציא לחם ויין / למשוע כל לב ומחמד עין /
 ויקרא את אחיטוב בראש הקרואים / בהיות חבדיו עמו נמצאים / ויגר לו מהלל
 וטבח / כי הוא יברך את הזבח / ויאמר הנני חפץ להראו טובך וכעמך / ואכרס
 ואגדלה שמך / ואעלה אותך מן הארץ העלובה / אל ארץ טובה ורחבה / ארץ
 חיים חקוקה על לב חריתה / ארץ אשר ה'אלהים דורס אותה / ואתן לך מהלכים
 בין העומדים / לעשרת בטש החומדים : ויאמר אחיטוב כיר ראשים / ויעץ חכם
 חרטים / ואך אפרד מחבירי ואצילי / אשר כל מחסורם עלי / ויאמר המלך חני
 אעשרם עושר גדול וערב / בשמרים עקב רב / ויאמרו החברים ואם יסגרו ע
 עבדך לבדם יצמנו / והיה בראותה כי אף אחיהם ומתו / ויאמר המלך לא מות
 תמותו / ועתה השמרו לכם פן תסחיתו / וקבלו גזירתי בשמחה ואהבה / ורחבה
 ונסבה / ויאמרו לו הנה אנחנו בכל כנסך נחסה / והטוב והישר בעיניך נעשה :
 ויתפירו מעל אחיהם בעת ההיא בשמחה / בהטקט ובבטחה / ויאמרו לו כנחיים
 דרכך / והלך לסוף צדקך / ויתהלך אחי טוב את האלהים / וכל אוהביו
 נפלאים ותגהים : ויתן לו המלך בית עגמנו ושיצאשעים / כל הון יקר ונעים /
 ויגיל מאד מהללו וצביו / ויצא לו טש בגוים ביופיו / וישו לתת לאוהביו נהלה
 האובה / בארץ מגריהם אשר גרו בה / ויתן להם טרות וכרמים : ונתן לה'הרמים
 : ויסגנו לבטוח באדמתם / וערבה שבתם - וישבע להם המלך / באחי כל עטור
 חלקך כי לקץ הימין לא יאחר / ושלח להם את אחיהם אחר /

נכל דה אמר המשורר להקיץ לב ימן ולעורר

תנו היום בני חלד לבבות : להישירו למול צור מ חשבות :
ברו לכם עצת מליץ נכונות : והניחו עצת בונה חרבות :
ראו משכיל ואיש יועץ נדיבות : אשר עלה בשכלו רום ערבות :
והאציל על חבירו הוד חניף : עלי חמדת מנת חלקם נדיבות :

ויהי כשמוע המקשה דברי המשל' ויחלט כחונחטל' (ויאמר ומי יוכל להלחם
עם המחבר' אשר חיל המשלים יגבר' ומי ישיב על המשל הזה תשובה נכחת :
בטובה ונחת' הלא אחיטוב רמו אל הנפש החכמה' קול ברמה' ארבע אנשים
הם היסודות' הממתיקים הסודות' והמחוכם מהם בדעתו ונקל' במדה ובמשקל :
הוא יסוד האש העולה' אשר אוזן הבאה גילה' וממנו נאצל המרה אדומה : על
פי היתה שומה : הכחמד מהם ביופיו : המעדה עדי זהב על לבוש קביו : הוא
יסוד הקינד הסובב' אשר בנפשו יסובב' וממנו נאצל הדם' תולעת אדמדמ'
והאיש הנאמן' טוב ורחמן : מעובב במאוננו וטוב יינו' פעם לפזר פעם לאסוף
' ככסף ככסף' והוא יסוד המים המוגרים' על נפש עיפה קרים' ומהם נאצל
חלימה' בארץ ערבה ושוחה' והאיש אשר בביתו מתכבד' והוא לעצמו כילי וכבד'
' הוא יסוד האדמה הגרועה' אשר איך לה הילוך ותבועה' ממנו נאצל המרה
השחורה' רשת מזורה' אלה הם היסודות אשר כל גוף טפל כלנה אליה' העמודים
אשר הבית נכון עליהם' ומוסר אחיטוב ותוכחותיו ומשלי מהלליו וחידותיו הם
היודות נפש טבלית ותבוכתה' חכמת נשים בנתה ביתה' והאשר קבלו החברים
מוסרת' רמו להיות החומר מוכן מכל עברת' על כן היתה הנפש בחברתה ע
עדנה' בטלנה ומשומי מדינה' וקץ טנות חברתה טבעים' הם ומספר רוב
חיי' הידועי' כאשר נכתב בתפילה מאושרת ונאמנה ימי טנותנו בהם טבעים
טבה ומלכי צדק הוא המקריב נפשות הצדיקים' במרום טקקים' והפרד החברים
היא הגרועה' אשר היא לכל ידועה : וטעמושי אחיטוב וביתו הדמה' היא ת
חונגו הנשמה' והטובים לבטח באדמתם' וערבה טנתם : הם

הם היסודיים השבים לימודים ' בתפארתם והודים ' ובמעשיהם הטובים ימצאו מנוח
 ויגשי כח ' טס יתח ' וקץ הימים אשר לא יאחר ' יבקש אהבה וטוב שוחר ' היא
 עת התחיה והפדיון ' יבאו וירכנו במרום ציון ' זה פתרון חידת המחבר ומטלו
 הן הראו את כבודו ואת גדלו ' ועתה מי יוכל לעכות ומי יריבנו ' ומי יוכל לדון
 את שתיקוף ממנו ' ועל זה ידי למושי שמיני ' על כן אמאם וניחמני ' וישבתו
 סלשת המקשים מענות את המחבר ' כי עז מיליהם ומעניהם סיבר ' ויתחזק
 לגרם בחידותיו ומטלת ' ויראו מגשת אליו ' ויעמוד על עמרו הרביעי ' ובמים
 לא רחץ למשני ' וירבה על המחבר זכרו ' ובטלטה ריעת חרה אפני על אשר
 לא מצאו מענה ' לחנות עליו מחכה : ויאמר אהנו בדברים ' במארב חסירי :
 ואודיעני משלי וחידותי ' ודעת טפתי ' וינאל להעמיק טפה ולהרבות מלה '

אזרח המקשה והמחבר זה אלוה דובר

השער הרביעי במהלל
 הענוה ' מקל וחומ'
 ומגורה טוה' אחר המקשה
 מי הוא אחר ויהי ' קינים
 ונה ' וירבה דברים לבלי
 חוק ' ויביא ענות מרחוק '
 ואל מעלת הענוה ' גרסה
 כפטו לתאיה ' ואיש און
 וחמס ' בעינת כמאם ' הוא
 לא ידע בכל זאת תגלמו'
 כרמוות ' כי האיש המתגא'
 ' לא יגע ולא ילאה '
 והענת ספל וככס '
 כד ונע : והגאון תטילה :

והחומס יצילה ' והחומס השכל מייחלים טוב מקוים ' ודורך ענוים ' ואתה בן
 אדם טיס פניך ' ואלה בעיניך ' כי המלך הראשון בעבור ענותו ' חסר מעלתו
 ' ואבד מלכותו וממשלתו ' וכן אמר לנו הנביא ' המולך והמביא ' הלא איס קטן
 אתה בעיניך ' על כן חסרת מעלתם וקנייך : וימאסך הטס מהיות מלך '
 בהמתך נטברכ נדא והלך ' על

על כן המתנהג בענוה ושעליות ' סכלות והאללות ' יקרהו כמקרה הטפן ' בחסד
 ובכסף ' וכן היה הדבר : חלף ועבר ' אמרו כי היה בארץ טבא דרזר מתנסי ' תאזה
 לעיניס ' קל במחצתו ומתגאה ' מרחיק כנטר דאזה ' אן בתגליו ובדרסיו מ
 מתנקט ' מביא לפני הטפן מוקט ' ולעטות בהס תוכחות ונקמה ' מרחוק ידוח
 מלחמה ' ועס היה טפן אחד עניו תמים : זקן בא בימים : והנה הוא בכל הענוה
 יתלונן : אף גילת ורנן ' וכל המס במתק חסו : מתחנך לפני מלט ' וחונן דליס
 כפי הונו וערכו ' וילמד ענויס דרנו ' דרע בחסדו החוליס ' ומנחס אבליס :
 וכל היס בדרך ינער ונאה ' ילך מחיל אל חיל וידאה : וידאו אחינובי אותע הענוה
 אזהבת : והחמלה לבבו סוכבת : ושימו עליהס לראס : ליהרבות שלומס וטובתס
 לדרעס : ולהזת סר ושולט ' להציל מיד הדיוס נפסס ולמלט ' ויאמת אל ידס איס
 את ידו מבלעדך : אשרי עבדיך אשרי אנטיך ' ויבחר לו השופט טרי גדודיס
 בעלי ענה לשון לימודיס ' לצאת ולבא עמו בעת הצורך ' לכל יבא בלב אחיהס
 מורך ' ויהיו עמו כמצאיס בכל מצבר : מטכיליס בכל דבר ' ויהי היס ויודע
 לו ענין הדוד ותאות ' אשר תאב להגדיל אטמתו ' ולרחק בדם נקייס פעמי
 גאותו ' ובדם ענויס סותו ' וידא ממנו ולבו חל ' וייר לו ויתחלחל : ושלח בעד
 טרי גדודיו ' להמתיק עמהס סודיו ' ויבאו איס מקומו : לנוד לו ולנחמו
 צורת השופט והסרים בעלי מליצה בבחיקי סודות ומעטיקי עצה

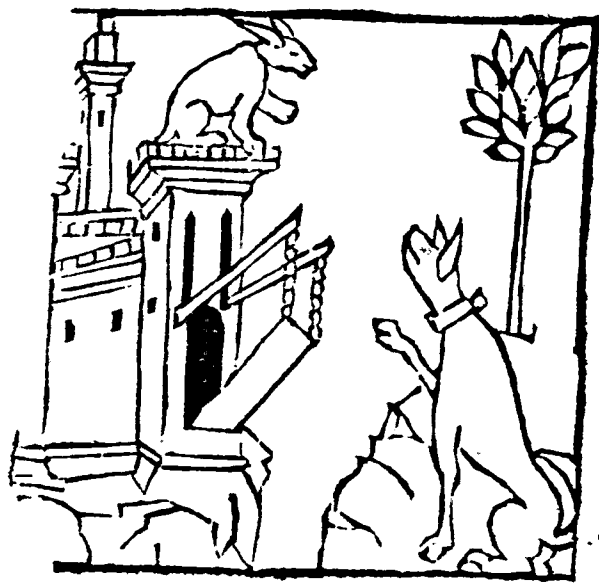
יענן השופט ויאמר ' גמר
 אומר ' בעבור כי בטבע
 המדינות טוכניס ' כל
 חכמי לבב ונבונים
 והפחות והאטתרפניס
 יתחייב לנו להיות כל
 ההמון מתחברין : אזהבו
 אותה ודרכס מיטריס
 ונרטוס להס פעולות
 להועילס ולהבינ ' ולסוב
 אל ההצלחה האמתית
 עניינס : באשר

כאשר יתחייב להם זה אצלינו ' לטוב מהללינו ' ונסתתק בהם כהוד וכבוד
הכאכל עלינו לשמור ולעבוד : וכורס דרך התבונה בכל רגע ועונה ' כאשר י
יסתתק לנו בדרך האמת אשר לא יצמת : אישאר טיטתק לנו בחכמה העליונה
העושה הכאמנה : ויתחבר אלינו כפי יכלתם ' בקומתם וטבתם , וזה כאשר
ננהיג על פי עצה וחוקים : ומשטים צדיקים ' וכדבר עמהם על פי משלים
ומליצות : והגדת כמדות ' ואי אישאר זה במופתים נאמנים ' על פי השכ נטעני
יען הזת דמיונס מהמופת חוק ' כמשפט כל חלט הציד וחוק ' כי בהיז דקן
סהבנה קטה עליהם : וז לא יקרב אליהם ' אומנס אשר הוא בדיעות משותפות
בענינו ודעה בימינו : וזה סכתעסק עמהם בדברים נגלים נאמנים ' מקובלים
אצלם ומדעים ' ונגוע לזה במלאכת הדיבור במאמר נגלה ' אשר אונן
חכמים גילה ' ובמלאכה הזאת יסתתק החכם על החמוק ודבריו אצלם כטל
חרמון ' מפני כי החמוק מכבדים מה שהוא זר אצל דמיונס
ומכחישים מה שאין קרוב אצל רעיונס : ואחרי אשר החובה עלינו מ
מוטלת ' לבחור להם עצה טוב וכל מהלל כוללת ' אודיעכם צערי וחדיתי '
על המון עמי ועדתי ' דעו כי הורזיר מתנים ' איש הבינים הכן רמחים וחרבות
' לצוד כפסות ולבבות ' וידבה חיליו ומחנות ' קצ : נחוסה ודענות ' ויפרץ פרץ
על פני פרץ : לאכול ענוים מארץ ' ועתה ברו לכם עצה וברית אל תפרו ' עוננו
ודברו ' ויען אחד מהארים ' וידבר בנועם אמרים ' כבר אמת בעלי המוסר
' דבר מכל טוב לא חסר ' אינו מטכיל המוציא תחבולה מלבנו ' להמלט מן ה
הדבר אשר נכטל בו : אמנס המטכיל הוא המוכן תחבולה בקרבו : וככל דבר
יב קט : עיניו טלא וכל ולא יקט ' אמרי השני אכל דקון החכמים במוסרם '
העמיקו עצה במאמנם : כי המטכיל נטען על טכל פעלו : והפתי על הוננו ו
ועמלו : ועיני המטכיל ויועתי : ועיני הפתי בעינו ועשרו ' וכמה בני ככבדים יתבצ
בסכל מהללם : וכמה נבזים יתבדו בטכל פעלם : כי פעולות המטכיל טלימות
. תבאגינו עד מות : ופעולת הסכל חסרון : חטך אשילה ועיניו : ואין לאדם
לשמוח : ועמלו לטכוח : בעניין גדול שאין טכל יבאח ' או מעלה טאין תבונה
קטיגה : כי הסכלות ממנו תעתיקנו והסתיות מעצמו תרחיקנו ' ומכונ

וטובו ישמיד וגדלו אם נכבד : טבין לילה היה נזקן לילה אכד' והמטכיל יאמח
בעלותי : ויהנה בחנותי : כי באטל כל דבר יצלח' ויעש בדים ופארות יצלח' .
והוא היחס הקדמון' ומחמד כל מטמון' והוא מושב וכסא' הממלכה והמתבטא'
ועתה איה ארזיניט: אור עינינו: ודוע ימינו איה הוא המטכיל והעניו במדמתך
' יפישית מבני אדם הוצק חן בטשתתך' על כן טים לנגד סכלך עלומינו' יחוק
וכתחוק בעד עמינו' ויד עשתך מעבדיך אל תקצר: הבא לנו עזרת מצר: אמר
האופט כבר הורה החכם המושל : אשר מטלת ממטל' כי השפנים עם לא עזום'
: וכני הרזיר בעצמם ירוצן : על כן הצבונים הכינו בסלע ביתם' לחולטת
גבורתם' ועתה הבה נבנה עיר' וירב יעבוד צעיר : וכבנה למבטתנו בית
מצודות : ערים בצורות: והיה אם יבא הזריר להכאיבנו' והיתה העי הבנויה
למשכן לבביו' רכי פלט תמונבכו' כי להלחם חן בדינו כח : לבקט ממוח'
ואם יניף האויב בבחו חרב מרוטה : והיה המחנה הנשאר לפליטה : ויאמר לנו
השרים על כל אשר סבר' מה יבא הדבר' ויצאו ויקהילו את כל העדה ויכינו להם
צדה' במדבר יהודה' ויספרו להם כח הרזיר ואונו : כעסו וענינו' ויודיעו
על זה דבר מליצה' העיצה היעוצה' לבנות עיר גבוה דלתים וכריח' לבינה
על גבי לבינה ואריח על גבי אריח' ויטב מאד בעיני העם' והמלאכה לנפטם
יבעם : והיו לבנות העיר : וכל אחד לחבירו העיר' ויהיו טאים בבנינם
וטמחים' חציים עושים במלאכה וחציים מחזיקים ברמחים' ויבנו להם בודיות
וחסזה' העיר העליזה : ויכינו דלתים וטומרים : בפתי טערים' וירא האופט
כי נבנתה העיר על מטנה' וגם טם העיר המונה : ויחלק אותם לחלקים : וכל
איש במשפתו הקים : ויבנו להם מגדלים גדולים ורמים : ויטעו כרמים: וישבון
ההמון בטח בוד : משפחות משפחות לבד' וישב כל אחד במגרשו וכל איש על
דגלו מינה' ג' טנים טנה אחד טנה : ויהי בטנה הרביעית בהיות המדינה יושבת
טקיטה ועדינה ויצא הרזיר לצוד מבני השטן : ברשת אשר כפן וילך הלך וטוב
' ולבבולא כן יחטוב : ויחפוט במחכואות ומטמונים : ולא מצא את השפנים
: וישא עיניו וירא העיר הבנויה' אשר היתה מקדם גדר דחוויה : והכה
בש השפנים' לבטח טוכנים' אבות ובים' ויחטוב בלבנו מחטבות הלכות וטובות
: ויאמר אמת כי השטן בעל המליצה השיא לבני עמו ענה' ויחוק באד תבונתו
וגדל : לבנות את העיר ואת המגדל : ועתה אלך ואדבר עמו בערמה'

און נאמר / ויקח מן האורב : וילך הולך וקרב : ויקרא לאושרים : אשר כל היו
 וכל הליכה נאמר / ויאמר מי אתה קראת מדוע באת / ויאמר אנכי את
 עבד וטפל : הד נוסף : ועתה קראני לי הטפן הגדול כלי דיעות : חוסן יאמר
 נאחזה לן חידות : דבר טלימות כפטי מגידות : וירצו האושרים לקרא : ויאמר
 להביאנו : ויעל מעל החומה / ונפשו הומה : וירא את הרזוד ויכיר את הרזוד
 אלת ויאמר : ויאמר האויב תמו חרובות ל : צח : ואך כהיום תענו : ויאמר : הל
 אתה הרזוד אויבינו : וצרות לבבינו : ועתה למה התבכרת : ויאמר : ועתה הר
 קתמכרת : כי באת היום לבקש צרה : לרדת העיר ואת המצודה :

צוח חסון מרבר מן החומה והרזוד מתגבר בשפלות קומה

ויאמר הרזוד הנה באתי
 היום ראשון להעמיק טפה
 ולהחייב כלטון ולהעמיר
 על מעבד ועוני ולהאטיל
 גאותי וגאוני : כי עתה
 טבתי חלקך לשמוע מהללך
 ויאמר לפני ענותותך
 ואברך : ומסקתי כף על ירך
 ואבא היום על הבין
 ואשים דון לבי לאן :
 לשאוב מימי תבוכתך : ו
 סלס לחברת ידידתך להמת
 דב קתי בעדותך :
 חד חמתך טומע / אורב

ויע : ויאמר הטפן הלא דעת כי האהבה חלוקה לב מדינות : על כל אורה
 דיע מדלגות : מלבד האהבה הטבעית לחבות ובכניס / ולקדושים הנאמנים /
 האורב הרטונה אהבת התועלת / אשר כל אדם כוללת / ואהבת האמת / אשר
 לעגור זה את זה כאספים

ובהשתלק האיתוף והעויה נשתלק האהבה הטמורה : המדרגה השנית אהבת
 המנוחה : בהשקט ובבעטה' והמדרגה הזאת תחלק לשני מינים' אשר בקרבם
 חכים' המין הראשון אהבת ההנאה' כהייתה נבאה' כאהבת נאי' בעיתן' להנאות
 שעתן' ובהשתלק ההנאה הגוברת' תשתלק האהבה הנכבדת' המין השני אהבת
 החבר' מר עובר' והוא המונח חבר כאמן' וריע כעמך' מודיעו סתיון ו
 נעבייתו' והגון לבו ומצפיות' והחבר יחזיק בעד סודתיו ולא יגלה לאדם מ
 מצפון חדותיו' ועליו יבאח ביושר לבבו כי אהבת לבו אהבו' והמין הזה נחמד
 בהודו' כל זמן שצריך אדם לגלות סודו' וכאשר תחקריו בתבלית ושלמות ה
 המחקר' לא תמצא בו שורש ועיקר' המדרגה השלישית היא העליונה' אשר
 על כל חוכה' והיא אהבת השלמות והעדין' למאמר ברייתו ולזכר סיקודיו' ו
 והיא אהבה אמיתית קיימת' בחותם האמונה נחתמת' כי בהודיה תשכון מ
 מרומים' ואינה בטילה עולמים' וממנה אהבת חכמים נאצלת כי היא השלימות
 והתעלות' כי אהבתה אינה תלויה בדבר' אשר בטל ועבר' והאהבה שתקיים
 ותשא' מעט השם להתפאר' אלה הם מעלות האהבה' ושבנות הקרבה : והאמר
 לו השפן כל זה נסיתי ודקדקתי : ועל התבלית עמדתי : לא מצאתי מקום ל
 לאהבתך : ועיניו להתרבה בחברתך : כי לא יתקדבו עולמים : שני טעמים :
 ועתה קום רד מהר מעצתך : הכבד נשכ בביתך : והאמר אל נא אחי ובחדי :
 אל תביישני מסברי' ואל תרחיקני גבירי מגבולך : כל קרב אלך : ותן לי אחווה
 ביניכם : ואזא ואבא לפניכם : ותחת עולכם אחסה ואעלונך : ועדיכם איתבונך
 : כי לבי היום כהסף מווקק : וההבטכם בסגרי חקק : ולעולם לא אשוב ל
 לאיולתי : ואעמוד נצב על משמתי : ואגיד במצאי תמיד לכל עינים : כי איני
 דורר מתגים : והאמר השפן ואך יתכן לדיותך בקרבי טכן : הלא אתה רודף ואני
 נרדף תהדוף : ואני כהדף : עלה נידף : אני נלקח ואתה לוקח' אני נרצח ואתה
 רוצח' ומה לי לדונך להדבק אל איט נטבר : מה לתבן את חבר : אך אמנה
 לרמותי אתה מחשב : ובתוך המרי אתה יושב : ואם הסס הסיתך ירח מנחס
 : וישעה תחונכים ושיחה' ואם בני אדם אחרים' באבלי עוני' אסורים : ועתה הפרד
 נא מעלי : אל תוסף דבר אלי : ויכן הדור כי לא יבוא לרמותי : ובחלק טפתת
 לפתותי : וירא והנה מבון טפתת טבע : ויקצוף וישבע' כן יעשו לי אלהים וכס
 יוסיפון : וחרכם הקטה עלי יספון : אם אעשה את השפן ברעה : ואם לא א
 אצרוך לפניה מצרעה : ואם אשוב לעולם מדרתי' תרבה לשאני לחתי'

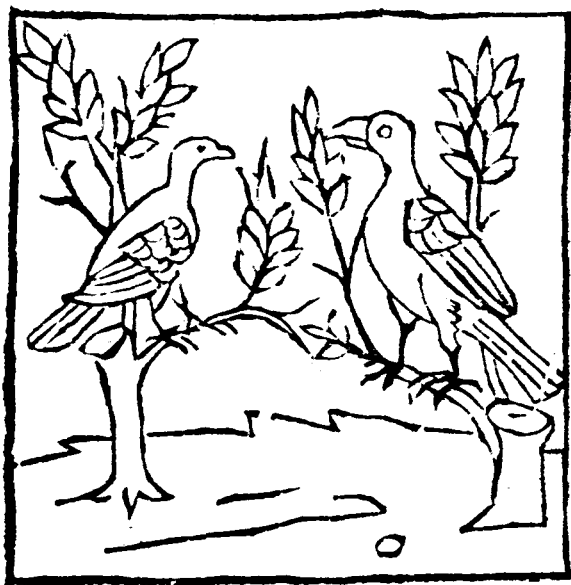
וילך ויקם בחימה / לערוך נגדו מלחמה / וירק את חניכיו למופת ולהות : שמנה
 עשר ושלש מאותו / סב את עיר השפנים : עד אלון בצענים / ולא יחמול עליהם
 ולא יכסה : ואין מי ש' אמר למה תעשה / וישחיתו את יבול הארץ ועשבה ופרייה :
 ולא ישאירו מחיה : וכן יעשו שנה בשנה / כי לבבם להשחית פנה , והיה חס זרע
 הספן אדמתו : ועלה עליו הזרזיר להשחיתו / וישת את המדינה הגדולה והרבה
 ' סוגרת ומכוגרת / אין יוצאת ואין בא : ויהי כל משביה בצער / זקן ונער : מפני
 חרעב והצמא : ואין אהם יודע עד מה : והספן העניו היה נבזה וכתעב : מפני
 ולעפות רעב : ויכלה ימיו ביגון ואכחה : בארץ ערבה ושומה : וכל היום יצעק
 ויאס : הושיעה להים : וישאג בקולו כי צרה קרובה : ולא אכל בטובה : והזרזיר
 סיה הולך וגדל / ומגזילתו לא חדל : עתים ידלבעתים ירוץ : כארז ישאג ולא
 ירוץ : פעם ישמח כפסאת פעם לבבות : פעם בחוץ פעם ברהובות : ויכלה
 ימיו בחדוה וטנותו בעלצון : טסון ושמחה הרוב בקר ושחוט צאן : ונשאתי א
 אלקי את החדה : אשר חרפת העניו וטפלותו מגידה : וסבותי את פני המטל
 בעבורך : למען לא תגה אשורך : ותבחד דרך עונה ותבקט : ונתיה בקרנך
 למוקט : ואני על כל ענת אתנשא ואתגאה / ולא איעף ולא אלאה : להדיע
 לבאים גאותי וכבודי : אטירה כא לדידי :

לכה אלי ותראה :	ידי קם והתגאה :
מאד נחמד וגם נאה :	תקוד ד ברי אנוש שוכב :
כננף קומה שפל מראה :	ואל תבנה לבן עניו :
עמוד עליו והשתאה :	משל זרזיר והשפן :

ויהי כסמוע המחבר החדה הזאת : וימהר לבסור דברי המקשה ולבנות :
 ויאמר האתה האיש המקלל : אשר במתת סקר מתהלל : והנה מדינך
 לא תקום ולא תהיה : כי מת אתה ולא תחיה : כי אתה הדעת מאסת : ובתבונה
 לא חפצת . ותבזה את הענוה : ותכבד גאון וגאזה : הלא ידעת כי ארון כל
 הכביאים . וראש כל הנשיאים : אשר היה לעם ולתהלה : ובטלמוות המדה
 נתעלה : לא טכחו הכגורא אלת בעינת / בי כרצה באור פנת :

כי שלמות העונה / מדה מומצעת וטהרה / הלא את החכמים עז ועצמה / ואת
 צנועיה חכמה / וחכמים יטכנו ארץ בבטחה: ומסיפו עניים בהם שמחה / והודים
 והגאים ישמרו / יחד כסיל ובער יאבדו / ורכושם וממונם יחדם / כי יח לה צבאות
 על כל גאה ורם / יוש ענן וערפל / ושח גבהות אדם ושפל / ועתה פקח עיניך /
 והאזינך / ושמע מעלה עליונה / בעונה נכונה / ותעלה מעל ליונה / ואך כענש
 העורב באשמתו ויפול ויפסח בגבהותו עד אשר טב אל נכון / ופעל לעבתי מבין
 / ויקבל עליו מוסר היונה ולחטה / ואסרה אשר אסרה על כעסה / והנה לך ראיה /
 מעשה טהיה / אמרו כי קננה בתרטיט יונה / בעלת טכל ותבונה / ותהי כצל ה
 העונה מתלוכנת / ובכל יום לפני מלכה מתחננת / מעוררת בתבונתה לבבות /
 ומחודת בערמתה מחשבות / ולפני עמה היא דחפה / טט וארמון לבושה / ו
 ולחמול על דל ואביון תחמדיה ומאזינה / גומלת טוב ולא רע כל ימי חייה / ותהי
 לכל חלך ומגן ועזרה / טעמ' כי טוב סחרה / ותעמיד בחכמתה כל בודק' על דבר
 אמת ועונה ודק' / ויהי טס עורב גר ומסכן / נוכח היונה טכן / וגם הוא היה כ
 ב' חס' מתעורר ונבגאות אבותיו משתרד / ויבטח בדעתו וטכלו / ותחת
 על מרמ' רגלו / ותרא היונה ענייניו / כי רמו עיניו / ואחר התנהו פטה / וכמעט
 מדרך הכניעות טטה / ותלך להעמיק עמו סודות / ולנסות בחידות /

עזרת היונה מברכת אל העורב כהאליה / וכמלה העדי בליה /

ותנן ותאמר בהיות הטכל
 מיטב היחס והודו ומעלתו
 וכבודו / והוא המכריל בק
 אדם ובהמה / ובו יושג מעלת
 החכמה / ובו יודע פטר
 הדברי על מכונם / ומכלו
 השפלים לעבוד קונם /
 ויתנו צדקת השם ויחודו /
 כי מלאה הארץ הודו / על
 כן יתחייב לחקור בעד
 אמתו וקיומו ומעלת עצמו

וצדע כי השכל בענוה יבאר : וזה בעצם זה נקשר / כאלהבת קטורה בגחלת :
 כי הענוה מן השכל נאצלת : והשכל נאצל מן הענוה : טלף ויצא מגויה : (ועאלו
 לחכם מהו השכל והדיעה : אימר השכל וההכמה : ולא ידאה לעולם מטכיל חסר
 ענוה ותמימות : וענין חסר טכל והתחכמות : על כן יצטרך האדם להתגבר
 בזאת המעלה : ויקחה לו לנחלה ויצבירנה על שאר טובעיו : נצר מטעיו : כי
 היא שלימות נפש החכמה : וישבה תחתיה ורמה : אימר העורב באמת צדקו או
 אחותו ניבויך : בעוררך נפש מאהביך : ועל כל זה צריך אדם להסתדר ביחסו
 ועיניו לכאן ויתגא' במעלת אבותיו ובמטפחתו מתהלל בחכמתו ודעתו ויודיע
 תבונתו לבני אדם : ויתרומם ויתגדל במעמדם : ואם יבא נכרי אשר לא יכיר
 מעלתו : ולא האמן לטמועתו : יתחייב על כל פנים לארדיעו' אוד טכלו ומדעו
 ויבין עניינתו ותחבול' נשם לו עלילו' כאשר עטה הזקן המכסף אשר רוח תבונתו
 בו נטף : ויתגא' על עבדו במרדו : אשר לא חט לכבודו : ולא האמין לקול הודו
 : ויראהו עניין גדול ומורא : אשר לא היה ולא נברא' ותאמר הזונה בחסדך אחי
 הכבר : איכה הנה הדבר ' ויאמר היה בציון בחור אחד נחמד : אשר דרך המליצה
 למד' : זיהו לו בכל חכמה מבא' כי לכל תבונה הכן לבבו : ויבקש לדעת
 בעניין הכספים : ויחפש ולא מצא התרפים ' כי נאסר הכיטוף לאומה חמודים
 למטבי דינוטלים ולא יא' יהודה ' וקראות הבחור כי התעוקה ללבו נוגעת , ובקשתו
 בארץ הצבי נמנעת : לקח מהנונדבר נרסס' וידד מצרימ' ויגר טס ' ויהי בתחילת
 בואו אל העיר ' ומחשבתו העיר ' והנה זקן אחד יושב ' הרט ומושב : וישא עיניו
 וירא אה האיש האורח : אור אורח ' כי כלו מחמדים' לבוט צדיק : וישאלהו הזקן
 לדעת מחשבו ' אינך תלך ומאין תבא ' ויאמר לו עבדו אבטי נוצר העבודה מבית
 לחס יהודה : ויאמ' ה' קן סורה הדני אלי דק כל מחסורך עלי : ויכר אלת ויביאה
 אל ביתו וחציתו ' ויתן מאכל לחמורו ' וירחצו רגליהם ויאכלו וישתו ' ושיהם
 בדבור שתי ' ויאמר הזקן בהתחייב כל אדם באהבת החנמים : ולבחור מוטב
 זקנים ותמים : כמו כן נתיחייב להתנהג עמו בטכל טוב ומוסר : וכל טוב ממנו
 לא יחסר : ולקדוש לביתו כל אורח ' ולהיות בטבדו טמח ' ולדבר דברים על
 לבו ' לחימו מרובו ומעצבו ' ולהדריכו בדרך ישרה : כפי הדעת והטברת
 ולא יתבן זה אלתו בדעת רשעתו' ולא יזה עיניו מגמת פניו ' ועל

על פי דרכו ופניו ויועיליהו ' ועל מי ממוחות ינהליהו ' ועתה הואיל ובבואך
 כבודתני ' ולחבר ולריע לך שמתיני ' וארחת הל לה במעונו ' סביב לסולחני
 ששמיעני מצפון לבך ומהלכתיך ' הודיעני נא את דרכך ' ואדעך למען איענך
 כפי טעמי ' אעטוד עטמת לי

והבחד להשיג מליצה יחבר

צוחו וזקן על שלחנו חבו

ויאמר הכבוד באמת צדק
 האדם במסרו: וגם אומר
 במאמרו כי כל אדם צריך
 להוציא משקל ויחזק: ואף
 אם יהיה משקל ובעל מליצה
 'אין לו יתרון בלי עצה: כט
 איש אורח: כבוד ממקומו
 וכבוד: ודעתו בכבוד רחוקה
 בארץ כסיה: ועתה אודיעך
 מחסבות לבי ' אש דרך
 עצב בי: איני הייתי סוכן
 בציון כפלגי מים בציון:
 וכפאי הייתה לכל מליצה
 מודעת ' ולבי ראה חכמה

ודעת ואבקש לדעת בענין הכספים דבר ' וצמה כחן גברי ' ולא מצאתי בעדים
 מענה: ואין קול ואין עונה ' ואחטבה לדעת זאת: באחת מצרי הפרצת ועל זה
 מארץ הצבן יבאתי עתה באתי: ולבקש מחסורי די' לכל חרטום ואסף וכסדאי:
 ועתה אש יסך עושה חסד ואמת עמי ' אחרי אשר כל זאת כדדתי מעמי ' הודיעני
 התבד איש בקי בזאת החכמה ' ועבור עלי מה ' ומוהר ומתן ירבה עלי: ואתבש
 באש תאמת אלבי ' ויאכל עלי מהודו וילמדני: ואיתת החכמה יגדתי ' ויאמר
 הוקן אחי אש עד רחבי ארץ התבנות ' והלילה בסתר אהלי התלוננת: בבואך
 לבקש חכמה מניני יושבי ארצך כעלמה על כן יהבך עלי השלך ' ואני אלמדך
 להעיל אגלילך כדרך זו תלך: ואודיעך עיקר הכספים: ואין ותרפיש:

כי החכמה הזאת לי למלאכה ' ומאבי אבות לי נמטכה ' וישמע הבחור ענייניו
 ' ויהי כמזחק בעיניו ' ויחשוב בלבו מחשבות: אשר תבונת הזקן מתעבבות ויאמר
 אין זה כ"א הטעותו ביון מסיבו ' ולהורות נתן בלבו ' ויאמר הני וחילי ' ויחפון
 לרמות דעתי וטבלי ' ויאמר לו מהאלהים תמצא מטכרת ' ותערב טיחך כעיד
 וקטרת: כי דברת על ככס אנוסה ומרה ' רוח נשכרה: אבל איני חסן להכבד
 עולך ' ולהטריח עליך ' כי החכמה הזאת גדולה ככחש תתן קולה ' ורצוני לבקש
 בחור בגילי ' ויגדלה ויערבה לי ' והוא ישאלך על הספק ' להגדיל לטון ולהספק '
 זאת תגדיר ויטעו להו בחסדך ' ולי איני עבדך ' וידע הזקן כי לא האמין
 שבחור לחכמתו ולא חשש לתבונתו ' דר בלבו נדר' אס' אבא בארלי או בחור
 ' ואם אעלה על ערש יצועי: עד אראהו חבמתו ודעי ' ואודיעהו את גבורתי
 ככלי ותבונתי ' ויבן תכולות ויחזק קילו ' ויסב פנת ויאמר לו ' לך הלילה והיה
 בבקר' אראך איש אשר לתבונתו אין חקר' הוא יירך וילמדך ' וגם איני אודך '
 ויטב הבחור סרעפסו ' וישתאף לאפיו ' ויאמר ברוך השם אשר מהללנו לא יצמת
 אשר הנחני בדרך חמת ' ויטבו טבה אחת מתחכרים ' עודם מדברים ' וישאל
 הזקן לשתות ' לרמות הבחור ולפתות ' ויקח הכוס בימינו ' וישתמן היין לרות
 עמאוננו ' ויאמר אל הבחור טתה וישתבא תלאותך ' ושכבת וערבה טנתך: וישת
 הבחור וישגה מחשבו ' ויקס וילך אל בית משכבו ' ויהי הולך ' והזקן לנגדו
 פחים יסלך ' וירא והנה באר בטדה ' והנה טס מקום אשר עמלו צודה ויחפון
 לדלג ויחטל: וישל בבור סיד ויטל ' והבזר רק אין בומים ' וישא לבבו אל
 פנים ' ויצעק ויהמה בכחשו ' כאשר ראה צרת נפשו ' וילך כל הלילה במחשבו '
 תמו נתן למכיס ' ויהי בבקר וירא בידתו הבזר דלת ונפשו עליו מיללת ' וישתח
 ויצא לחוץ ' כדהס על כאבו ולחוץ ' וימצא גינה מליאה עצים וטיחים ' וצוים
 שתמר ותפוחים גדולים וגבניהם ' כערך גן אלהים ' ונהר גדול איתו כוצב ' ואיש
 טוב ילבי להביט מהללה וינפיה: ולאכול מפריה ' וישבע בראותו מעדנים:
 חדשים גש ימים: וישח רישו וחילו ' ולא חשש לעמלו ' וילך הלך עד קצת
 עבירה: ויעמוד בראש פינה: וישא עיניו וירא והנה גמר: בכני על קו יסר ' וכנ
 עמי מעדלים חקוקים בטער: עטוים באמת ובתעור: ויעמוד הבחור וישתאף:
 וישתוקם על המראה

מנשר את המגולים

צודת הבחור בין הצאלים

ויאמר כלבו אחי
 ואעבוד את
 הגנר כאשר ידעה הנמר
 ' אולי אמצא בלכתי
 יסוב נחמ' לטובן וחסוד
 ' וילך במרוצה ויגהד
 ' ולעבוד הגנר מיהר
 ' וימצא עיד גדול' ומיופי
 כלולה ' ובה טווקים
 ' ורחובות מליאות וטובן
 ' ובהם כל בעלי מלאכה
 ' תצריה מול מערכה
 ' ויגיע אל טוק אחד
 גדול ונחמד ' ויהיה כל

הבא אחי ועמד ' כי טס כמכר כל חפץ נחמד ויפה ' תרשיש טוהם ויטפה ' נסס
 הסופרים יטביים איש על דגלו ' כל אחד טוכן עס בני גילו ' וישמח ' הבחור על
 הפלאו ' משמח לראות ' ויען סופר אחד נכב על משמרתו בראותו חד סבחר
 ותפארתי ' ויאמר למי אתה ואכה תלך ' אשר חץ ידחת בלב האריך תלך ' ו
 ויאמר אכסי איש ציך טוכן ירושלים ' ורא האס אלהים בפמים ' ובאתי למצרים
 לבקש חכמת הכיטוף ' את הכוס ואת הינטוף ' ויצחק הסופר מדבריו ' ויקרא אל
 הסופרים חבדיו ' ויאמר הידעתם על עיד ירושלים טמה ' ואורח יבקש בארץ
 מצרים חכמה ' ויאמר לא טמענו בלתי היס ' כדבר הזה כורא ואיוס ' ויאמר
 הנה זה אורח מארץ רחבת ידים ' אשר אור לו בצמח ותנוח לו בירושלים ' ויתמה
 הסופרים על דבר ' וייתי על תפארתי ויהדתי ' ויאמר לו הידעת בענין הכתיבה
 : חקירה או חגיבה ' ויאמר ידעתי בדבר הזה נפלא ' בכל טוב מלא ' ויטעב
 להם סומת הפלא ופלא : ויקרא באזניהם טני הבתים האלה '

חוס עלי נודד בקש להחבודד : ובשעלו מודד לעג ופי טרה :
 נפלא מאד נצב המ שכן נודד חצב : ויעמד נעצב כי צחקו צרה

יתבוננו הסופרים במליצת סדרתו : ויתמהו מעצרתו : ויקח חותמו המחונס : אשר
 משאר הסופרים לטוב משתנה : ויביאה אל ביתו : וידאיה את בית נכחתו ויעט
 משנה שמנים : מיין חקח מעסים דמונים : ויתנו לו החברים מנות : ויביאה לו
 מטילות : ויסבו כלם סביבו : ויתעטצו בניבו : ויעמוד על עמדו האורח :
 כעצרתה מנצח ויכתוב להם עוד עני סודות לפקח עינים עזות

מיחל עת סעודת יין משומר : ולאכול מן סעודת אל וקח :
 ראוי מאכל בבית כריב מתוקין : והיך משומר ב ענות :

ויתמהו האנסים מכתובת ידו : ומליצ' טירו ויארדו : ויאמת הכזה ראוי לבית המלכל
 : אשר בו יתרוז חכמת : ויבדדו בית המלך פנימה : לאמר פעמיק למשאות הדוח
 : ותרצה סופר מהיר : כוזהר הרקיע יחדו : האיש אשר בא היט חליבו : הכהן
 עומד אחר כתליו : וישלח המלך בעצמו : ויכף לנגדו פעמי אטרו : ויבא יתח
 האיש הכאהב ויוטט לו המלך את טרביט הזהב : ויסבו שסופרים להדו' מהלכו
 : מתינונו ומשמאלו וידבדו למלך ארמיית באונוי כל ריע ועמית הכהן זה האיש
 אשר בו רוח יתירא ומילתא די מלכא סאל יקיר' לטמסא קדמויה גבר די חכמתא
 וסבלתנו בליביה : די רוח חלה קריטין ביה ויהי בהעבגן המלך מעניהם
 ויסא משאת מאת פני חליהם : ותרב משאת האיש ומתנותיו החמודות ממשאות
 כילם עשר דות : ויבקם תמכו המלך בקשה : חזות קטה : למניתו על הסופרים ב
 בבית מלכותו : ולשמו' על משורתו : ולהי' ראש לכל אנשי סלומי : סגנו על כל
 חכמיו :

באוני האיש מדברים :

צורת המלך ועבדו הסופרים

ויאמר האיש לא אחוני :
 ולגור בארץ איה רעוני : כי
 לא יבאני מארצי לבקט כבוד
 : בחצר המלך לעמוד : אמנס
 יבאני לבקט חכמה : ולהיבו'
 עצמה : וכבר אמר בעלי ה
 הבין והמדע : אל תרוא לראו'
 ואל תרע : ואמת המלך
 האיש מתדומיה : כפעליות
 העצומים

תצטרכט אס תתרחק מהם ויארפך אס תתקרב אליהם אמר המלך והם כתבו
דברים להגיד מערים ואמרו בטח בבוא וברתי ותשען במלך ובעבדתי
ותתחבר אל החכמים בטוב ובנעימים ואמר המלך והאמונה אחים בשמן
משחת קדם משוחים ולא יעמוד העולם וילתי בטנהם אחד באחד יגשו ורח
לא יבא ביניהם ואמרו אל תשכח בעיד אשר אף בה מלך יוכל ומתיר בך שאלט
על כל ורשף חכם אחד ונרצה ונהר עובר וסוק כמצא וצו המלך להחזיק
באמונתו : ולקיים חקיו על פי דתו : ולשמור גבולי הדין כולם : כי הם לעלתו
סולם : ואל יכח פלפולים ודקדוקים : אשר לא יקום : ויגדל מעלתו בכל זה
ויטבד דבר כל כביא וחמה : ויתרצה לבוראו במעבדיו : ויהיה כחמד ואה לעבדיו
: ותמיד בהכרת פניו : יהיה חסד ועניו : טוב הבחינה : רחב המחשב נוך הבניה
: עוזר נוכטלים ומרחם : באשר אכלים ינחם : ובאשר יקצוף אל ימשוך איבתו :
ולא יעיר כל חמתו : ואם יגיעהו הדוח המתאה : ישיבה בטכלו הנאה : אל עמק
סנה : הוא עמק הולך המושל בנפשו ובתארתו : באשר ימשול בעמו ובכסף : מ
מרשיתו ואמת עוד יתחייב המלך לדבר אל הצבינוני : ויהי במושב הדרו חנוט
ויגדל מעלת החכמים והודם הכהנים המשוחים אשר מלא אתידם ואני ב
במידת האלה כעבדתי הגדלתי והוספתי והן הנה תבסוסי מלכותי יקר
תפארת גדולתי ועל כן אויתי לטמוע דברך ולהקטיב ומאמרך ואתה ידעת
ושמוע שמעת כי המלך אשר באלה המדות חמדתי : ויקח מהן עמידתי דאוי
הוא לעבדו ולטמוח בהדו וכל איש טכל ואיש מדע במראה אלף יתודע
ועתה טב עמדי ואל תירא מעמלק וידעת כי טלם אהלך ואתן לך עט וכבוד
וכסף וזהב הרבה לך מאד מאד כי לא בארצי מטכיל אשר לא הגדלתי וחכם
אשר לא כבדתי ועל דברי מוסר טאלתי ומכל מלמדי הטכלתי ואת אנוס בערטי
להכליח דרכי ואני אנוטיבך במוטב אחי ורעי אלוט מירעי וידא הוי מדבר
המלך ואמרתו יען כי בחר בחברתי ויאמר לעבדך שנה אחת ברנח נכונה
מראשית ועד אחרית השנה ויאמר לו טבה עמדי להרבות הדרי והודי ועל
כך תבונתך העמידני אנהאן אביאך אל בית אחי תלמדני ויעמוד עמו ב
פנסט חפצה וטלימה עד מלאת לו שנה תמימה ושמח המלך בדברי תבונתו
ויבא עד תבונתו ויתענג עמו במטלים ומליצות קרבת הידידות חפצות פעס
בטיר פעס במליצה פעס בסוד פעס בעיזה פעס תבונת פעס תעודה פע'
חידה פעס הגיה ותתוס הסנה ההיא בדברים ערכוס לסרת אתהס קרובים
ויאזר האיש טלחינו מקוס חפצי ואלכה אל מקומי וארצי ויב

ויצו המלך לכת לו הון יקר ונעריב : מזהב ומסורב : ויאמר אל נא תעזוב אותי :
כי על כן ידעת חטתי : וטבה עמדי שנה אחרת : לכבוד ולתפארת : ויאמר גם
לדבר הזה נשאתי פניך : למען אמצא חן בעיניך : ואל יוסף המלך לעצב חסדו
לכלתי סלח עבדו : ויעבור עמו שנה אחרת : בנפש יקרה ונהדרת : ויתנצקו
בדברי התרות : להצן ולהורו פעם דרשות פעם פטנות : פעם כללים פעם
פרטות פעם פידוש פעם סגרא פעם תלמוד פעם גמרא ונתתו הסנה טכית
' בחכמה עצומה אשר הלב כובעת בשלם עטרה מרות טהורה נדרשת ויאמר
ה' אל תאחר אותי כי אתה ידעת את עבודתי ושלח המלך ויתנו לו עושר
ונכסים אלה ברכב ואלה בסוסים ויאמר לו אדך תלך ותרחק אל ארץ מ
מרחק והנה נפשי קטרה בנפטך ההדורה ועתה לבי נכרת ברית : להיות
סאדית ואתן לך את בתי לאשה בתוספת קדושה ותמלך את במקומי
' בעבור הזכיר את שמי כי אין לי בן זכר וכאזי נעכר וטברך יעלה ארובה
לחולי וחוק במעודי יעשה טלוס לי כי לא חפצתי באחת המלכים ובבני
אנסיכים : אמנם חפצתי בישראל ובתבונת : ואמונתך : כי האמונה ראש המלכות
: והחכמה טודם הנסיכות והתבונה עיקר הדעת אשר היא לכל חכמה מדעת
והיושר יסוד כל בדין בי מלכים ימלכו ורוזנים יחוקקו צדק ויאמר החכם בזה
משל עליון וזה צדק הדמיון העולם פרדס יתנהג בטוב הדור הדור טלנון
יסגביהו החק החק הנהגה ושמרהו החכם החכם מלך ינשאיהו הטבל הטבל
הדושה יבדדו אנשי הכבא הכבא עוזרים יסערהו הזמון הזמון עושר יקבציהו
הזמון : הזמון עבדים יסמכס היושר : היושר מאזני צדק מחזיק הבדק והיא
הצלחת תבל ומהלליה המאיר לארץ ולדרים עליה ועתה ברוך ה' מחמד לבי
ורעוני אחרי אשר האמונה גזעך והחכמה טודם מדעך והתבונה מקאמרע
והיושר אורך וטעך לך יאות כל מעלה נסובה ועוד לך את המלוכה ולהיו
טר וכגיד על כל המוני בך בחרה' ובסתיס תתחתן בי היום למצא פדיוס
בתי העדינה וכמלכותי אתה קהיה על ביתי ויאמר האיש ומי אנכי ומי חיי חפצי
ומאנוי : כי אהיה חתן למלך : ואנכי נקלה וחלך : ויאמר המלך איני חפץ במוהר
ומתן כי איס חסביל ודעתו ועתה מהר למלא סאלתי ולעשות את בקשתי
: כי היום קצר והמלאכה ארוכה : ובעבודות החפץ מטובה ויאמר האיש גם
את הדבר אשר דברת אעשה : ובצל מאמריך אתלונן ואחסה : ואשוט בעבורך
מחטבות לבי ורעוני : כי מצאת חן בעיני : ויאסוף המלך פרטיו ונדודתי : ויעס
והסתה לכל קריו ועבדיו :

ודבר

באחיזה דברים נמרצים : אהבת האיש חפצים : מקדושים ומעריצים : וטוב
 בעיניהם מליבתו : ודעת ספתו ויקבלו אותו לאדון ולמלך כל עמיד ומלך
 ויתן לו המלך את בתו לאשה והטוה את האבן הראש ושמה כל עבד הא' וסעד
 שקטה רפא סבריה כי מטה ויקראו לפניו אברך כאשר כילו לברך
 כורת המלך רומז להמונ' להשתחות ולשמוח לפני חתנו

ויעברו ימי המעשה
 והשמה בהסקטובבטח
 ויבנה לו הא' בית מדה
 את כל סכמת חיעודה יי
 ויכרה בור אחד תוך חז
 חציו להטלים הדיו ג
 ויבן לאשרו בית מדה מ
 אסוס ומחמד ענים ומ
 ומגדל וראשו בסמים ו
 וינסה בתפיה את בית א'
 אביו ויסכה וסמח את
 אשתו אשר לקח ותהר
 האסה מתלד בן ותאמר

יולד בן לפעמי להיות נביד על עמי ויקראו שמו עובד להראות מעלתו והיה
 בכוב בלידתה אותו ויגדל הילד ויגמל ואביו חסד לכל בני המלכות גמל ויעם
 מטתה והנחת למדינות ומטלות מנות והיה היס ויעמוד האיש בפתח אהליו ב
 בחצר הכבוד שלו והיה מטעם בספר אחד נמרץ והנער רץ ושחה אל ה
 הכנור ויעל ידכא ישוח וכל ידגו האיש לקבול הילד כי נסע מאתו אל מתי
 חלד ויאמר מי יתן מותי אבי תחתך כנא עתך וימהר וידד אחרת אל הכנור
 וירע עוז נסבר ויבקא ולא מצא הנער וינע לבדו כנוע עצי היסר ויפן כה
 כה הלך ילך וככה וירא את המכתף אוטפיו באותו' ומזו ויאמר לו למה ת
 תכבה ויאמר כה קראני היס רעדה ופחד להטמיד אותי ואת בני יחד
 ויאמר ומאח' לך בן אל תהיה כפיס וכפיד אין הבן כי כל מעטך ה' ל צדי' וחיבי
 ויאמר האיש הלוא אבי גודר פרץ נורה למלכי ארץ בי בית מלך גדול נטאת ל
 בוצר מצאתי והי' לי ומנה בן גאה יש' תואר ופ' מרח' ויגד' הילד והי' רכ' וחקב'

על אשעבת חקיה ' וישול אל הט ט ואל היין נחבר: אל הבור הזה אשר במדבר ' וצד לא חסה לאדעית גובא ' מת און נסבר און נסבה ' ועל זה בכיתי לקטה יומי ' ארדי בטחדי ונחמי ' והנה אנכי בטברי תועה ' כולדה אפעה ' וכעלה כדף אכולה ' ארד אל בני אכל טאולה ' ויאמר לנו המצרי אל תעצב ' קום והתייבב ' טוב אל לסקך ותבוח: טגס זה הבל ורעיון רוח ' וכל העניין אשר פפרת ' והימים אשר עברת ' וכל המקרה והטבע: לא היה אלא כדבע ' והנה בידי הסוס אשר טתית והתרעלה אשר מצית: ובעבור הבין חכמתי וטגדנה ' למען הראותך הובאת הנה:

צורח האיש מתאבל על בנו ובידו המצרי כוס חרוט

וידגו האיש מאמרתי וטיבג ישוב ויתקלא בו ' ויאמר לנו נעניתי לך כי אין כמך איט מכסף ' אשר רוח חובר כנעף ' ואין דומה לך בכל תכלימות כרמות ' אחרי הדיע ה' אותך ' כל זאת ' ולך משפט הבכורה: ובידך בח וגבורה ' להראות עניינים ' בנף רכנים ' ו במושב חפצך ישכנו ויחיו ' ושתו ולעו והיו כלא היו: ועתה אעבודך כפי בח ' ' ולכל בהם חיי רוחי: ותחויני

ותחלמני ' ועתה אל תכלימני ' העמידני על אמונת עתך ' אתה לך באמיתך ' וישב עמו ימים אחדים ' ללמדו ספר ולעון כשדים ' וכשאני אליך זה הדמיון: לעירד מחשב ולחדד רעיון ' להודיחך כי האדם צריך להתגדל בחודו ' בכל נפשו ובכל מאודו ' ויתחמס ביחסו ובמעלתו ' בארץ יושטו ' וישפה אל רחבים ויפוח אל כוזבים ' להגיד לנכרים תבונותיו ולהודיע לבני האדם גבורותיו ' ותאמר היונה באלה הדברים הנפש לא תבין ' כי כל זה הבל ורעיון רוח ' כי כל איט חייב להכניע ' הענוה מכפשו אל ימניע ' ותהיה מחו טעלה ונסברת ' כי כל מי טיט בו גסות הדוח אין עשת כבערת

תצטרפת אל תתרחק מהם וישראל חס תתקרב אליהם חמ המלך והם כתבו
דברים להגיד מערים ואמרו בטח כבורא וכדתי ותשען במלך וכעבדתי
ותתחבר אל החכמים בטוב ובנעימים ואמר המלך והאמונה אחים בשמך
משחת קדש משוחים ולא יעמוד העולם ולתי בטנהם אחד באחד יגונו ורח
לא יבא ביניהם ואמר: אל תשגון בעיר אשר אין בה מלך יוכל ומחד בדיק שאלט
על כל נרופא חכם אחד וכרצה ונהר עובר וסוק כמצא וצו המלך להחזיק
באמונתו: ולקיים חקיו על פי דתו: ולשמור גבולי הדין כולם: כי הם לעלותו
טולם: ואל ינוח פלפולים ודקדוקים: אשר לא יקום: ויגדיל מעלתו בכל זה
ויסבד דבר כל כביא וחזה: ויתרצה לבוראו במעבדיו: ויהיה כחמד ואהו לעבדיו
: ותמיד בהכרת פניו: יהיה חסיד ועגיו: טוב הבחינה: רחב המחשב וך הבניה
: עוזר נכשלים ומרחם: באשר אבלים ונחס: ובאשר יקצוף אל משוך איבתו:
ולא יעיר כל חמתו: ואם יביעהו הדוח המתאה: יעובה בשכלו הנאה: אל עמק
שנה: הוא עמק המלך המושל בנפשו וכתאיתו: באשר ימשול בעמו ובצאן מ
מרעיתו ואמתו עוד יתחייב המלך לדבר אל הצבויני: ויהיו במושב הדרו חנוס
ויגדל מעלת החכמים והודם הכהנים המשוחים אשר מלא את ידם ואני ב
במידות האלה ככבדתי הגדלתי והוספתי והן הנה תכסיי מלכותי יקר
תפארת גדולתי ועל כן אויתי לשמוע דבריך ולהקטיב ומאמרך ואתה ידעת
ושמוע שמעת כי המלך אשר באלה המדות חמדתי ויקח מהן עמידתי ראוי
הוא לעבדו ולשמוח בהודו וכל איש טבל ואיש מדע במראה אל לא יתודע
ועתה טב עמדי ואל תירא מעמלך וידעת כי טלם אהלך ואתן לך עוט וכבוד
וכסף וזהב ארבה לך מאד מאוד כי לא בארצי משכיל אשר לא הגדלתי וחכם
אשר לא כבדתי ועל דברי מוסר שאלתי ומכל מלמדי השכלתי ואת אנוש בערבי
להצליח דרכי ואני אוטיבך במושב אחי ורעי אלופי מודעי וירא הוי' מדבר
המלך ואמרתי יען כי בחר בחברתי ויאמר לעבדך שנה אחת ברנח נכונה
מראשית ועד אחרית השנה ויאמר לו טבה עמדי להרבות הדדי והודי ועל
ככן תבונתך העמידני אנהך אביאך אל בית אחי תלמדני ויעמוד עמו ב
פנפס חפצה וטלימה עד מלאת לו שנה תמימה ושמח המלך בדברי תבונתו
ויבא עד תכונתו ויתענג עמו במטלים ומליצות קרבת הידידות חפצות פעם
בסוד פעם במליצה פעם בסוד פעם בעיזה פעם תבונות פעם תעודה פע'
חידה פעם הגדה ותתוס הסנה היא בדברים ערכים לשרת את העם קרובים
ויאזר האיט שלחיני מקום חפצי ואלכה אל מקומי וארצי ויכו

ויצו הוֹלֵךְ לַעֲזֹב לֵב הַן יִקַּח וְנִעְרַב : מוֹהֵב וְנִמְרָב : וַיֹּאמֶר אֵל כֹּחַ תַּעֲזֹב חֲוֵי :
עַל כֵּן יִדְעַת חֲטוּי : וְסָכָה עִמִּי שָׁנָה אַחֲרַי : לִכְבוֹד וּלְתַפְאֵרֶת : וַיֹּאמֶר גַּם
לְדַבֵּר הִיא כִּגְאֻלַּי פִּינִיךְ : לְמַעַן אֲמַצֵּא חֵן בְּעֵינֶיךָ : וְאֵל יוֹסֵף הַמֶּלֶךְ לַעֲזֹב חֲבֵדוֹ
לְכַלְתֵּי סֹלֶחַ עֲבָדוֹ : וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ שָׁנָה אַחֲרַי : בְּנִפְשׁ יִקְרָה וְהַדְרַת : וַיַּעֲנִסְקוּ
בְדַבְרֵי הַתִּירוּת : לְהַבִּיךְ וּלְהַוִּיט פְּעֵם דְּרוֹשׁוֹת פְּעֵם פִּסְטוֹת : פְּעֵם כְּלָלִים נֶעֱסֵם
פִּרְטוֹת פְּעֵם פִּירוֹשׁ פְּעֵם סִבְרָא פְּעֵם תְּלִמּוֹד פְּעֵם גְּמִירָא וְתַנּוּס הַעֲנָה טַבִּיט
בְּחִכְמָה עֲצוּמָה אֲשֶׁר הִלְכָה כִּיבִשְׁתָּ בְּטַלְמֵם עֲשֵׂרָה מִדּוֹת טַהֲרָה נְדַרְשֵׁת וַיֹּאמֶר
הַיֵּשׁ אֵל תִּאָּחַד אֲוֵי כִי אֲתָה יִדְעַת אֵת עֲבוֹדַי וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ יִיבְגוּ לוֹ עִישׁ
וְנִכְסִים אֵלֶיהָ בְּרַכְבָּ וְאֵלֶיהָ בְּסוּסִים וַיֹּאמֶר לוֹ אֵחָד תֵּלֵךְ וְתַרְחַק אֵל אֲרָץ מִ
מִרְחַק וְהִנֵּה נִפְסִי קָשָׂרָה בְּנִפְטָךְ הַהֲדוּרָה וְעַתָּה לְכוּ נְכַרְתֵּי בְרִית : לְהוֹיֵת
עֲרִיט וְאֲרָץ לָךְ אֵת בְּתוּלָאָה בְּתִיסְתִּי קְדוּשָׁה וַיִּמְלֵךְ אֵת בְּמִקְוֵי
' בְּעֲבוֹר הַזִּכִּיר אֲתִישׁ מִי כִי אֲחַן לִי בְּזָכָר וְכֹאֲבֵי נַעֲכָר וְשִׁבְרֵךְ יַעֲלֶה אֲרוּכָה
לְחֹלִי וְחֹק בְּמַעֲוֵי יַעֲטֶה טַלְמוֹס לִי כִי לֹא חִפְצַתִּי בְּאֲחַת הַמַּלְכִים וּבְכַנְי
הַנְּסִיכִים : אֲמַסֵּם חִפְצַתִּי בִישְׁרָךְ וּבְתַבּוּנָתִי : וְאֲמוֹנֵךְ : כִּי הַאֲמוּנָה רֵאשׁ הַמַּלְכוּת
: וְהַחֲכָמָה טוֹרֵם הַנְּסִיכוֹת וְהַתַּבּוּנָה עִיקַר הַדַּעַת אֲשֶׁר הִיא לְכָל חֲכָמָה מִדַּעַת
וְהַיֵּשׁ יִסּוֹד כָּל בְּדָק בִּי מַלְכִים יִמְלִכוּ וְרוֹזְנִים יַחְזִקוּ דָדָק וְאֲמַר הַחֲכָם בּוֹזֵה
מֵשֶׁל עֲלֵינָן וְהִיא צוּרֵת הַדְּמוּיִן הַעוֹלָם פִּרְדֵּם יִתְגַּהֵג בְּטוֹב הַדּוֹר הַדּוֹר טַלְמוֹן
יִטְגַּבִּיאוּ הַחֵק הַחֵק הַהֲגָה וְשִׁמְרֵהוּ הַחֲכָם הַחֲכָם מֶלֶךְ יִשְׁאִיאוּ הַשֶּׁבֶל הַשֶּׁבֶל
הַדּוּשָׁה יִבְדְּהוּ אֲנָשֵׁי הַנְּבִיא הַנְּבִיא עוֹזְרִים יִשְׁעִיאוּ הַזְּמוּן הַזְּמוּן עוֹשֵׁר יִקְבְּצִיאוּ
הַהֲמוֹן : הַהֲמוֹן עֲבָדִים יִסְמַכֵּם הַיֵּשׁ : הַיֵּשׁ מֵאֲזוּנֵי דָדָק מִחֻזֵּק הַבְּדָק וְהִיא
הַנְּלַחַת תְּכַל וּמַהֲלִילָה הַמֵּאִיר לְאָרֶץ וּלְדָרִים עֲלִיָּה וְעַתָּה בְּרוּךְ ה' מִחֲמַד לְבוּ
וְרַעוּנֵי אַחֲרֵי אֲשֶׁר הַאֲמוּנָה גִזְעַךְ וְהַחֲכָמָה טוֹרֵם מִדַּעַךְ וְהַתַּבּוּנָה מִקְוֵי מִרְעַ
וְהַיֵּשׁ אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי אֲוֵי
סָר וְנִגִּיד עַל כָּל הַמוֹנֵי בְּךָ בְּחַד ה' וּבְסִתִּים תִּתְחַתֵּן כִּי הַיּוֹם לְמַצֵּא פְּדִיִים
בְּתֵי הַעֲרִינָה וּכְמַלְכוּתִי אֲתָה תִּהְיֶה עַל בֵּיתִי וַיֹּאמֶר הַיֵּשׁ וּמִי אֲכַנְי וּמִי חִי : חִפְצֵי
וּמֵאֲוֵי : כִּי אֵיךְ חִתֵּן לְמֶלֶךְ : וְאֲכַנְי נִקְלָה וְחֵלֶךְ : וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֲוֵי חִפְצֵי בְּמוֹהַר
וּמִתֵּן כִּי אֵשׁ אֵשׁ מִשְׁכִּיל וְדַעַתוֹ וְעַתָּה מֵהָר לְמֵלֵךְ אֲשֶׁר לִי וְלַעֲשׂוֹת אֵת בְּקִשְׁתִּי
: כִּי הַיּוֹם קָצָר וְהַמַּלְאָכָה אֲרוּכָה : וּבְעֲבוּתוֹת הַחִפְצֵי מִסּוּכָה וַיֹּאמֶר הַיֵּשׁ גַּם
אֵת הַדְּבַר אֲשֶׁר דְּבַרְתָּ אֲעֲשֶׂה : וּכְבָל מֵאֲמִירָךְ אֲתִלְוֵן וְאֲחַסֶּה : וְאֲשׁוּשׁ בְּעֲבוּרֶיךָ
מִחֲסָבוֹת לְבוּ וְרַעוּנֵי : כִּי מִצֵּאת חֵן בְּעֵינֵי : וַיִּאֲסֹף הַמֶּלֶךְ פִּרְשׁוֹ וּגְדוּדָיו וַיַּעַם
מִסְתָּה לְכָל פְּרִיָוֵן וְעַבְדָּיו :

וידבר

מסתה לכל פריו ועבדיו :

באחזיהו דברים נמרצים : אהבת האים חפצים : מקרישים ומצריצים : יטובו
 בעיניהם. מליצתיו : ודעת ספקיו ויקבלו אחיו לאדון ולמלך כל עמיד ומלך
 ויתן לו המלך את בתו לאשה והשיא את האבן הראש ושמה כל ער האץ והערד
 שקטה רפא סבריה כי מטה ויקראו לפניו אברך כאשר כילו לברך
 צורת המלך רומז להמונן להשתחות ולשמוח לפני חתנו

ויעברו ימי המעשה
 והשמח בהשקט ובבטח
 ויבנה לו האש בית מדה
 את כל סכיות חמורה יי
 ויבנה בור אחד תוך חצ
 חציו להטלים הדו ו
 ויבן לאשרו בית מדה מ
 ומאוס ומחמד ענים ומ
 ומגדל וראשו בסמים ו
 וינטה במסיה את בית א
 אביו ויפכה וסמח את
 אשתו אשר לקח ותהר
 האשה ותלד בן ותאמר

יולד בן לנעמי להיות נביד על עמי ויקראו שמו עובד להראות מעלתו והיה
 בכוב בלידתה אותו ויגדל הילד ויגמל ואביו חסד לכל בני המלכות גמל ויעס
 מטתה והנחת למדינות ומטלות מנות והיה היום ויעמוד האים בפתח אהליו כ
 בחצר הכבוד שלו והיה מטעמטעם בספר אחד נמרץ והנער רץ ויטחה אל ה
 הכור וישל ירכא יטוח ונסל וידגו האים לקבול הילד כי נסע מאתו אל מתי
 חלד ויאמר מי יתן מותי אכי תחתיך כבא עתך וימהר וירד אחריו אל הכור
 וירע עוץ נסבר ויבקא ולא מצא הנער וינע לבדו כנוע עצי היטר ויפן בה
 וכה הלך ילך וככה וירא את המכתף הוטפיא באותו ונזו ויאמר לו למה ת
 תבכה ויאמר כה קראני היום רעה ופחד להשמיד אותי ואת בני יחד
 ויאמר ומאן לך בן אל תהיה כפסם ובפיר אן הבן כי כל מעשיך הול צדי ויחבי
 ויאמר האים הלא אבכי גודה סרץ נורה למלכי ארץ בי בת מלך גדול נטאת ל
 בופר מצאתי והי לי וומנה בן גאה יש תואר ופ' מתי' ונג' הילד והיה דוב' וחו' נב'

על אשעבת הקנה ' ויפול אל הט ע ואל היזן נחבר: אל הבור הזה אשר במדבר ' ועד לא חמה לארבעית גובא' מת אז נשבר אז נשכה' ועל זה בכיתי לקצה יומי' ארדי בשמי ונחמי' והנה אכבי בשברי תועה' כחלדה אפעה ' וכעלה נידף אבולה ' ארד אל בני אכל שאלה ' ויאמר לו המצרי אל תעצב ' קום והתייבב ' טוב אל לבך ותבוח: טגס זה הבל ורעיון רוח ' וכל העניין אשר פפרת ' והימים אשר עברת ' וכל המקרה והטבע: לא היה אלא כרגע ' והנה בידי הכוס אשר טתית והתרעלה אשר מצית: ובעבור תבין חכמתי ושגידנה ' למען הראותך הוכחת הנה:

צורח האיש מתאבל על בנו וביד המצרי כוס ורחנו

וירגז האיש מאמרתי וניבו יאוב ויתפלל בני' ויאמר לו נעניתי לך כי איך כמדף איש מכסף ' אשר רוח חובר כושף ' ואין דומה לך בכל תגלמות כרמות' אחרי הודיע ה' איתך' כל זאת ' ולך משפט הבכורה: ובידך בן וגבורה ' להראות עניינים ' בנף רכנים ' ו במוטב חפסך ישכנו ויחיו ' וטעו ולעו' והיו כלל היו: ועתה אעבודך כפי כח ' ולכל בהם חיי רוחי: ותחיוני

ותחלמני ' ועתה אל תבלימני ' העמידני על אמונת עתך' אתה לך באמיתך ' וישב עמו ימים אחדים ' ללמדו ספר ולטון כשרים ' וכשאני אלקי זה הדימיון: לעיור מחטב ולחודד רעיון ' להודיחך כי האדם צדיק להתגדל בהודו' בכל כפסו ובכל מאוהו ' ויתחמם ביחסו ובמעלתו ' בארץ יימטו ' ויפנה אל רהביה ויפוח אל כזבים ' להגיד לנשרים תבונותיו' להודיע לבני האדם גבורותיו' ותיאמר היונה באלה הדברים הנפט לא תביח ' כי כל זה הבל ורעות רוח ' כי כל איש חייב להכניע ' הענוה מנפשו אל ימניע ' ותיחז רוחו שפלה ונשברת ' כי כל מי שיש בו גסות רוח איך עשרת כשערת

וציון החכמים להנצל מביזה ושמה ' מאד מאד הוי טפל רוח כי תקות אכזב רוחה
 ובעבור כי התגאה המכסף בדעתו ' ויטכב בבטחו ' צמתה התורה להחריומו לא
 תוכל להעלמו ' אך אמנם יתחייב מאד להעביר הכספים ' ולפרסם החניפים '
 ואם יחננו קולם לא יאוזן ' יטחק עליהם לא יאמין : אך יגלה צפון כל אחד
 וחטאתו ' כדי רשעתו : כאשר עשה הדג הנאמן : אשר היה למופת בזמן :
 ויגד לחביריו ענייני החניפים והרמאים ' וצפנו לחלכאים : ויאמר אליה העורב
 הנבר ' איכה היה הדבר ' ותאמר דג אחד גדול היה ' בימה של טבריא : והנה
 הוא גדול בתכונתו ' תארו ותמונתו המזולה לבחור מעם הדימתהו ' וצבי עדיו
 לבאן שמתהו ' מיש גדלוהו תהום רמתהו ' והוא כין הדגה הנאמנה ' אשר
 בלעה את יונה ' ועל זאת גדלה מעלתו ' וגבה קומתו ' ובזמן בא הכביא והכנסתו
 ' אל חדר הורתו ' היה כערקטן רועה אמונה ' בן טבע עשרה שנה ' ולמד ממנו
 דרכי האמונות : ודרך תבונות ' ועל כן היה בכל ענין יודע ' מבין נאומע ' ויהי
 לו שני חברים נאומים : אשר לחשוב מחשבות נכונות : ולדעת פטר דבר מבקשו '
 : מוסיפין וגורעים ודירשים ' ויהי יום אחד והנה אכזייה קטנה ' ק רב החובל ביש
 מינה ' ובה שני דייגים בלשון רכה : מטליכין ביאור חכה ' והם מערימי ' בומעמדם
 : ל' ימית הדגים להחידם ' ולהומם ולאבדם ' ויראן שני הדגים אותם ' ויתבוננו
 במראיתם ' ויעקו בקיל מרה ' עברה וועם וצרה : כי טמעו טואגים : וברעתם
 מתמוגגים :

ויאמרו איש אל ריעהו על
 מה אכחנו תטבי ' וביום סכנה
 חוזים וטוכבי ' האספו ונבוא
 אל ערי המבצר ' סן האינו
 יד הרודף מן המצר ' ונעלה
 בית הדג הנבון לחוות ' בשל
 יני הרעה הזאת ' וילכו טניהם
 לבדם ' מעוררי לב יסן וכרדם
 ' ויבאן בית הדג הנאמן : אשר
 מדרכי יונה למד : וישאל
 להם לשלום : ויאמר גשו
 הלום : ' וישבו כל אחד כפי
 תבונתו : איש על עבודתו

ויאמר להם למה פניכם רעים / ואתם חרדים ונכנעים / ועתה הודיעונו מצפון
כל אחד ולבן / מדוע מהרתם בא / ויאמרו ראה ראינו / תמהנו ונפלינו / והנה
אנשים באים בים / צי אדיר ואים / וכל אחד קשה ורע מעללים / משליכים אל
הים חבלים / ויבהילו בקול כל שמן ודשן / ערקו ויחרקו טן / ואחריהם ישאג
קול / אשר כעסם וחמתם ישקול / והיא דמעת השועבים / קול
יללה מטער הדגים / כי חץ היגן לבבם יעבור / יחוגו ויכונו כסכור / והנה
באנו אליך למצא פדיוס / מן המערכה נסנו היום / ובחסדך תודיענו תעלומות
נרמוזת / כמה היתה החטא הזאת / ויחדר הדג הכבון בטומעו מיליהם / ויאמר
אליהם / דעו כי כל החיים המרגשים / נבראו בהם חושים / והם נראו ונרעיים
/ ואל כח המרגיש בטומעים / חוש המישוש הוא כודע בכל חלקי הגוף בשיה
ופרטא יחנה / בהשיג החוש והקור / והרטוב והיבש יחקור / ויבין בין הרך והקשה
/ וההפסא אשר בין החלק והטעיר לא ינסה / ויפריד בין הכבד והקל / במדה
ובמשקל / וזה הכח יגיע לחלק הבשר והעור / ויעירם כאיש אשר יעור
והוא באמצעות דבר בו ישוח / והוא הקרא רוח / והוא עובר
ברשת הנרידון הדקין / אשר בעור ובבשר דבקים / וזה היתרון
הגדול והכח / יגיע מן הלב והמוח / וזה בהתגבר החוש על המוח
מהר טלל חש / ואם יהיה במעלה אחת לא ישיגו / עמוק עמוק מי ימצאנו
אין למישוש מחקר / וולתי כמה שהיא יותר ממנו הם אוקר / אבל הימים לנ
אם ידעש / לא ידע ואסם / חוש הריח הוא מציאות הכח בתפסת ירוש המוח
אשר הם רומים לראשי הדדים / בתים לבדים / והוא באמצעות גוף דק יתפעל
יקבל ממנו הריחה כח ואל / וכנס הריח בתוכו או יתפעל בחלקיו / לשמור
חוקיו / ובמשול האויר והמים המתערבים / בהיותם זה לזה קרובי / ואינו מתחיי
האויר להתערב בחלקי הריח / בהיותו בטבעו נפוח / אך אמנם אינו רחוק טישתתה
האויר לקבלו / בהיותו יושב ממולו / ויען כי בצדו טן / הוא לקבלו מוכן
והנותן הצומת יקבלו / ועמו יובילוהו / ויעבורהו אל מקום רחוק עד היום הזה
לחוק כי הריח בעצמו מתגועע / הולך ונוסע / אבל בהיות האויר מוכן לקבל
צורה / ארץ עמו לחברה / ולולי זה יעבור הריח ברחובות ובסונקים / מארץ מ
ארחקים / חוש השמע הוא קול עובר מתפשט באויר וגובר והוא הזקת התגועה
/ אשר אל האויר מגיעה / בסבת דבר יכה או ידוק / באבן או באגרוף / ויסגה
בחוקה טני גופים נפרדים / וסגה יהיו נכמדים

ויתחדש הקול בהיות התנועה עוברת. וגבורה אחרת. ויגיע עד מקום הגעשה
 יבא עד תכונתה. וכאשר יכלה הקול באות התנועה. ותעבור הטמועה. יתפעל
 האויר ויתערב. כל הקרב הקרב. והוא האויר המוכן. אשר סביב ערק האויר
 טהן. והערק הזה הוא גוף פשוט. יבא מקב המוח. והוא פרוטה בחיל גדול ובכח
 כפרישת הגלד אשר על התוף. והקול במשך התנועה יחטוף. ויתחדש בתוכו
 קול הברה. קל מהרה. ויחוש הכח המונח באותו הערק. ויעמוד על הפרק.
 כי התנועה מתחדשת ובאויר עגולה קטנה מתגלגלת. והולכת תמיד ומתגדלת.
 וכך תעשה עד אשר תמחה. וככל משכים הולך תדחה. וכך האויר באשר יפגוש
 גוף קשה. יומה ולילה תמיד לא יחשה. ואולי כי בהפרדו יתחדש ממנו כלכל.
 והוא הקול אשר ממנו אצל. חוש הטעם הוא אצילות וכח. כאצל מן המוח.
 והוא בתוך ערק אחד כפקד. ובידו נפקד. והערק הזה פירש על חיציבי הלשון.
 מעביר ראשון ראשון. באמצעות הרטוב אשר אין טעם בעצמו ופרש על הלשון
 רשת חרמו. והרטוב יקח הטעם. פעם בפעם. ויתהפך אל יניקבלת. ויקר
 מקדיחה. וישג הערק ענינו וטובו. על כן עמד טעמו בו. חוש הראוי הוא פתרון
 כח וגבורה. בקחתו מן הנראה צורה. ויחוק אותו ברטיבות העין אשר היא זכה
 וצרה. כעין הקרח הנורא. כמטל המראה כעמוד כגדה צבע וגון. תרא בתוכה
 ויתבונן פשתן הכשתן. וכאשר יתבונן דמות הצורה הנראה בעין או במראה.
 הוא באמצעותו ובהיר. בתוך העין או בתוך המראה והיר. לא שיתפרק דבר
 מן הגוים. ויפשוט אל העין לפני ולפנים. וכמו כן לא תתפרק מן העין בזה דמות
 ואורה. ותפושט אל עג הצורה. אמנם יתחדש בדמיון צורה הנראה. כאשון בת
 עין או במראה. ויהיה הכנת המראה והגעתי. והתבונן בעין או במראה צורתו
 הוא בעמוד הדבר על דרך יסרה לסלוח ל ולמסרה. באמצעי הגוף הן הבהיר
 שופר מהיר. אמנם הכנת המושג תגיע מנות הצורות. אשר בענין הנפש
 פשוטת. ועל דרך כלל כל הטגה יסרה. היא פתרון והעברה. כפי הדן והאוויר
 לקוח המשיג מן המושג צורה. וכאשר תגיע הצורה אל בת העינים. פעם או
 פעמים יתעורר הכח הנראה אשר בטני העורקי כלולים. אשר הם אל מקום
 המוח חלולים. ותשיג הנפש צורה הנראה ודמיון תשתאה. וכך אם הייתה אל
 המראה רוח נכסמה. תשיג המתחדש בתוכה עצמה. אמנם החוש הגדול אשר
 החוק. בהראות צורה גדולה כאילו הייתה קטנה ממרחק. הוא בהיות הרטיבות
 שברה. אשר היא כעין הקרח הנורא. ועגולה סביבה באמצע העינים. כדור

אל ארץ רחבת ידיים

וכן דבר עומד נגד עגולה היא כנקודה / וכדו קנה מדה והמשל בזה אש תפוס
 טעם עגול נגד העץ דרך קוים ישרים / עד מקום הטעם עוברים / ויהיה תחתונ
 כל אשר הוא לנגד הטעם רחבת ידים / ויצא עליונו אאר לצד העינים / כאשר
 יכלו הקוים אל הצבות / תשוב העגולה קטנה וצדה בא מרחובות / והיא עומדת
 על דמיון זה מדה ועבה / רחבה ונטבה ראסה כקודת העץ הרואה / ותחנותה
 הטעם העגול הנראה

צורת הרואה והנראה שניהם במסלה באהל העין בקורה והנראה עגול

וכאשר יתרחק הטעם
 תשינו הקוים להיות חדי'
 / ויארבו הצדדים / ויצאו
 צעדי הזויות / אשר הם
 בבת עין מצומצמת / ותקטן
 העגולה הנראה באמצע
 העץ / עד היתר הנראה
 לאדם ולאין / כי כל אשר
 תקטן העגול הריא תחמד
 / כי עוד מעט תזער וינסף
 הנראה קטנות וחוסר / עד
 אשר יכלה אל טבול המיעוט
 והקו / ולא תכל כח הדוא'

ל' השיגה / כי יסוד אים מריעה / חוט האשון הוא הכקרא חוט המשתנה / שוט
 שוטף / כי תמנו יתפסט הה' חוטים הנגלים / ובמצואת ככללים / והן ישובן אלת
 וכו' יתקבצו / וקרבתו יחפצו ויכאילו הוא מקום הנחתם / כחלת עצמ' וצדקתם
 / והחוט הזה הוא במקום המוח / גדול ורב כח / והוא המקבץ הלוכץ והקול'
 / והוא ית' הנפשות והנראה בצדן המקול / ולולי זה החוט היינו בעצמתינו חסדים'
 / ולא היינו משהים / כי הלכין אשר במעמ קולו / לא ידענו מה יהיה לנו / והקבץ
 הזה אשר בין הקול והצבע / אינו בעין ולא בחוש השמע / אומנם החוש הזה הוא
 המשתתף ביניהם / הוצר יחד לבס נמכין אל כל מעשה' החוש השני הוא כח
 הצירעית וזו המצוה השנייה / כי הוא מסבין ושומר הדבר הקרוב והסמוך / כל
 אשר בחוש המשתתף החקן וכח הציר הוא מתקו' בעצמו מולת הקיבול כשר רשומ

ומשני זה יקבלו המים צורה: אבל לא יתלו לשמרה: כי אין בהם חלתי כח אחדי
והוא הקיבול אשר מהם לא נכחד: אמנם השמע יפעלו בו שתי כחות: ילכו ארצו
: יקבל כח הלח וישמור כח היובט: (וכן יהיה חובט: ועל כן תפאר הצורה חוקה:
בלוח השמע חקוקה: וישאל כח הזה במקום המוח שבילים דקים וזים: משגח
מן החלונות מצין מן החרטים: החוט השלישי הוא כח שאמר הדברים אחר
טהם בעלמיה ונסתרים: הוא המטיג מן המוחשים ' עניינים אשר אינם מורגזי'
' כאשר ישיג הטה איבות הדוב (שנאית) ' כדי רשעתו ' והכח הזה כמו השכל
לבני אדם ' תפארת הבהמות והדם ' כי הוא השלמת תבונתם ופעולם: האומר
אמת לעולם ' החוט הרביעי הוא כח הזבח ' העברה ופתחן: לזכור הדברים
אשר השיגם הכח האומר ' ומאמר גומר ' כי לזכירת סתיו וחיו: כאילו הוא בית
גזיו ' ומטיג בעצמו תגלמות ענייניו ' וכתב ספר זכרון לפתח: ' נאנים אלה
כמציאם באחרית המוח ' גבורי כח ' החוט החמישי הוא כח המחשב האומר
בא: יצע המוח יושב ' והכח הזה אינו מטיג אבל הוא מניע: ודברים יציע '
ומחפש בעד סכמציא בכח השיור ' ואם נשאר ביד האומר והזכר שיור: כי הוא
ביניהם פקודה באמצע ' אבן שלמה מצע: ולפעול בהם הפרדה והרבה: דקה
או עבה ' ויצויר אדם ובהמה יעופון בשמים ' וגבותם מליאות עינים ' והדומה
לאלה הנמנעים ' לבח נשמעים ' ולא יוכל לחשוב באין דמיון משל: ולתור
אחרי הדמיונים לא כשל ' אבל יקבץ הנפרדים ונקבצים יפריד: מולך ומביא
מעלה ומוריד ' וילך בלא טבל הלך ושוב: והוא לא כן ידמה ולא כן יחשוב
והכח הזה נקרא מחשבת כוונת: לעשות כל מלאכת מחשבת: אלה הם החושים
הגבליים והפנימיים ' אל כל חי מרגיש מצויים: והאדם בהם גדול ונשא: על כן
יתרה עשה ' משני טיט בכחו השכל הנודע: אשר להבדיל בין האקר והטוב מודע
' והשכל הזה הוא במחשבה כלי' ולעשות מפליא: אבל אינו עצם המחשבה
הכח יסביל מאד ירום ונשא וגבה ' כי הוא האמת אשר לא תמעד: ודקתו עומדת
לעד ' אמנם יש בבני אדם חוסר ומגרע ' חכמים המה להדע: והם האומרים
על תאות כסלם' ומציאים בדברים תחבולות טכלם' ומשבחי עצמם בחסידות:
ומעדיים על כוב ושוד עדות: ומשבחים חושיהם וכחותם: להבל רעיון להם
האותם: המטים עקלקלותם: והם בתהפוכות חניפים' עפר ארץ שאפים: ח
הורי עפר וכפים ' (החושאים האלה שלטה מינים' נהי והגא וקיינים' המין
הראשון איש מ' אשר בחסידות: בן כענות המרדות' ולגבוב דעת הבריות' מונה על
עצמו זכיות' באמרן כמעט שלא נהרגתי הדוג: בלכתי לקנות לולב ואתרנג:

וזמנה יתעתי בעשויי מסוכה : ובכר טבת וחנוכה : להדליק כר ולערוך המערכה :
 ובבל זאת לא נחתי ' ובסעודת פורים כמה טרחתי : והתבוננתי במקרא מגילה
 : ודקדקתי באותיות כל מלה ומלה : ותקנתי לי מצה הדורה : ערובה בכל ושמורה '
 ושמעתי האזהרות : בתם מת : תורה ספורות : וביום טובאב : הייתי כחלה וכטאב :
 ובשר ניח לא שמתי אל פי : ביום חרזני ואכפי : ואצום עשרה ימים סדורים ' טבח
 ראש השנה ליום הכיפורים : וכל יום העשור הייתי בבח ואל ' אלהים נצב בעדת
 אל ותבלית כונתי להתהלל בין הפתאים ' אשר הם למאמרו משתאים ' באמרו
 כמה ראוי איש כמוך לכבוד ' עדי אובד ' והסכלים אשר ברשתו נמטנו ' לא ידעו
 ולא יבינו בחשיכה יתהלכו ' כי כל דבריו חק ומצדע ' הבל וחלידע ' כי לא יבין
 חן המכות וזלת השמות ' אשר טע שמות ' המין השני איש מתפאר בחכמה ' ונפש
 פתית הזמה ' ומעלת כסילות לטונו נובעת ' גם בלא דעת ' ומקבץ דרשות
 ופסטים ' את כל השאטים , וטע לו ספרים מוכנים ' בתבלית היזפי מתוקנים :
 ועומד פתח אהליו ' ומראה לפתאים מעלתו וגדלו ' בהיותו בדיעו ושכלו
 המשובחים ' טר הטובחים ' ולקחו כמטר עליהם יערזו : יכסוף לטרוף ' באמרו
 להם זו נבילה וזו טריפה ' באות נפשו שאפה ' ומשער כל עניין ע' פ סכלו ' כל ימי
 הבלו ' ואין נותן טע לדבריו ' בסערו דברי חביריו ' וכל חכמתו ובינתו בתחבולות '
 שברות מזוללות ' וכאשר יבא מטכיל לדראו ' טורף נפשו ' באמרו פלוגי הגאון
 אשר זו הסירה : ואחרי דעתו נפשו מטוכה ' ולא יטיב אל לבו ולא יבין ' מאבד
 ממונו של ישראל שלא כדק ' וידרוט לפתאים ויעיר ' והוא לא ידע ללע אל עיר
 ' וימשיל להמון משלי חומר ' וגממו אומר ' כי הוא חכם ויודע ' אהוב וריע ' ומודיע
 חידוש והלכה הורה ' בעונה האמורה בתורה ' וחכמתו ותבונתו על דרך כלל :
 ענין המאכל והמטתה והמשגל ' ותבלית כוננתו ודיעו ' קול העם בריעו '
 האיך השלישי איש מתפאר בענוה ' היומה כנדגלות ונאווה ' ואל בית התפילה
 משכים ומערוב ' כי ביקש לחרחר ריב ' ומראה לכל ציית הדרו ' ותבלין אשר
 על בשר ' ומרבה זמירות ותהילה ' קול המולה : ומבקש בקשות ותחינו ' ותפילו
 מטונות : ומרוב קידות וכריעות אשר נפשו בחרת ' אדם מניחו בזיית או ומוציאו
 בזיית אחרת ' וכונתו לרמאות בני אדם במעלו ' ולהיות אלמנות סללו ' ולמלא

בית גבזון מטמוני ' מטוד ענוים ומאנקת חבינוים :

ותכלית חסדו ואמינותו יאטוף עני במשכו ברשתו אלף הם החינשים יתחנמו
והאטפים אשר כל כונתם לרעה לבעות חנק ולרבר אל'הם תועה יאאל גמח
ע"כ באו' אפי להם כי כדדו ממני סוד להם כי פשעו כי על כן צריך אדם לחזק
מדבריהם' פן יבקע אחריהם' ולפרסם אותם מפני חילול השם' ומפני אדם
אשר לא דע ואטש' ואם נלכד ברשת אחד מהם לאטמו' ונסל בעצמות
יערים להמלט ממנו בכל מיני הערמה' כי היא מצות עשה טהומן גרמה כאשר
הערים הסוחר הדוע' והציל מיד החנק אביו וטוע' ונמלט בערמתו עני מסלד
בחילו' וייעם ואין עוז לו' ויאמר הדגים איכה היה הדבר' ואך נמלט הצני
וחסד נסבר' ויאמר היה זקן אחד בארץ כדן איש מדן: והיה מתפאר בעשה
ובדרך מצוה' והיה מתפלל למצא פדיוס' טבע בים' ומראה לכל כנגס ומט'
'ושעת הכושר' ולבו היה חסר ומגרע' כי כלו חנק מרע ויהי ימים והיה
איש סוחר' יבקש רצון וטוב טוחר' ויבא אל העיר לבעות
סחורתו' כפי מנהג ודעו' ויבא בדו כים גדול ומסולא'
בכסף מלא' ויכנס בפונדוק אחד ויירא על כסו ויפחד' כי היה בין אנשים
דוים' וכילדי כשרים ויאמר בלבו אלך ואפקיד כסי ביד איש טוב ונאמן ואככל
ממקרה הזמן' עד אטכיס למחרתי' להעלים סחורתי' ויהי הוא הולך וישמע
קול המולה' בבית התהילה ויכנס בתנו לראות' חן חן תעזאמת' וירא את הזקן
מתפלל דום להאם והתחולל' וירבה צעקה וכאקה' ויקרא אל האם בחזקה'
כורע ומשתחוה' בלב נסבר ודוה' ויבקש על עונו סליחה' ולא יגרע טיחה'
והאיש מט צחה' וישתומם על המראה' בראותו חסידות וזקה' ותפילה נכונה
' ויאל אל הזקן לשלום' ויאמר מי הביאך הלום' ויאמר אבי סוחר ממקום פלוני'
לבקש איש באמן רצוני: ואחרי אשר ראו עיני אילו הצהילות' המסות הגדולות
: הנני מפקיד בידך ממנו וחילי' אתה תומך גדולי ויאמר כתר לי ועיר ואתודה
על כחצי' ואטפוך את נפטי' ויוסף להתודות בטביות רחום: ולפני אל ישפוך
טיחו: ויהי ככליתו לדבר' וכקטתי לחבר: ויקבל מן הסוחר פקדונו ווקס
וילך באמחה אל מעונו: מתהלל מטעבח לנותם לחמו ומזו: וימלא טבעת
ימים ויבין הסוחר סחורתי וקייכו: ויפן בית הזקן לבקש פקדונו: ויאמר מה
הפקדון אשר תאל' ומלתך תטיס לאל: ויאמר

ויאמר כיסד אשר הפקדתי בידך : בהתבוננתי עדיך : ויאמר הזקן לא היו דברי מעו
ומזל אמת הוציאת צום והכלס : וישב האיש הסוחר לבית תחנונו : וישפוך לארץ
ומרדו : וישבס ביום הטנייבא בית הזקן : אולי תכל עניינו לתקן : ויאמר לו
אחזי סלעי ומחסי : צוה לתת לי כני : ויאמר צא צא איש הדמים נכזה וסכל :
אשר על לסונו רכל : איך תבקט ממני פקדון : איש ריב ואיש מזון : ומציה
אבותי בפחד נפט : וישבע בטוט ורפט : וילך וישב ל : מנגד : משתומס על ה
מנגד : וירא ובה איש נחון : בא מן החוק : והוא הסוחר גדול אשר בתרשים :
גס פכלס יטוס : ויתבונן אל העמוק ויכריהו : וידבר באזניו ויעריהו : ויאמר
מה לך מרעיד : אשר על שכרך דמעך יעיד : ויאמר זקן אחד ימני : למטואות
שמני ונגד לו את כל אשר קרהו : ואת אשר עשה הזקן ואת אשר עשהו : ויאמר
לו אל תירא ממקרך : ואל תתן את פיך לחטוא את בטך : ועל פי הדן והחק :
אני מוסיעך מרחוק : ואחלצך מיד הזקן החנוף והנכזה : למחר יהיה האמת הזה :
יהי ממחרת וחק הסוחר : כים רחב ואורך : והכסף והזהב תוטו ערך : ויאמר אל
שעמוק הנני הולך אל בית הזקן : ליישר מהלכך והתקן : ואעריס עמו ערמה :
שמקה ורמה : וארבה דברים במהללנו ותפארתי : והשיב את הפקדון אשר ארגו
ואתה קבא לסגות מאמרי : אחרי דברי : ותשאל ממנו פקדונך וחילך : וכערמה
וו ישיבנו לך : ויאמר העמוק אני אבא אחריך : ומלאתי את דבריך : וישף הסוחר
שיטים : ויבא בית הזקן במרוצה : ואותו על מכונן מצא : מתעטף בטלית נאה :
בענה ובחסידות נראה : כזריחה מלאך אלדים נורא ואיום : והוא יטב פתח ה
תאהל כחוס היום : ושאל לטלס הסוחר ומלאכתו : כי חטב למסכי ברטני
ישתחנן הסוחר לעומתי : וירייהו על מטב אמרתו : ויהי מ'נה תרשים עיר מגורי
: ואני סוחר גדול מימי נעורי : ויש לי בת נטואה בארץ פתוש : אשר להמה
לרעב תכרוש ואני הלך לשחר פינ : ולרעת ענייכה : והייתי הולך בגדי צבעוני
זהב וכסף מטמונים : ואדיעבי היום כי בדרך הזה גנבים : יבחו נצבים : ואני
שמעתי עליך שבה ומהלל אשר אמונתך ככלל כי אציה הזקן והאמן יאב הרחמן :

באתי להפקיד אצלך כוסי ומענותי חלי וכל ארצותי ויאמר הזקן הנני מטריח
עצמי לעשות משאלך תנה אותי על ידי ואני אשיבנו אליך ויאמר הסוחר רצוני
שזכתי על הכס ארצותי ושמי ושם ארצתי כי הרמאים רבים סלונים ושרבים
ויהא הנני כותב כפי חפצך שמך ושם אבותך ושם ארצך ואציר על כיון ש
צורת זקן וישם ממולאים כתיבם למען לא יבא לרמותנו אדם נוכחי בארץ
וחרי ויהיו הם אותתם מעמיקים וסודתם ממתקנים והנה העשוק קרב למולו
והאן קולו ויאמר בחסדך הזקן ארצתי צנה לתת לי פקדתי כי כבר שלמתני
אכירתי ועטיתי סחורתי ויאמר גטה נא ואמסך בני האתה זה אשר נתת הכסף
בדי ימיני וגם האיש ומסנו ולא יכול להחיות כי אמר פן יאמרו קולנו ושם
ורפה לנו ולא יפקיד אצלי ההמון הרב והיה לי כהיום הזה למאריב ויאמר לנו
באמת אתה הפקדת בדי כיון = מנת חלקך וכוסך ואמנס בא בצורתך רמאי
אחד = וכמעט הורי לא נכחד = ושאל הממון וערך לנגד טיחך כי בקם להדיחך
= ואני עמיתיה על זאת קצת וענות ועתה בני קח נא רכושך וחילך אחי יהי
לך אשר לך ויקם ויתן לשקדונו לא חסר דבר ממטמונו והיה כראות הסוחר
את הפיקדון ביד האיש ויהי כמחריש וירס גם הוא כישו מן המתהפכת ויחל
ללכת ויאמר הזקן תנה את הפקדון הזה ואמרינה לילה ויום אנצרינה ויאמר
הסוחר אל נא ארצתי כי אין זה הכסף אשר בידך רצוני והכסף הוא גדול מזה
ואתה תחזה כי עתה אלך ואביאנו וכידך אשקידנו ויאמר לנו מה לך לך ואב
ואל תאצה בדברי סקר ואל תחשוב כי אם תתעכב לא תוכל לראות פני
עד אשר אתודה על דוני ואתפלל בחוקי לפני זקף כפופים תמידך כסדרן ומ
ומנסין ויאמר לנו התפללת בתאוונתך הלא יתן כוסי ברשותך כי אתה רשע
מאד רשע עריץ ומחצרה וכבר חקק השם מאמר ומצבו כי לא לפני חנף
י בא ועל זה סבותי ואוציא מירך חיל חבוי ורכושו כאשר ראיתי בצרת נפשו
ועל זה אודה את ה' והאל לנו מציל עמי מחוק ממנו וירא החנף כי לא נעשת
עצתי וכצורה מליצתי = ויצעק ויהמה וינחק ויזל ביעו ויחנק והעשוק כמלע
בתחבולות הסוחר אשר דרך אמונה בחר וישב לביתו שמח וערמת הסוחר
שיעם משבח ויגיד מהללו לכל אנשי שלמו וכל מקום מוקד ומגם לסמו
ונשאתי לכס החידה אשר עביון החנף והרמאות מגידה למען תדעו ותביני
ומאורי וניבי תאמינו ותדעו כי האדם הבא באמת חרב פשית

והוא ממין הדתאים הגה הוא נשאר ויתר הרפאים : צוח ושוק וטן חורק
ולטפוך על הדגים ודונו מערים בלסונו ולהסליך פחים יארכב וידגולרוב
ויאמרנו לו הדגים ואיך נוכל להמלא מן הרמאים האנוס ועצת הדיוגים ויאמר
בהיות כל אחד ענין וטפל רוח ויזכה ויפוח ויהי בסתר ובגלוי ירא סמים ואל
יגבה לטוט על פני המים ויבט מעצמו ויחפר ובא בצור והטמין בעפר כי
לא יזכה לקבל הכרכות גאה וגאון ודרך רע ואיסת הפוכות והמתגאה לא יקום
בעת התחייה ונפשו לא היה ולב נסכר ונדבא יחיה ויזכה וכבר נזכר בעב'
הענוים כתב אשר לא יופר הקיצו ורננו טוכני עפר טוכני לא כאמר אלא טוכני
לתהלה ומענה כי כל מי סנעטה לעפר טכן וחייט בטפל טכן יזכה לתחיית
המתים ולאופתות ולמופתים ויגאה יפול ברעה והיה רק זענה ויטבע בטיט
היו ובבור טאון לפני טבר גאון ראו כמה מעלות בטכני עפר כפולות :
זכו ויחיי במעלה רבה והקדן קיימת לעולם הבא , יאמר הדגים צדקת במוסר'
ונפלאית מאד נסיאת ובמוטל הזה אשר הביאת האטעתנו, מצרינו וטנאינו
הביטות ואנחנו חפצים לקיים מצותך כל מוצא ספיך ויפנו הדגים ויעבדו
קול בכל המחנה וגבולס מטעם המלך וגדלס : להתנהג כל אחד בטיפלות רוח
: יצר נמוך וכטוח : ולטוט על פני המים איס אל התגאה ובפני הדיוגים אל יתרא'
ואיס יבא עליהם רוח עושים יבאו בנקדת הצורים ובנקיפי הסלעים ויכן
למכתו עפר ואשר כל הנמצא כתוב בספר ויבחר למאנו דברים נקיים פרי
עץ חיים ויזכה למעלת החסידים ומהללס ואכל וחיי לעולם ויתקבצו יטכני
העני בטומעס וקבלו עליהם ועל זרעם לקיים את דברי הענוים ולאיות
על דעתם נסענים וכלס טמחים ושמים להיות עושים ויטכנו בעפר מלך
וטרים : ובאו במערת צורים : ויכלק'מיהם בנחת וס בה : בארץ מגריהם אשר
גרו בה : והדיוגים בראיתם מעטיה נבהלו ופודשי מכמורת על פני מים אומללו
ותוסף היונה לקלל החנף והגאון : ולפאר הספלנו והענו : ודרך הזניעות להלל
ולטבח ומוסרת כסיל לפתח ותאמר הנה נטאתי אלה המטלי' להבחיד החבסי'
והגאים להבלים : ולמען וכלמו הרמים מגערתם : יבטו ויחתו מגבורתם : ועת'
טיס לבכך אל מהללי : תנה בני לבך לי : וראה עונס הגאים מחתית החטאים
וכמה רקדקו כנונים וחכמים באיס ואמרנו כל מי טהוא גס רוח במעללי טכניה
מיללת עליו : ואמרנו כי הרגל בזאת העבודה ראוי לגדעו כאטדה

אמת כל מי שיש בו טלחה דברים הללו בכל דבר פסע : והוא מתלמידיו של
בלעם הרשע : והן עין הרע וכפס רחבה ורחק גבוה : כדי נהיה ונהה : וכל מי שיש
בו טלחה דברים הללו והוא על עינו חיד וכדעס : והוא מתלמידיו של אברהם :
והוא עין טובה וכפס ששלח רוח נמוכה : כי טס ה' צה את הכרבה : תלמידיו
של בלעם יחדיו לבאר שחת : יחד על עפר וכחת : וכן כתוב עליהם : אכפי דמי
ומדתה לא יחזו ימיהם : אבל תלמידיו של אברהם וכפס כגן עין בחלה רבה :
וכוחלים חיו עולם הבא : ועליהם נכתב דבר אשר בכתש פו לא יסולח : להנחיל
אזהבי יס ואחרותיהם אמלא : ויאמר העורב מה יש'ת ומה נעמת אהבה : צרופ'
אמרתך מאד וחטובה : ומה מאד נאה : עבתך לשמור ולעבוד : כי ענין וטעמו
רוח יתמוך כבוד : אמנם החכמים דקדקו בענין הענוה אשר היא ליטורים נאה
: והאריכו הענין : וכבו עליה בנין - וכתבו לשערוין דבריהם : כאשר כתוב ב
בספריהן : ואמת בשמתא מאן דאית ביה : ובמתא מאן דלית ליה : הכה חייבו
להשתמש במקצתה : וכן יאנה : ועל כן איתיהם ואתגאה במעלתו : סלעי
ומז דתי : מאת בתי בחברתי אס תתנאי : ובסלע מדרגתי אס תתגאי : אין עונס
ואין טובה : וכתו בחגי הסלע בספר המדרגה : כאמרו הלל העורב הלוא רעו
ומסיק וממי אח"ר'ס משפחת האחרוני : והוא מבני הנדיבים : סרי הנצבים
'הלוא זקני היה ראש העלמים : אשר בשמן טעון משוחים : והוא בכל יום עמי'
: יצא וסוכ עד יבשת המים והוא כלכלו את הכחיל בימי הרעב והחרב
והעורבים מכיאי' לו לחם וכטר בכקר ולחם וכטר בערב : ועתה הנני הולך לעמי
: למען ספר סמי : ואס בני דספ יוביה עוף' ארוץ אחריהם ואעוף :

חאטב מוטב יסדים : במעלות הנשרים : גודר פרץ על בני פרץ עש מלכים
 ומזוי ארץ ותקח הזנה כי התגלה לבא עד הלום : ותאמר לו לך לשלום :

צורה העורב מתפרד מן הזנה ופודש כנפים : כנשר יעוף בשמים :

ותגאף רוח לעלות אל
 העבים : לתת קינן בין
 סבבים ומגבה לבבו לעל
 במוטב הנשר : ויהי השמש
 ארץ והקשר : וישמטהו
 העבדים ואל הארץ ה
 השליטה מנח הדריכה
 כי אמר כפיה מסכן ואלך
 לעלות אל מוטב המלך
 ולא שמענו ולא האמינו
 דבריו : ולא פתגם לב
 למעלת הורית ויגרשו איתו
 מהסתם : ויפול ויפסח :

צורת העורב מתנחם על מהלכו וחוא צולע על ירכו :

וישב בינס ההוא העורב
 לבתבו : וילך ויבא
 ויקרא אל רעייתו הזנה
 בלב כדכה וכפס כענה
 ויגד לו מחלתו : ורפיון
 מעלתו ורוח העונות
 אשר כשאתה ואת כל התלחה

אשר מצאתה : ויאמר עבדים משלנו כי וישלחנו מבית המלכים : ולא כתנו לי
 מהלכים : וישאנו כל איש סכל ונבזה : אל ארץ אחרת כיום הזה : ויהיו ב
 בטבורי מתרפים : והכני פוסח על שתי הסעיפים : ותאמר הזנה הלא כתבת
 לך שליטים : להציל כפך מפח יוקשים : והודעתך

והודעתה מהלל העונה והאפלו אשר הם מרחק הקודם אצליות כי טוב אמו'לך עלה
 אל מכוני מהאפילך לפני כריב אשר ראו עיניך: זאת לא חטאת להוד מוס' וערכו
 והנה לא שמעת עד כה ויחמ' העורב הנה שבתו היחס בכלי' ובוסת' ולעולם בגדי
 עונה אלבט תלבטות ואבחר לנפטי חליטו' שמלנו להתקרב' שחור' כעורב' ואמנע
 מלכי גבות הדוח' למען אנוח' ואל תגע בי רוח הגאונה ותאונה' לא כולה ולא
 מקצתה ותאמר הינה אחר אשר אל הגאונה כחטת' לטובתך נעצטת' כי נטעת'
 וכלעך וחלייך הם יסורים של אהבה' מנחת כדבה' וכאשר ביארו הגוי תורה יומס
 גלילה' איך אדם נוקף רגלו מלמטה א' א' כ מכריון עליו מלמעלה' ועתה החוק
 סמוסר ועל ל אל תחסר' ולא יקנא לבך בחטאי' טוב טפל רוח את עגוים מחלק
 בלב את גאוס' ותזכה נפטך אל חס גבוהים' ותמא חן ושכל טוב בעיני גאי'
 ותזכה ותחיה במעלתה וממסלתה' דע קודם מצבתה' ויחמ' העורב מה נמלכו
 אחותי אמרתיך' נוכת תטופכ' טפתותך' ומה נחמד דבורך ועינייך' דבט וחלב
 תחפ לטונך' ועל זה שבתו מרעיוני' ברית כרתי לעיני' להסתופף בסתר
 כנפיק' ואטען על נקיות כפיד' ועתה אחותי לבי בדרכי טבל ותבונה: העיד
 שינה: כי באשר תלכי אלך ואתחבר' ובאשר תמותי אמות' וטס אקבר' ותרא
 הינה כי בלבנו הנבר' אף מהסוד דבר' ותקבליהו בסבר פנים' ובכנף רכניס'
 ויחדטו דברי חכמה כבראטונה' להטיג המעלה העלמנה' ויעטו דברי הכל ותאזה'
 צקב עונה' וירא דברי חכמות' מטערי מות מרוממות' זה קורא וזה דרש' זה
 טונה זה מפורט' זה מודה וזה מטבח' בין האולם והמובח' זה מעדה כדקה
 ובגדי יטע' לשבי פטע' זה יעלה אל חס מעוני' וזה יעל' אל הר' זה מחטבותיו
 מעלות עלמנו' תשעינה' ועיניו אל קדוש' ישרל תראינה' זה ירבה לעלות
 ובקהל קדושים יחנה' זה יכתוב ידו לטס ובטס ישראל יכנה' ויבלו בטוב טנות'
 ובמטכנת מבטחים ימותס' אף פחד ואין צרה' אף זעס ואין עברה' אף חסר
 ' ואין מגרע' אף טטן ואין פגע רע: ויסבעו מעדכים' דטניס ורענניס' ועל
 זה אמר המטורד' לב יטן לעורר'

ישנים שו כני ארץ חשיכה:	ועיר נגע כמו רגע הפוכה:
הלא תבל ויושביה חלומות:	ושמחתה בתגתה משוכה:
ראו מ עלות אצולות ב ענה:	ובשבלות עלייתה ערוכה:

תנו להם אל עפאים פ חזיקים
 כמעלתם ותשמתי נמו כה :
 ש ומע ואיש משכיל יהוה :
 לפי שכל ועוד לו אך מלוכה :

ויהי כראות המקשה מעלת מליכות' (גובה המחיצות) ובטמעו הודאת השירים
 = ויחל מאד והמורים : ויאמר אם יעמוד איש נגד המחבר' מה יצטרך ומה יד
 דבר' ומה יעלה על מליצתו ודעתו' ומה יטיב על תוכחתו' הלא דבריו מכל
 סיג נטמאים' כולם נכחיים למבחן משרים : וציה עם קלמו לא אטנה : אחת
 דברתי ולא אענה : ויגש החמישי בחרי אף : כעבר כל יאסף : ויאמר מי איפה
 המחבר הכתוב' ומרא קרית ארבע : אזי ארבה על מליצתו חילות : הכני
 אטיב את כל המעלות : ולא אביט למטליו ולא אחוט : כח אבנים כחי ובשרי
 נחוט' ויקס ויעמוד נגדו : ויגש הא לבדו : ויחזים אף ויאריך מענית : ויקרא
 בקול גדול יהודית :

השער ה חמישי במהלל חידאח ונדא : השאריח הבמצאה
 צדת המקשה והבחבר ' זה אל זה ידבר :

אמר המקשה מי האיש הידא
 ' ובדעה מתגאה : ולמה
 תשמח ברו' מטלך' כשופר
 הרים קולך וחדך לא תבוט
 מפני : הידא דברי ה' ועל
 מי הדימוות קול מעלונתך :
 הלא יראתך כסל תך : כי לא
 תועיל יראה : ולא תיזק
 קנאה : כי כל הדברים י
 תיעים : ובגדיה מגיעים
 ולא יוכל אדם למנוע :
 וגר דין לקרוב' ולא יועיל
 ידוע ושועתו : להציל לו
 מרעתו : כי על הכל מוכרח
 : ואין מנוס ואין מברח' .

ואשר יחייב עליו מולדו : הכל יגיע אל המועד אשר יעידו : ואשר הוא עושה
 אטם מעליה ברו : בין טוב ובין רע בצמותי : לא יחליפנו ולא ימיר אוננו
 כי אך יתחלפו וישתנו במולותם : הכבדים ממסילותם : ואם כרע
 אדם או סבב' הכל על פי הכטב' ואם

ואם יטפיל ראשו או יחיס' מוליה גרים' ואתה אם היית יודע' משל החסידה
 והצפרדע' לא תהיה נפטך כבהלת' ומוראך לא תירא ולא תחת' ויאמר ה
 המחבר איכה היה הדבר' אשר טכלך בהודו גבר' ויאמר כי קננה חסידה בדרך
 סור' בראש תדהר ותאמר' והיא אשה חכמה' בכל חכמה נעלמה' כי טמטה
 כבוכים וחכמים' על ההרים הרמים: ובמעלתה כל העפאים יטמחו' וכטמטה
 יטרחו' ויטאסו בטובה טובי' ונגידים' יעלזו חסידים' יתהי מתפרנסת מאגס
 מים לקנה קדוש' אשר טס צפרדעים לרוב' ותקח בכל יום כתאיתה' מאכל ל
 לביתה' וטס הייתה צפרדע אחת תמה' טמטה דומה' ונפטת לכל אדם נכנעת
 מחרת ויודעת' ותהי בעצמי' מטמרת' ובבא החסידה לצודה מטתרת סוגרת
 ומסוגרת' ויהי בקתבונן החסידה חריצות מפעליה' בדרכיה ובטבליה'
 ותמטוב לצודה בערמתה' ותקרב אל פתח ביתה' ותדבר באזניה משלים'
 לזכב הכסלים' ותאמר מי הוא זה המסתתר ביום צרה' וככס בעובי הקורה'
 הלא הזמן מורה' לכל נוצר קורא' ופורט על חי רטעו' בבא עתו' ומטלים על פי
 הגזירה חפצו' אם לאבט אם לארצו' לא יועיל תחבולות ונענייכים' וסתר פנים:

צורת הצפרדע באגס מסתתרת' והחסידה באונה מדברת'.

ותחרו הצפרדע לשמוע
 קולה' אף היא תטיב
 אמריה לה: ותאמר הלא
 צוה הש"ד ישראל' להטמי
 האדם בבחול' וכתלהצילו
 מחסר ומגרע: וכטמרת
 מכל דבר רע' וצוה לעשות
 מנקה: פצע וחטא ינקה'
 וכל איש יהא ורך הלכב
 ביראתו' ילך לביתו: וכן
 אם נטע כרם ובנה בית
 מדה: יטוב מצבא העבודה
 : פן ימות במלחמה' ותרב'
 עגמות נפט כדהמה: ודן

הרוב ומטה' ואביון בטער ידכה: ודן ארבעאבות נוקין: תורה ומוקיס:

הלוא כל אילן ליהיה אדם על שמימינו ' ולחמל בהחיצוני ' ואם הגדיה חמת ענין
 קדרי כותשקד : ענה גדולות אין חקר ' מצב המצוה תהיה לבטלה ' וכד הגדיה
 היא הממשלה : אך חמס בוד אדם רשות ' וכח לבקש מטוח ' ולהשמר מן ה
 החסולים ' ולרשף החולים ' ואם יפתח ברחמי דמו בראש ' על כן כתו בתורה
 : אהדת האמירה ' ותאמ החסיד אין חכמה ואין עיפה : ודעת ומליצ' : להמלט
 אדם בחטעלית ' וכל אשר נגד עלית : ורצון הגדה יביאן אש יעלה האמי טיחו
 : וכסבים ומולות ברקיע ' יכוני על פני ' תבל כחפגיע : ובהגיע עת גודיותיהם
 כסוד משמחתיהם ' מבקר לערב יכתו ' וכרגע טאול יחתו ' ואיש לא ימלט
 בעת טכיהו ' ויקר מקריהו ' כאשר קרה למלך גדול תלחה : נהייתה ובאה ' ולא
 האיל משעל ' להציל הגור מולו ' ותאמר הצפידע איסה היה הדבר אשר קרה
 למלך הנבר ' ותאמר היה מלך אחד בארץ כשדים ' כלו מחמודים ' ויהי גדול
 בהמו וחדו ' ויגבה בעטרו ' ויקרב למשמעתו החכמים הגדולים והרמים
 ויבחר מהם חכמים נחשבים ' החוזים בכסבים ' האחד מנאבי והשני עמוני
 והשלישי אמורי והרביעי חתי ' איש עתי ' וכל אחד יודע סוד דברים ורמזים
 חכמים הדומים ' ויאהבם המלך ויגדלם ' וינשאם וינטלם ' ועל פיהם יבא ועל
 פיהם יבא ' יקצוף ויתרצה ' על פי מרצתם ירחיב ויקריב ' ועל מאמנם יבנה
 ויחריב ' ועל פיהם יהיה כל ריב ' בימים ההם כעצת המלך על כסא מהלל
 והאם הניח לו ' והנה אשתו מעוברת ועל המטבר עומדת ' הדיה ללדת ' והיא
 בלדתה ויחזק צדיה וכאיבה נעכר ' בטרם יבא חבל לה והאמליטה זכר ' וימחד
 המלך לקרא לחחיים ' ויודע עתים ורמזים ' ויאמר ויהיו לידע ציוד המולד
 ויורינו מה נעשה לכער הילד ' וימחד כל אחד בפני טכלו ' לדעת מה יעשה לו
 צורת החחיים כל אחד בהורו ' וכלי משוחיתו בידו

ויהי כאשר כלו החזוי לעונן
 ' לצמידות להתבונן ' ויאמר
 המלך להכני' אחד בית מסיבו
 ' לראו מה דבר בו ' ולבאר
 על הילד כפי סברתו ' על
 דמיון צורתו ' ואיש לא ידע
 מטפט חכיות : ובודת אמרו
 למען יספר כל אחד מבטו
 ' ודברי משגג ' וידבר
 האנאבי בראשונה ' אחרי ה
 השתכלו בעת ועונה
 ' וכתוב דברים רבים
 קסוד עשבים

ביא עמות מרחוק ' פס טס לנו חוק ' ויען ויאמר דע אדוני כי הגבל גבורתי
ודעת ' חס ליום וביע אומר ולילה ללילה יחזה דעת ' והוא ועדי המעפטים
והחוקים ב"ב חלקים ' והס נקראים מזלות ' לראות ולעלות ' ומעלות במרחקים
חונות ' צורת החיצונות ' טחן העלמות ' והס טלה טור תאומים סרטן אריה
בתולה מעלה גדולה ' מאזנים כקרב קסת גדי דלי דגים ' המזנים המזנים
חונגים ' אלה י"ב מזלות ' אשר יחלק כל מזל לטעמי מדרגות סלולות ' וכל מדרגה
ו מדרג' לטעמים חלקים ' איש באחיה דביקום ' ואם תרצה לחלק כל חלק וחלק
ממנה ' סכיים וטלמים תעטינה ' וטעה מחלה המזלות הגדולים ' אל האמאל
מתגבלים ' וכל מזל לפאת צפון ירד בעגלה מראש טלה ' עד אחרית בעלת ' ו
וטעה מהם דומיים בתנועתם לקץ הימין תקופתם ' וכפאה האת בתנועתם כ
נשמעים מראש מאזנים עד אחרית דגים מדרגים ' על כן בהכנס השמש בנקודת
ראש טלה ' אל פאת צפון יעלה ' והיו להלילה כהו יאה ' ויום חס לעלו אלה שמאל
יאה ' וחסף היס בגדלו יתרונו ' והלילה בקטנותו וחסדו ' וכן יעשה כל הימי
עד הגיעו באחרית תאומים ' וסס יגיע היס אל תכליתו ' והלילה אל תכלית
קטנותו ' מיד וכנס בראש סרטן ובשמאל ירד ' ומסס יסרד ' ויתרום הלילה
ויתגדל ' והיס ימעט ודל ' ויציב לנו השמש באחרית בעלה דיים ' ומסס יכנס
בראש מאזנים ' ועתה סנית היס והלילה בגדלם ' יבא לפעלם ' והשמש לרדת
אל פאת דגים ימים ערבו ' יאחו תאומים דרכו ' והלילה יגדל ויסוד ' והיס
הולך הלך וחסוד ' עד אשר ימהר לבגת ' באחרית קסת ' ויעלה הלילה לבדולת
מדרגתו ' והיס אל חוסר תכליתו ' ומיד יכנס השמש בראש גדי עולה ' ויקס
בפאת ימין מעלה ' ויחל היס להאריך במעט ' והלילה לקצר בלאט ' עד בא
באחרית דגים להטלים תקופתו ' והוא כחתן יבא מחופתו ' ויחזר בנקודת ראש
טלה חלילה ' כאשר בתחילה ' וטעה מחלה מעלות בעליית ימים ' והס מראש
סרטן ועד סוף קסת נכדים ' מפני כי כל מזל מהם יעלה טתי סעות ' וביתר
מעט לפי מבחן הדעות ' וכי רחב כל אחד יתר על שבו ' ועל זה יסרה דרכו ' ו
וטעה מהם מעותים בעלייתם ' והס מראש גדי ועד אחרית תאומים מנתם ' ו
מפני כי רחב כל מזל בערכו ' פחות מאורכו ' ועל כן יעלה בפחות מב' טעות
בעגלה ' דרך לא סלולה ' ומס

ומהם ד' מולות מתהפכים ועל פי החכמה עתים ' כי בעבור השמש יתהפך
עליהם הארץ תעביץ לעינין כמות ' והם עלה סרטן ומאזים ' וגרי עזים מלא
צינים ' ואלה הם המאזים בתהפכות ותנועה ' ומעלת דושה ' ועל פי מ
מבחן הבוחנים ידוע ' כי כל מדרגה ממדרגותיהם הם קבוע ' ומהם ארבעה
מולות באמתיהם צרופים וכל אחד נודע בטני גופים ' כי יתמזג הזמן בעבול
השמש עליהם ' ובקצה תכל מיליהם ' וכאלו המוגחמחם וחצת קר ' כל זה
נודע בפי המחקר ועיניניהם על דרך זה נמצאים ' והם תאומים ובתולה וקשת
ודגים ' והמולות הלא משידים על שיתוף וחברה ' למרבה המטרה ' ומורים
החכמים במדרגותיהם חידושים מודיעים לחכמים ' כי כל מדרגה יורה על
החודש ' כאשר בקדש ' ומהם ארבעה מולות מיוסבים ' בהשקט ובבטוח נכבים '
כי בעבול השמש עליהם הארץ יתייטב ' וארמון על משפטו יטב ' ולהסיף ביצולם
חסד ומשפט הם כלי ' טור ואריה עקרב ודלי ' והמולות הלא מורים על כל דבר
חשוב ' כגון החן והטל והיטוב ' ומדרגותיהם מורות על חידושים האזים ' חודשים
גם ימים ' כי כל מדרגה מהם על יב חודש נבונה ' וכן תבטא טנה בסנה ומלא
המולות הנוראים טלטה על טלוט האש בקרחים ' והם אריה קשת טלה ' ובה ידוע
ונגלה ' כי כל דבר אשר יבא בהם מהם לא יתעלם ' מהאש יבאו והאש תאכלם '
ומהם טלטה מולות בקרחים על טילוט העפר ' וכל אחד מהם מאש אוכל חפר '
והם בתולה גרי וטור ' אשר על הארץ יטור ' וטילוט הזה מורה על עבודת הארץ
בעצמה ' והאזים והעדות עובדי אדמה ' ותכלית הטילוט הזה וגדלו :
הן ועל עפר מטלו ' ומהם טלטה מולות נודעים ' לטלט רוחות קבועים ' והם
תאומים ומאזנים ודלי ' והטלוט הזה לעשות מטליא ' ומאז על כל דבר ומ
מתרוחם וקל ' לעשות לרוח מטקל ' והאש יטקט ויכות ' אל אשר יפנה הרוח '
ומהם טלטה מולות עורכים בטלוט מים מערבה עוברים בעמק הבכא ' והם
סרטן דגים ועקרב ' אשר לאגם מים יצמון טרב ' ומורה הטלוט הזה דבריה ע
עצומים ' על האזים ועל האגמים ' וכוחו מן השפלים לא העלים ' במים
ובכחלים ' ואש דבת נכב בטמים ' הן הכה צור ויזכו מים ' ויש אל המולות
האלה מדרגות הסוכות מהם מאירות ומהם מחשיכות , מהם נמכות ומהם
חשוכות ' מהם מורות על הזכרים ' מהם על הנקבות ' מהם על עלייה מהם על
שלות מורות ' לחצב להם בירות ' ומהם מדרגות בקראות בית החורף והערב '
והם באחרית מאזים ובתחילת עקרב '

והמדרגות האלה נתנו את לבם כל טוב לראש' לסוף את בניהם ואת בנותיהם
 באש: ועתה אדוני המלך אודיעך המערכה אשר גבגב ערסה' מרי חלמא
 למנאך ופירא לערך' אשר גבגב המערכה ערך: דע כי הפס לבנך במקום
 המערכה מארב' שרף כחש ועקרב' וחלק המות בכ"ה מדרגות כלולות' עלה
 במעלג' ועל כן נגוריה גוריה עבר' ומאידה' וכעוד כ"ה סנה יחית מעם' וזהב הדור
 יעם' ובאין מחלה המות תגיע לכפסו' כ"א עלי אש דראש' ולא יעיל ריחוק והכל'
 'מן האש הגדולה' וחצק המלך בעקה' בבי ואנקה' יוצו להביא את העמוני'
 ביהראשו לבבו הניא' ויבא ויטתח לפניו' וקסת האושר במותבת' ויבקש המלך
 ממנו דברים נסתרים' ושאל לו משפט האורים'
 צורת חזוזה נבהל וזוה לפני המלך ישחזוה

ויען ויאמר דע אדוני
 שהכבד' הכסוים במעונו
 'טבעה אלה עיני ה'
 והם חלוקים ב"ב מולות'
 לחלקים ומעלות' העליון
 מהם נקרא טבתאי'
 למיזן רבות מופתאי'
 אגד' דלי לבית נודעם'
 ואליו נשמעים' ושני לו
 בקשת נודעם נטה אהלג'
 צדק יקראוהו לרגל'
 וטלישו לו הא קרא מארי'
 'המכח לעצמו בתי לבדי'
 'ועלה ועקרב העצומים'

צורות אלים מאדומים' והרביעי הוא חמה' ככדגלות חומה' הבוחרת לעצמה
 בית מושבות ארי בין הרחובות' ובשדר ומאזורים אהב וחביב' ונונה לו סביב
 ותאומים ובתולה אל השמי למרכב' דרך כוכב' ואל השביעי סרען כל בית כ'
 ככאנו משר' אגן הסהר אל יחסר' אלה הם השביעים אשר לכל כוכב נבראו ואיש
 וביעו באו' אבל יש לכל כוכב טפלות: כנגד האצילות: והוא המול השביעי
 אשר למולו בהיות הכוכב בביתו ונבולו' והמול השביעי כנגדו סמך ושית' צרעת
 הארת היא בבית' וכמי כן יש להם מדרגות חשובות' והם על נדיבות'

כמו שכתבתי בהיות במאחזים מטיבו : נדיב לב' יוצדק בהיות סרטן בית תחנות
יתגבר בעלותו : ולמאחזים בגד מעלה נסובה על נדיבות ערוך והעמט בדיו
עולה יתגבר בעלה ואל כונה בדגים נדיבות מדרגה ומטיבן ויש לכוכב נדיבות
בביתו מעלה אצולה ויש לירח בחול סוף אהבה קרבן נדבה וכן יש לכל
כוכב פארה במול ירדה ונעדר נדיבות מעלתו תהיה ירדתו והמשל בזה
בבית נדיבו העמט בעלה ועם יתגבר בעלה יתחייב להיות ירדתו במאחזי
וכן מאד הכוכב על המשל הזה רבים וסכרי ועתה אחזני המלך הלך הירח אשר
נפקד על חיי הנולד הדה עמל וילד ובעבו היה בבית ירדתו יושב לא יחשב
זנתן לבקך סנים קטנים פחים צנים ומלך המות בית שאול לכפס קנה מבן
חמש ועשרים שנה ובעבור היות ירדתו בעקרב עס לו בטלום המים מארב
על כן יסובבוהו חבלים וצדדי מקולות מים רבים אדירים על גזרה בואת ארב
אמתי אחרך דמעתי כי לא יוכל נביא ולא כחן מה להסיד מעלת את המות
הזה ויחוד המלך לקול בכייתו יען כי חלל ברייתו וכיחט בעמיתו ויצו את
האמורי לבא לרעת מחטבו ויבא וישתחו לאסיו ויפרוט כפתי והנה בדרו אגרת
דבר משפט אגרת ועל קו היומר דרכי נטילה בעוב אלה דע כי הקיבוצי
דברי עלונים על כל מולד חכים והם מורד על המינים אשר בעולם ההויה
האסוד מצויים והם טבעה קיבוצים כונגים ואצי הקיבוצן הראשון הוא הקבוצן
המעטן טבדו וענו בהתחבר שכתבתי וצדק בראש טלה ודבר מהס לא יכלא
הקיבוצן הזה פעם בתשע מאות וששים שנה ומצא יגיע ירדה וירצה הקיבוצן ה
השני בהתחברם כל גמולות בחלקים ומעלות ודבר הקבוצן הזה נודעו פעם
אחת בטנת מאתים וארבעים והם מתקבצים בכל ג' פעמים לטפוט טבלים
דרמים הקיבוצן השלישי ומצא פעם בטלמים שנה שכתבתי מאחזים בראש סרטן
לטפוט חנה הקיבוצן הרביעי בהיות שכתבתי וצדק במול אחד תחנות וקרב הותם
והקיבוצן הזה דברי גזירתינו נכרים פעם אחת בשנת עשרים הקיבוצן ההמיטי
בהיות העמט עולה בכקודת ראש טלה ובמקום הזה תרה העמט גזירת כל טבל
וכל נענה פעם אחת בשנה הקיבוצן השני בהיות אל החמה ואל הלכב יפקד
אחת למנה הקיבוצן השביעי בעמוד כל אחד מהם נגד חבית ומסתכל בהדרו
ומני הקיבוצני הלה יתמו פעם אחת בכל חודש להבדיל בין הקודש והן מעטה
תהלה עוטי וגזירתי על הפרטי ואם מנות גבר היחיה על פיהם יהיה ואמנם
אם יביתו שכתבתי אל המאן הגדל ברבונג מוס קבוע והא במול מיושב מיושב להו
שכ' בהיותו בעצמו ראיה אל המולד ועל ימי סני חיי המולד על כן גזר למעט
ימי הכלו נגד אחר ויקום לו בקצת שנים ומקול איתו באבנים ועתה

עתה אדוני המלך הדעתך גודלת כוכבו הנבולה' על פ' המעטט ערוכה' וכתבתי
 לך מבא וטער' מה יהיה מעטט הנער' ולא יוכל אדם להצילו' סן יגוף באבן
 רגלו' ויתמה המלך מגודלת' ולא האמין לשמועתי' כי לא אודה לאחד מחבירי
 ונוכרים באן טערת' ויצו להביא את החיית' גוי טרית' לדעת מה בפני גש
 הוא' ועבדי המלך לא עשו' ומהדו לקראו' ויביהלו להביאו' ויטע אודה על
 ברכים' וישתחו אפים' ויקה בידו מכלכל' כלי משחית' לחבל'
 צורתהמך והחזוה מוכר רעיוני' וספרי טתם פתודים לפני

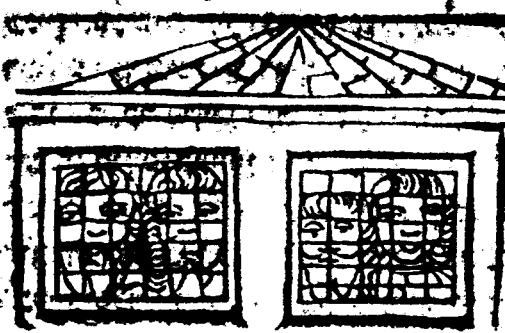
ויען ויאמר דע אדוני כי
 גבל הירח' מאיר ונורח'
 ואח קרוב אל הארץ משאר
 גלגלים' אשר להורות חוק
 ומעטט מתגלגלים' ועל
 כן הירח בעיני העולם'
 יבי' במעטט על כל כעלם
 יבי הוא מעיד אל הכבראי'
 במעטט הנפלאים' הוא
 תראה כי האדם נולד צעיר
 ומתגדל' וילך הלוק וגדל
 ותבונתו מתחזק במעט
 מעט' ותבא אלת בלט'
 ואותו על מעלתו תעמיד'

כן יהיה תמיד' עד אשר
 ויאכל ויכלה' כי כולו כבד יכלה' כמו כן הירח בעצמו יעיד' וקארית השפלי יבי
 כי בצאתו בתחילת החדש' ונקדש קדש' דומה אל היוצא מאפילה לאור
 במלט מנבי הקריה' וכן יתגדל עד אשר יטלס' לאור עולם' ואחרי כן יל
 קדורני' במעלת אחד השמש אחורנית' עד אשר יסתר מהללו ותפארתו ואלו
 פניו גש הוא אף אתו' על כן בהצלחת הירח על מולד יכלח' ובהפסדו יהיה
 נתגב ונאלח' והירח יפסד בעט' ענינים' במחמים רבים נתונים' הענין
 הראשון בהיות השמש מכוסה' ביום המעטה וכן בהיות לוקה' כל הכוגב בו לא
 יבקה' הענין השני בהיות לו המול ירדה' ישיבה או עמידה' וכאם יגע בו
 אל טכב' טרע טכב

ענין השלם בחיות נגד האמת מעגלות ' וצא רמק לרגלתי ' או יחפיד המולד
שבאים : כי עתה אל דרכי אים ' ענין הרביעי בהתחברות עם האש התלי או עם
זבנו ' נעטר כאיבו : והוא התנן הגדול המחטיף מאוריו : הרובץ בתוך יאוריו
' ענין חמישי בהיותו במול תאומים : עלת אומים ' כי הוא הבית האכס עטר
לביתו : על כן יגרו משאיתו ' הענין השישי בהיותו טקט ומן יתד התקוע כמכע
' או אס י יע בו אל כבט טקט וככע ' הענין השביעי בהיותו בדרך מהלך ' אס
במית יתלך ' והוא ראש עקרב ואחרית מאגים ' כליון עינים ' הענין האמיני
בהיותו ריקס במהלכו ' בראשיתו במוסכו ולא פנה אל הכסבים ' בהיותם כחטבי
' הענין התשיעי בהיותו מתרסה ' או בהיותו מאוזן נספה ' הענין העשירי
ביתו אל הכסבים הרמים ' אשר האלה לחדע חכמים ' והוא מאזן וטבתאי
' רבות אכחות ' כי בהיותו טבתאי למסח מאזים ' והלנגר זה פנה וקדים ' וטבתאי
באמצע גלגל כמדר ' ומאזים תחת הארץ עמד ' ובעת המולד אל
הלבג ידע ' קצר המצע מהשתרע ' כ"ט אס הוא מורה על המות ' גם כי ילך בני
בלמות ' גר על המולד אכחה ויגוים ' לפי מיעוט האכס ' וישל ממקום גבוה
באחרית מעמיתו ' ותעבר מפרקתו ' ועתה ארוט המלך הלא ' והענין
לבקר מנחה ' מאת הוד הנטוי ' ובהגוע חס גזירתו יסבר ' ימת ככל עובר ' ואף
דרך ואף ארע להועילו ' כי לא יחיה אחרי נסלו ' ועלת יהמה כל זמן ועלל ' ויהי
אך כפל אומים הלל : ויקצוף המלך על מאורו ' וילעג אחר דבתו ' ויהי
כאשר כלו האומים ' לדבר חכמת הרזים : ויאמר הלא כל אחד לדרכו פנה ' ויהי
כי לא דברתם אלי ככונה ' ודברכם רמת הכינו לפעמי ' ומלה כדובה ועחיתה
הדומותן למיאר קדמי ' ועתה אוליס מדרך טמת יכרתען ' כי מות תמותען
וכל אחד מכס בתחייב במילולו ' במידה אשר חוד בה מודדן לו ' יען אחד וכן
הנצבים ' יען כדרכים : ויאמר לולמה תעשה כלה מדרך ' מלך במספט
יעמיד ארץ ' ועתה אס על המלך טוב ' וככלו היום מקטוב ' אבל יאסר בבית
שביהם ' ויבחנו דבריהם ' וטראה דברי מי יקס וידדע ' ואסר יבחר בו האף
הקדש ' והחטאי ' מארץ יתמו ' ורטעי' בחוטך דמו ' ויאמר המלך להנצבות ' מספט
קטנות ' ויגאר על החומים מאמר ' ויאמר אונס אל האש '

ובבית בלמים חתובאו

עדה החומים שנים שנים באו

ויהי אחרי כן יורדו המים על הארץ ויהי
 הארץ חסונה יסג והקנים הלמים וכלים
 ונסא העללים והחומר יתבדר ונשא
 כבוד ויהי כי זקן מחד ויהלך בבה
 לבבו ונער צאב כוח כג ויהי כנסת
 חומת עשרה מנה אשר אסדי המלך
 אסדה ויחמד המלך את דבר גומותיהם
 וצרות צרותיהם ויחל כלבו תמים

האנה ויעבור אחרים והדוק קודם ואכפיד על החומים אכפם ואספוק על השם
 חרץ אפי ואפסדה בהם נקמה ואזנס לבויה וסמה ואגלה לפני כל עלומיהם
 ארצה נקמתיה מהם ויהי חום ויחל המלך לטייל בפרדסים בין ההרים וכנע
 שפאהב היה נרדס ויחן בבית תענוגות ומנות טן ויש אבת לאמור אכפס
 אשר להחכע כודעין ויחל אל יתרשא אש במחידתו ואל יתעצל ואל תכחונה
 מחמה לכל ואל יחל החס מן הבית לשמור וסית עד בואי מן הגבי' האחרת
 בקל ויכה ונודה וכל המלך לכנות את עבדיו על כנע ועל פועל דת וילך
 וישתעשע בגמלת קול ענות קול טאון וקול טמחה פתח לרוחה ופל דכס צהר
 ונא מחידת עינים הנו כנב על עץ המים ויהי כעלות הארע וכך המלך קס
 ממסיבו וילך אכא ואכה ויטב לבו ויכו לאסא מרכבתו להרבול הדו ותפאחתו
 יללכת לבקש צדה מבני העפאים בין הדטאים ויחמו לו הסומיים אל כל
 אדוני אל תרע ומסר המלך אל תפרע כי מפחזו בערי סמך על פרשת
 הקקף אשר אחר לבלתי תלך חוץ לבית עד בואי הלג ותתענגו על רוב טלום
 ויגשר בהם הבחור בקולו ויחם רגלו וירכ' על סמא לבקש צדה וידו בכדון
 חדה ויקח בידו העוף הדורס אשר בנין חכירה הדס וילך עד מטלס סס
 טעות על הדדיו ועל הגבעות ויהי בערב והאמים נתקשרו בשמים כמו
 כד נצבים ויחל הבחור לשב להיכלו והוא לא ידע מתבוננת מולו ויהי הוא
 בא בדרך וכסבי נאפו עורכו ערך ויחל והנה רעס יסער כועס ורב מ
 מהיות מאר וקולות אכנים גדולות והנער רץ לחמלט העיד והאזל דברת ה
 העיד לתת לו מנת חלקו וכסו על קודקדו חמס ויהי כאשר הגיע אל הגאר
 וישמט אחרת קל רעס וקאר ומצוי רותחו ולא דמו כי מן השמים כלחמו
 ותפול אש אלהים בגרית ככבי טוגהס ותך על קודקדו ונלה טורף טורף
 טורף וישול מן הגא ואל המים טפל כאשר כרע טס טפל ויתקבצו למוות
 דיני הנודעים ארבעה טפטים הרעים

ירחו בני המדינה נפלאות
 צורס' כי מת גבורס' וכי
 רבו במיתתו קורות'
 ותמוצאנה איתו צרות' ו
 ויזעקו בקול מרה כל
 ימיש וצעיר' ותעל טועתם
 העיר' וכל אחד מהבמורי'
 לבגדו מיהר' ויעלו איתו
 מן הכהר ויציאהו וימחהו
 בבית רשדותו' מית מוטב
 על מטתו ויבא המלך לקבל
 הבכי ושמהו: ויאלח מדוע
 הקדיה הומה' ויספרו לו
 הגזירה והמאורע: כי מר

ורע' ויאמר סמוע שמעתי' והנה כא ידעתי י' כי לא יוכל בערמתי: להמלט מ
 מגזירתי' ואין ביד כל מלך רב וטליט' גנון והציל פסוח והמליט' כי מי יוכל ל
 לדין את האלהים החסובים' את השמש ואת הכוכבים' והם נתגו להוליך את
 האדם לבית החיובים' דגלוה דבר איניש אנון ערבי' ויכל המלך לדבר עניינו
 ויתאבל על פגו' ויצו לקוברו כמספט הנסיכים' בקברי המלכי' ויעשו לו אבל
 ימים קבועים' וימלאו לו ארבעים' ויעברו ימי בכיתו ויזכור המלך את החזים
 ' טומתי מסתה רדזי' וירא כי כל אחד בדיק במספטו' וינהל לאטו' ויצו להוציאם
 מבור החסכים' ויתן להם מהלכים' ויחשבם ויגדלם' על טוב מהללם ויכטלם
 ויכטלם בימי עולם' ונטאיתו אלך זאת החדה: מהלל החזים מגדה' למען
 תסתרי ותבטי' ורעה אל מאמרי אל תחרטי' כי אין לך רשות במפעליך'
 להמלט מגזירת מולך' וברשותי הכבב להחיות ולהמית ונגד דינו גור דין אמת'
 והחדה הזאת תעיד על דברי' תקרא כחם מועד מגורי' ותאמר הכפרדע אין זה
 דרך אמונה' לא דעת ולא עבונה' למען האדם על מספתי החזה' האיש הלזה' כי
 אין בפיחו ככונה' בכל רגע ועונה' וקבר פתוח גרמו' וחלקלקות לסוכו' הוא
 רשע בעונו ועל מאמרו הנכזה' גוים רבים חה' להודיעו לכל חסרון הודו
 ועמו: ארור הגבר לא יאיש השם מעונו' ומדבר פתותיו המסכילים יתרחקו'
 ויראו כדיוקני יסאחו ועלתי' כחקו כי לדי' עליהן ונמר' מעביר אפילה ומביא אורה

שופט כל עשיר וחלקי ועשה כרצון המלך ' ותאמר החסידה עד מתי תרבי תדברי
' ומדברי הפזר לא תחפירי ' הלא החכמים הקדמונים דברו : ובהוד ככבים
ספרים חברו ' וזו על כל איש מבין לדעת ולהבין ' ולחשוב מהלך שבתאי
וכתיבו ' דרך הספר אשר בא בו : ובה יבא זול המזונות והיוקר ' ערב ובוקר
יאמר אחד מכל גדולי חכמיהם : אשר כח בהם ' אל תתעצל לחשוב איזה מזל
לשבתאי מנה ' ואיזה דרך פנה ' ותרע ראשית ביאתו במזל : מאיזה יום מהלכו
יבא : האם הוא בגלגל האש או בשילוש הרח ' ואם הוא בשילוש עשר ינוח ' וכאשר
תרע במזל אשר בו יכנס ' אשר עומד לכם ' תרע כי טני טנים ומחצה ' בתוכו
כמזל ' ואחרי כן יסע אל מזל אחד ' וכשיעור הזה טעם יתאחד ' וכן יעשה תבועתו
' יטלים תקופתו ' ורע כי בחנות שבתאי באחד ממזלות הרח : וטעם יתקן וימח
' יגור על העולם ויקר מזונות וטבח חנות ' וכאשר ימנה באחד ממזלות האש
ויטלשם : בכל מקום אשר ימצא טעם ' גזור על יוקר המזל ' כי השקט לא יוכל
והמזלות אשר לשילוש הרח הם כלי תאומים מאזים ודלי ' וכאשר יתנועע ב
בהם שבתאי העליון : ירבה פלג מים בציון ' ומיקר בבחו המזון ' טולח
במשמני השפלים רזון ' ורוב תענוג בעיני הכל כנצר נתעב ' כי חזק עליהם
הרעב והמזלות אשר לט לט האש כל אחד נבלה ' הם ארזיה קשת וטלה ' וכאשר
באחד מהם זה הכב ' כלח רכב ' יתקור המזל והמזון ' כי עוד חזון ' אבל
היוקר הזה נקל מן היוקר הנמנה ' כאשר הוא באחד מן מזלות הרח חונה אומנם
יגור בקץ על עצירת גמתי וטוחת רחמתי ועל כן המבין יחד מן היוקר הנמצא
' ויהיה בביתו אהוב וכרצה ' כט בצאתו מאילנו המזלות ' עושה גדולות יתמד
היוקר טעם תמימה ' בעבור הרעמה ' וכאשר יהיה שבתאי במזל המים או העפר
' אוכל חסר ' על כן לא תירא מהיוקר והחשורן ' כי הוא נותן בהם מעלה ויתרון
' ועתה אחי השמר והשקט ' ובין העמרי תלקטו וזכור אשר גיליתו לך בסוד שבתאי
: למען תספר אותותי ותרע ותשכיל ממוצא דבר : פתרון ומעבר : מתי יבא מ
מזלות הרח ומתי יסקוט וינוח : והשמר מן היוקר בעת יציאתו : עד בא חליפתו
: כל זה האריכו הקדמונים : בסדר הטנים ' והודיעו מעלת שבתאי וטובו : כי
ה' אלהים בא בו ונתן בידו הסוד והחזון ' בר לחם ומזון ' ותאמר הנפרדע
כלזה הכל ורצון : באין הנחה ופדיון : כי שבתאי וטאר ככבים : הגדלים
הרחוקים והקרובים : הנה צד א אשר חסד לאשים נוצר : כחומר צד היצר :

וכאשר יחפזו לסוד כחם והדרס' ככבי טמים וכסילהם לא יהילגו אורם' והוא
המשקוף על בני אדם ממנון טבתו ונותן להם את הכלם בעייתו; וטס כבודו לכל
חסדית מעשו ומחם' רצון ידידות יעשו; ומטגין על יושבי תבל וחורט' להזיל ממות
כפט' וכידו הממשל' והכח' כיריב' לסלוח' וחפצו יטלים בתבוכ' ודיעה' מטויב' ומציל'
ועבד אתן ותמהין בסמיה' ובארעא' והכל מעדי' במעט' דידי' כי הכל עבדיו' וכל
אשר חפץ עשה' כתיב' תהום קולו רמס ידיהן נטא' וכאשר ירצה להמיר החי' טווד
ככבים' והמשל' בזה בצבא טחקים' כדמיון הסום אשר ירוץ בטווקים' כי האדם
הנעמר בפעליו' המכח' לנגד הצרה מעגלתי' לא רמסו הסום בתלגו' ולא קרב
למולגו' והפתי אשר לכל דבר ואמין' ויטה אל האמאל ואל הימץ' ויעמוד נגד
הסום וירמסיה' וכבגדו יתפסיהו' ותפארטו ומעלתו חסידה' זה ימות כנפט
מרה' והסום בעונו רמסו וחפסו' לא עמד כי ה' הדפו' אמנס האמין כמלט' ב
במעשהו' כי ה' מחסיהו' ואל יפחד בימי חטיה ועלטה' צדיק בארץ אשר
יעשה טוב ולא יחטא' וכבר פרטו המטכיל' והדע הנבון' אץ מיתה בלא חט
ואץ יסורין בלא עון' ועל כן כל דברין ומטליך גדועים: הכל המה מעשה ת
תענועים' זה דרך החזוים בככבים' אשר סתר לו עבים' ולא יבין דברי ה'
הממשל' והמרגס: ואל דברי הפתאים נגט' ואיר טכלו בכסלו יכבה' כל היוס
כז טוד ידבה' ותקנף חסידה על מאמר הצפרדע' אשר בעו האמרים
תגדע' ודברי חידתם בקולה הכחיה' ופרי טפטיה מגיטה' ותבפור בדברי
אלהות' דברי המולות: ולבה כלב האריה המס ימס' תתקודט וכבא מרמס'
ותרא כי מתאמצת היא במהלליה' ומטליה' ותחדל לדבר אליה' ותטב ותלך
לבית היכלה' ופניה לא היו לה' ויהי מקץ ימים ותלבט החסידה בגדי
נקס תלבטת' ותקח בידה את כלי הנחשת' ותלך לקראת נחשים ועקרבים'
זהמה בקטן הטבנות רבים' ותבחר עת טאיה וטאמה' לים קרב ומלחמה'
ותרא והנה מל הצפרדע טטה ממכונו' הטיב אחור ימינו' וטבתאי הכין למולגו צרה'
צרויה' טמה' וטערויה' ומאדים בכחו הקריב' כי בקט לחחרר ריב' והתנף
להדע נתן לכבו' יחפוך זכבו' ויהי כראותה ואת המערכה' אשר על הצפרדע
כמטכה' ותקס בעוד לילה להטלי' עשת המול אשר הוא יעץ ואץ מטלי' זה הצפרדע
היתה לבטח יושבת' ועל מטה המרגוע טוכבת' וכל רע אינה חושבת' ותפרט
חסידה כנפיה' ותבא כנפיה' ותטרוף את הצפרדע ביד חזקה' ותגבור
עליה קול ככיואנקה' ותאמר הצפרדע אכן סר תר ממות: טים המות'

ותאמר החסידה הלא הכבד העיד על עליבותך : (ויתקן בד סוכא אתך)
 והמזל ערך כקמה לעומתך : ביום הולדת איתך ' פתח חרובות למותך
 ' ועתה בנטי ושאי כלימתך ' תיסקך רעתך : (תרים החסידה מעל הארץ לבית
 תחנותה ' ויתן טרף לביתה ' ויאכלו וישבעו : כי כצו גס כענו

צירח החסידה מקופפת = והצפרדע בין שניה באספת

וגשאותי אלק המאל הזה
 למען תביר ת
 תלאותך ותבזה: כי היראה
 והסחד אשר לכך יחילו :
 לא יעילו ולא יכילו ' כי
 אין לאדם מנוס ועזרה לא
 יועיל הן ביום עברה : כי
 כל סגב ובהלה ' רינח
 והצלה וספלו ומעלה רמה
 ' בגודת עירין פתומא
 ' והמול טרה אהים באונו
 ומטל ממטל רב ועטה
 טרוננו יצתה אל תשתומם
 מחסר ומגרע ' למה תראה

בימי רע ' והנה לך פתח ומכא ' למה תירא מטוד כי יבא ' ואם ישכבו בני אדם
 בין טפתים ' ובטובד ובעצלותים ' לא יוכלו להאיר מולם ומנתם ' עד בלתי
 טמים לא יקיצו ולא יעירו משנתם ' ועתה שמעו שמוע לקול הגויכי ' יאמרו כח
 יראיה ' וזכרו אתהטיר (וגדלוהו) תמיד על לבבכם העלוהו ' וההי סן תולולתו
 יראיה יהי הלהלוהו

אנוש נברא לקבלה הפכים : אשר המהמנת כוסו וחל קו :
 הנגזר במלדו יקיים : ומולד ומגמתו וחש קו :
 ועתגזר נהרים עבוד איש : ועת חפרץ ילדש אש בח קו :
 ואם נעצב אנוש כותב עצבו : ואם שמח במלדו חק קו :

והפאמוע איז אהבה אית דברי המטל' ובהיותו כי נפתח האקשה בדברי הכל וכטל
' ואמר כל דברך אנוכי לבב יתעבו 'ספדיש דא ורעיבו' החדת ידי
בניס טובים ' הכרי טמים החווים בטובים ' והקיונות לך מטל נמאס וכבוה'
' לא מחכמה סאלת על זה ' אמנס כל דברך פתות ורמיה ' הן ארץ כעדים זה
העם לא היה ' והחוטאים ברו הדברים האלה מלבס ' והוות בלסונס וקרוב'
והכופרים אשר בים הסכלות טבעו ' אל מעוננים ואל קוסמים יאמענו ' אבל
אמחנו שמענו באוזנינו ' לא תבאז ולא תעוכינו ' ואף לך מעונן גדול'מן החודס
בטובים ' אשר פנה אל רהבים ' וישטב בבסלו וידדס' ' ואמר לאדם ' ביום
פלוגי אנה מכליח ' וגינה דועיה תצמיח : וכעת פלוגי תגרע מן העבודה '
בי תמצא אפדה ' ובינס פלוגי טוב לנסות ' עת לעשות ' וכותב לפי טבלו חלקו
תמורה ' בית הבחירה ' וע'כ חייב טעו מלקיות ' נאס נקבצו דיות' כי הוא מעונן
ומנחס ' ולבו דברי סלילות רחט ' ובספרי אמרו לא תבאז ' א'לו המנחסים
בחולדה ובצופות וכטבים ' לא תעוננו א'לו כותגים עתים' ועוד' כי האבר בכלל
הקוסמים ' אשר המה כחולמים : והקוסם הוא ההובר עניינים והטבעות וכותן
אל השתאים רמזים והמזלות' וכותב תיבות משוכו' ודיות' ואף בלסון עם כבורות
' והוא מסדר אותן דפיץ דפיץ ' בדברים מוויפים : ומגיד לסכלים דברי פתות
' כלי עכוה : וקיות' וינח כח מחטבתו בתנועה ' אשר היא בלבן דועה ' ודיע מן
העתידות דבר' ויגד ענין אשר לא עבר ' ואולי תאמת קצת מענייניו : בהתחוק
כח דמיונו ' וישאל הקוסמי יתרון זה על זה בתנועתם ' כיתרון בני אדם בכחות
הנפש קצתם על קצתם ' ואולי יש להם פועל דוע ' אשר במחטבתם קבוע '
ויניע בו כל אחד כחו ותבוכתו : ויזיא לטועל הבנתו : מהם מי טיבה במקל
אשר בידו משה ומתהדת : בוצקה גדולה אמריה ממרתת ' וימצאהו בדמיון האיש
הכספה : במקלתו נספה ' ויגד רמזים וחדיות ' במקצת העתידות ' מהם מי
טיפור החול ומעשה בו נקודות : הטר אגודות : מהם מי טיטליך אכניה בחתכות
עור ' ומטבת אילתו' לא יעור' ' והם מגודים באלה התחבולות דברים : ברות
כספרים : והבנה בכל זה להעיר כח מחטבות ולחזק ידי עולליהם' וקצת ההמון
טעו בהכליהם : משפולתם ומעלליהם : וחטבו כי הפועל' ההם טיבה להיות מה
פיהיה : אשר אמר בצילו נחיה' ומן המין הזה נכתקו קצת בעלי מטפט הסכבים'
ויפיוו כוכים : על כן המטיל בהכליהם לא יאמין : בעבור כי הם מזה המין
זה מניעים ומצודדים הכח' בקלות המוח :

ועל זה לא נשתנו שני הצדדים בדין אחד : וקומם ככחד : ומי שהוא על אחד
 מחלה החדים נקרא קוסס : אשר פי תבונתו חוסס : הא למדת שהחוברי בקנס
 ב'לאקו' כולם כאחד טוים : כי כל אבן דברי כסילת רוחס ' קוסס קסמים מעונן
 ומנחס ' ועל כן ראוי לכל איש אמונים להתרחק מנימוסיהם ' ולא יעשה
 כמעסיהם ' ויעבוד את הטס לבדו ' וירא מפחדו ' כאשר כתוב בתורה : את'ה'
 אלהיך תירא : ואתה איס היתה יודע : עתים לתורה קובע ' ותבין חדית העופר
 והאקו : תורת ה' צדקו : ותהיה כפסך כסמרת ולבך כרצה ' או תבין ודאת הטס
 ודעת אלהים תמצא ' ויאמר המקטא איכה היה הדבר ' ובמה גדל העופר והאקו
 גבר : ויאמר היה עופר אחד בארץ הצבי לבטח וישבי : ויהי חכס בכל החפמות'
 ומבין תעלומות ' איש תס ויטר וירא אלהים ' וחביריו מהודו נפלאים ותמיהים :
 כי היה איש חסד בכל ממונו ובכל רטנא : חסיד גומל כפסא : מוטך חסד לידעיו
 וענה מורה : ואת האלהים ירא : ויהי לו אקו אחד תלמיד וחבר ' וגם הוא אמת
 בלבבו דובר ' כי היה מבין ויודע : ולכל מליצה טומע : משרת הבין מבחוריו '
 ואהב חכמה מנעוריו : ויתחבר אל העופר לטוב מהללו ' להטב דרכו ומעללו '
 ויקנה ממנו עצמה ' וילמד מאמרי פיהו ' דברי חכמה : ויתענג באהבתו וישבע
 בטובו : כי אהבת כפסא אהבו ' ותהי דעתו מיושבת וכפסא חפיה : להבין מטל
 ומליצה : צורה האקו והעופר ' אשכול הבופר

ויהי היום והעופר והאקו
 כל אחד צדי הבין מעדה :
 והס ויטכיס לבדס בטדה
 : וישא העופר את עיניו
 מרחוק : כמשפט וכחוק וירא
 והנה איש בא מן הצד' הוא
 הצד' בידו קסת רמיה' צעקה
 ושאווה : ויאמר אל האקו
 קומה ונברחה' כי כפסינו
 ל' עפר טומה : מפני יד הרודף
 בין המצרים : אשר לצודינו הוא
 מערים : הוא הוטב להטסילנו
 להתגלל ולהתנסה עלינו

ולקחת אותנו לעבדים ' להיות לרצונו מעבדים ' ואש יקצוף יחידים ויצמיטנו :
לו חפץ להמיתנו ' ויאמר האקן ואך ימות החי בלא שני ' בעת רדתו ' ויאמר
העופר הלא דעת סיסם בעולם ג' מיתות ' למאסר החי עבותת ' מיתת טעם
ומיתת מקרה ' ועל זה הכתוב מורה ' ומיתת חטא ופסע ' באין זכות וישע ' ועל
כן ניתן ביד אדם בחידה ' כח ושמירה ' לכל ימסור ציד המקרה עצמו ' וילכד
בחרמו ' ואל יחצוב דברי טגאונות וכזבים ' אשר אמת החושים בכבבים ' כי
בעת מולד האדם נגזר עליו כל קומתו וחבליו ' ולא יעיל דבר להמלט ממולגו
' ולהטות ממעגלו ' ויש למיתתו עת דומעה ' אשר היא במולדת קבועה : ולא יכצל
מן הגור במולדו : בין עובד אלרים לאשר לא עבודו ' וכל אלה הם דברי טקד
וכזב ' כי לא ראיתי דקים נעזב ' וה' חפץ למצן דקין ' כי יפכהו בצוקו וכזים
צרה ישמיהו ' ובסתר אהלו יסתדיה ' ועל כן צריך אדם להזהר מן המקרה ' טן
אף על עונו יקרה ' ויתחבא בים מהמה ורעם ' פמינט רגע עד יעבור זעם '
ויאמר האקן צדקת ' וכאמרי תבונה דבקת ' ועתה לכה ונעבוד ממקס סכנה '
אל מקום ריוח והכנה ' ויקומו ויברחו בהחבא ' בין הצאלים וענף עץ עבה '
יילכו אורחות עקלקלות ' והצייד רחף אחריהם דרך משילות ' והדרך לנגד
ירט ' והמה כמלגו הררי אררט ' ויהי כאשר באו אל המלגו ויברטו לאל טאכן ע
ערבות ' הגמל לחייבים טובות ויאכלו וישתו וישמחו ' ועמלם טכחו ' וידברו
דברי טבח והדאה ' על כל התלחה ' ועל מעשה ה' ומעבריו ' אשר גמלם
ברחמי וברוב חסדיו ' ויאמר האקן הים ידצני דברי כסיד והוד ' כי גדול ה'
ומהולל מאד ' ועוזו ונסבלאותו כאמנות ' אבי יתמים ודין אלמנות עושה חסד
לאלפים : יבקש כרדפים : מציל עמי מחוק : מפני לפידיים וכזק ' מונה מספר
לכבבים ומאיר החיובים : והנצנץ במולג הוא יכלימנו והטוטח בה הסד יסבצנו
' ויאמר העופר הדבר הזה ידוע ומושכל ראטון : טמור כבת עין וכאישון ' כי
הנשען על הצור ויחונופלט ' וכל הקרא בט' ימלט : והנשען על משעט
הכבבים : כל ימיז מהאובים ' ואל יקרה כמקרה המדינה ' אשר קמו על אדוניהם
בלי טכל ותבונה ' ויהיו על דברי האברים בוטחים ' ויחזו להם משאת טנא
ומדחיים ' ויאמר האקן איכה היה הדבר ' ועוז ומקל תפארתם אך נסבר :
יאמר אמת כי המדינה לן היתה גדולה ועצומה ' דלתים וברית וממה '

וינסבת לפעמק תחת חדר / וכל הנא חליו יחד ויתר / והיס סוכב אחת מסני
 עבריה / ויגדלו בפעמים יושביה וגריה / כנעניה וסוחריה / והיו בה חכמי מלמד
 היס / יודעי כנסא בחדות דכיס / התקדים בתים עליות / יורדי בים אניות /
 והיה טר גדול מצני קדם פקוד ונגיד עליהם / ותעשר קנייתם בכל סנה וכל
 חיליהם / ויהיו טס חמשה חודים בכטבים / ומאן בעבים / האחד טופט מדין /
 והשני כהן מדין / והשלישי איש געל יהרביעי נכמד לבעל / והחמישי נטבע להיע
 / טומר רוח לא ידע / והער היה דברי חזונס בונה / ולא קרב זה אל זה / כי
 אמר אן בדריהס תופלת / יתבונתם גתעה ומפלת / כאלה נובלת / ויהי סאמר
 ראן החודים / אשר המה נמבדים / ויבינו חפץ הער ורצונו / וסנס עבדים מתקבצו
 כלס לדבר פגנות / ויודעו עור טכאן אחת / ויבינו בתקשו מחליו / כי קרוב
 יוס אידו / וימחר לעורר מולו הדע / אשר ממחמתו גברע / וילבו בעור לילה אל
 האזלים / ואל בני העיר הגדולים / ויאמרו דבר סקר לנו איתס ואיס לא
 ידע / כי בא הכה קרוב או מודע / ויאמרו דבר כל אחד כל אשר יתאז / סוד
 ה' ליריאיו ויאמת העמתס לבבכס אל ארונכס הער / אשר בהדו הדונו חסר /
 בהזנתנו לו משועבדים / ומאימנו חרידים / ואכחכו עמלים בכל מעסינו /
 ונותקן לו בכל סנה עיסור נכסינו / מלבד טבתות ומועדים / וימים אחדים /
 אשר נקריב לו קרבן ומנחה / משאת וארוח / זה ביגון זה בטמחה / זה ברצן זה
 בדרון כעבד סאדון / די הוא צבי הוא מחה לזה מקרב ולזה דונה / לזה יטה ולזה
 יעניט / לזה יספיל ולזה ייריש / לזה נפטו דחוויה / לזה אן דוחו מצויה / ועל זה
 יספוך רוח עושים / ומסב את הארבעים / ולוקח מבנינו הטאהבים / לכורמים
 זלונבים / ומכנוענו הטובות והיפות / לרקחות ולטבחות ולאופות / ועתה הנה
 אל השמים משפטו נגב / וינס דוחו רגע / וקרבה עת פקודתו / לקחת מאור
 עינת ומחדתו וסבתאי עומד לנגדו / ומאדים צומח בצדו / ונגב התלי עלה על
 ראשו / ויעלה באטו / וכך נעה ממכוניו / צדק לפינת / והשמש חסך בהלגו / אן
 כונה לו / וסב ערך כלי וקניה / בהית לבנה / והמולות שרטו לסבת כולם / מ
 מערכה / ותשלת כל המלאכה / למיען תתו בדיל להמית / להסרי איעו ולהצמיתו
 / לבלות שאריתו / ועתה העבוננו וקח ענה / כי יוס מהמתה וסאפה / על כן
 הביטו נראו צערכס / ראשיכס ועבטיכס (שטורכס) תהי מוכבים לתס מועד /
 ויהיה כל אחד לחבירו בועד /

ופתאום נבא א היכלנו למען יחתי' ונתי' את ראשו בבת אחת' ואבכנו ומבטתנו כקח
 נקמה' ולא תהיה לנו תקומה' ונתי' לנו מאחינו סופטים ושרים' ונכהת בני תורים' וכוה
 כמלע מסח יוקענו' וכמלקי ככל אשר תאזה נפסינו'

ויבילו גדולות

עורת החיים יקעים עליהם המלות

יעב החכם בעיני כל גדוליה
 קעיר' יחד יטו ופעד' ויבא
 כולם בברית' על דבר אשר ו
 חרעו להכרית' כי אמרו לא' ד
 דבת האברים' אלתו אמיתת
 דברים' והצדה הזאת אשר על
 אשר תחול ותהי' הלא בטמים
 קיא' ויכינו לבס לחס קבוע'
 ולאן ידוע' כהאמיר להרוב ו
 ולאבד' עדי עובד' והשר לא
 ידע בכל אשר נעשה ועלתי עין
 לא חסה' ותהי לנו אשה פלבט
 מבני העיר הסגבים' מורעה
 באיתנים' והיא אשה חכמה'
 בכל אכלו עמנו' ידעת להמטרך
 הלכבות לחצוב מחשבות' והי

לו ממנה בן נכבד ונחמד ונעים' ילד טעמועים' ויהי היום ותבא האשה בית אביה
 כחוקה' והילד בחיקה' וירא הנער את זקינו' עומ' על מכוכו' ויחל לשחק ולבגצע
 לדלג ולהשתעשע' ומשן הזקן אליו וידו ויאלם' ולא יוכל להתעלם' ויזלו עיניו דמעה'
 בקול אכחה וצועה' ותאמר לו בתי למה אדוני כאנח' ולא טקט ולא נח' ונחמיה
 אמרו בלימודים' אכחה שוברת עצמותיו טל אדם' ויאמר אליה החרוטי מקטוב' איך
 בלתי רק טוב' ומקח הנער ותטיתהו' על ברכו ויחבקהו' ויפול על צוואריו ויסקיהו'
 לא יכול הזקן להתאפק על ראגתו ויורד על לחיו דמעתו' ותיסף בתו לפתותו פעש
 סניה' ודמעתה על לחיה' ותאמר למה אדוני יעליס ממני מצפון לבו' ולא ידעני
 מה טיבו' הלא אנכי בתך החמודה' ויחץ לך בעולם זולתי יחידה' הלא אנכי טוב לה
 מצעורה בניס' ברמח חן ותאנכיס' ויהי כאשר הציקה לו בדבריה' ותרבה עליו אמריך
 ותבכה עלת ובלטון רכה החליקתה' ויגד לה כי הציקתהו'

ויאמר על בנך זה נבהלתי ונתחלחלתי ' אל הנער הזה התפללתי ' כי ביום פחחתי
 עליו ועירה ' כי סקל וסקל או יורה יורה ' כי בני העיר נעצו על בית אביו להכריתו '
 ויבאו כולם בברית ' ועל פי גזירת המולות ' יבאו אליו האלות ' ואביט ואין עוזי ' ע
 כן אבכה בככי יעוד :

והולד מולד בחיק

כורת הוקן בוכה עם בתו בחוקה

ותען האט' ותאמ' למה אדוני
 נפטך תתמרמר ' ותרבה על זה
 דאגתי ' ותגדל אכחותי ' ויבהילו
 רעיוניך ' ואל תחם בת עיניך '
 ועצתכם טובה (הדורה) ברית
 ותערה ומה לנו חלק בשר ומה
 נחלה בביתו ומה תועלת בהיותו
 ' אש במותו כהיה בן חורי גרולי '
 ויקריש ' לא כראה בהמיר ארץ
 ובמוט הרים ומי יתן ואני אהיוג
 את בני תחילה למען אהיה לעם
 ולתהל ' ואנט' לאחד מן האחרים '
 ' אשר רצון סחרי ' ויהיה לני בני
 ובני בני ' מלובטי שני עם ערבי '

ותדבר אלי כדברים האלה ותסתינו ותטקה אותי לכחמינו ' יין יטן טדעת וקנים נוח
 הימנו ' ותטטיהו בדברי תחנונים וארובה ' ותכסייה בטמיחה ותקס ותצא : תבגור הדלת
 אחרי באתה ' ותרץ ותגד לביתה ' ותכנס לפני ולפנים אל מקום נרעס ' מקום אשר
 אדוניה טס ' ויאמר אליה מה לך בתי ' אל תראי לאיש בלתי ' ותאמר אל אדוני כי לא
 טובה הטמועה ' יען כי יען עליך אדם רעה ' ותגד לו את כל אשר נעשה ' וכי אביה ד
 דבר ממנה לא כסה ' ואיך הדברים על פי מטפט בעלי הככבים חוברו ' יצאו מתוכס
 סברו ' ויאמר השר אל תראי בתי מהללת מההוברים וכסלס ' כי ירא אדי ' יצא את
 כלס ' והגני מודיע עניין ' אשר דברו יאמן ' המתברך באדים אמן ' ומה היא פעולת
 הסמט והככבים ' אשר בגלגל סוכבים ' והיא האקראית חכמה מבוארת ' לעיני העמים
 מפוארת ' והוא חסוב תקופות ומזלות ' במדריגת מתגלגלות ' ואמר המדע לחסוב
 תקופות ומזלות ואינו חוטב עליו הכתוב אומר בסודיו ' כי לא יבינו אל פעולת ה' ואת
 מעשה ידיו : והגני מביע הקדמה ' ביטוב הארמה :

ויען ויאמר דע כי הארץ עגולה
 יושבת על תילה חצי מים וחצי
 יבשה וגולה על ראשה וכקצת
 היבשה הוא הישוב כי הוא מקו
 החשוב והיבשה נחלקת לארבעה
 חלקי טוים על שני קוים יאלו
 הקוים חלוקים בקדמה: לארכ'
 ולרחבה' הקו הראשון הוא
 שהולך ממזרח למערב' אורך
 גדול ורחב' והוא הנקרא קו המשווה'
 אזהל כל יושב ונראה' הקו השני
 מצפון אל הדרו' הולך' ועד רחוב
 הארץ הוא מולך' והוא הנקרא קו
 האמצעי' ומרחב הארץ מודעי'

כמצא שהארץ בשני קוים נחלקת ולארבע קדמות היא נשתקת' הקו האחת כפולות
 מזרחית הקו השנית כפולות מערבית' הקו השלישי דרו' מית מזרחית הקו הרביעי
 דרומית מערבית נחשבית' והקדמות האלה כל אחת מהנה נחלקת לתשעים חלקים'
 ביצחקתם יצחקים ויאכס על קו הישר מיושבות: באוקוים וברחובות' אומס הישוב על
 האורך הולך רוב' מן הקו היצ' מתחילת מזרח עד סוף מערב' והישוב הזה אינו פושט
 על כל רחוב האדמ' תחת אשר היתה אמה' אבל הוא מתחיל מקו האורך ולעד כפון
 יתרחב' בר רחוב - ותכלית רחבו מרחק טשה וטשים חלקים' מהתשעים אשר הן
 לתח כפון חלקים' ומשם והלאה אין בו ישוב' ומקום חסוב' משני הקרח הגורא' רוח
 סערה' ומן הצד האחד הולך הישוב על פני האורך' ומתרחק אל פאת כפון לפי ה
 הצורך' עד מרחוק טשה עשר חלקים' מהתשעים אשר אל מהלכו רבקים' ומשם והלאה
 אין בו ישוב מתגבורת החמה' והיתה לשמה' כמצא הישוב בטנים' ושמנים ח
 חלקים' מהמאה ושמנים אשר משפת כפון חלוקים' והן מיושבים באורך גדול ורחב' ב
 כרחק מזרח ומערב' מכאן כלמוד כי ישוב הארץ פחות מחלק אחד מארבעה' מש
 מפני כי מחציתה בים טבועה' ויותר ממחצית מחציתה שאחת' והנשאר ליעב האומות

והיטוב אשר הוא שעה עשר חלקים דרומיים' בו משכנות בני טעמים 'אשר כל ימיאם
 ופנותיהם אל ההבל פונות' והיתה פונות' כי ימי החום להם קוד' וימי הקור החום להם
 יחקוד' וכמה נה' לנו מאריך להם מקצר' והלילה חפכים נוצר' והם מאוני' בענייניה'
 כולמו' זה דרכם כסל' למו' והיטוב אשר בפאת צפון שעה ושעים חלקים' לטבעה
 גבולים נחלקים' והן משכנות האומות הטבעים' אשר בעולם דרעים' מהם המוכני
 על קו השנה' המצון הנאה' והיום והלילה שנים לעולם' בלי נטמע' קולם' וכל ע'
 עם ולשון' המוכנים באמצע גבול הרהטון' וכוטים מן הקו נטייה' תחנותם מבוארת
 וגלוייה' יומם האריך שלט עשרה שעות' ובלילה מגרעות' וכן כל גבול וגבול יוסף
 גרע' וחובו יפרע' וכל אשר יתרחק מן הקו השנה' כחו יחנה' ובתקופת תמוז כחו
 יגדל' ולילו יתמעט וידל' ובתקופת טבתי יעות דרכו' והדבר בהפכו' עד אשר נמצא
 שהאוכנים מן השנה רחוקים' שעה ושעים חלקים' והם האחרונים' אשר בפאת צפון
 חוקים' יומם בתקופת תמוז עשרים וארבע שעות' בגבולם נודעות' ואף באותו היום
 לילה כלל' כי נגרע ואומלל' וימם הקוצר בתקופת לילה כולו' השיב גמולו' אומם
 בתקופת ניסן ובתקופת תשרי הדבר חטוב' והיום והלילה שנים בכל היטוב :

והכני מציד צורת הארמה : הגבעה והרמה' ואציד ארסה ורחבה' לא יחסר כל בה'
 למען יראו ויאמינו' והמשכילים יבינו' והנני כותב בצורה האחת על ראש מזרח א' ועל
 ראש מערב ב' ועל ראש צפון ג' ועל ראש דרום ד' ואני נוטה קו אחד מן הא' אל ה' ב'
 והן שתי קרנות אשר האחת מזרח ואחת מערב והיא הנקרא אורך הארץ והוא קו א' ב'
 ואני נוטה עוד קו אחד מן הג' אל הד' והן שתי קרנות אשר הקרן האחת צפון והאנית
 דרום והיא הנקרא רחב הארץ והוא קו ג' ד' ויהיה הקשת אשר בין הא' והג' קרן מזרחית
 צפונית והיא קשת א' ג' והקשת אשר בין הא' והד' קרן מזרחית דרומית והיא קשת א' ד'
 והקשת אשר בין הב' והג' קרן מערבית צפונית והיא קשת ב' ג' והקשת אשר בין הב' והד'
 קרן מערבית דרומית והיא קשת ב' ד' והנני מחלק כל אחד מאלו הארבעה קרנות לש'
 לחמש עשר בתים וכל בית ובית יהיה שעה חלקים כדי שיהיה גבול קרן לתשני חלקי'

והנני נוטה לפאת צפון

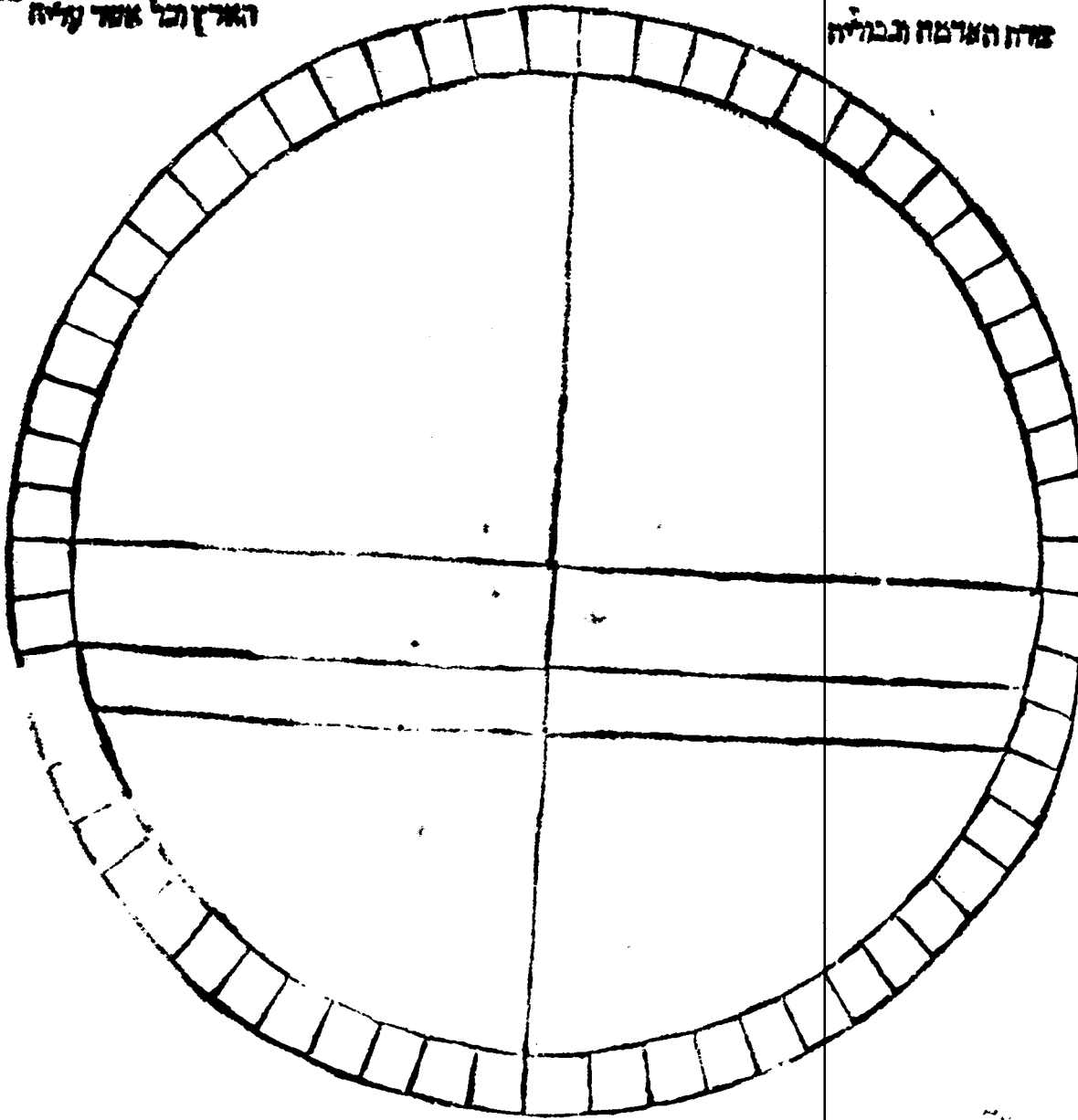
טבעה קנים

כנגד ז' גבולים המיוסבים

הנקראים בלשון יח אקל' מיז וקו אחד

על סוף היטוב בצפון וקו אחד על סוף היטוב

בדרום וידי לך קצרה מצויה' ועל פי המחקר בנתיב :

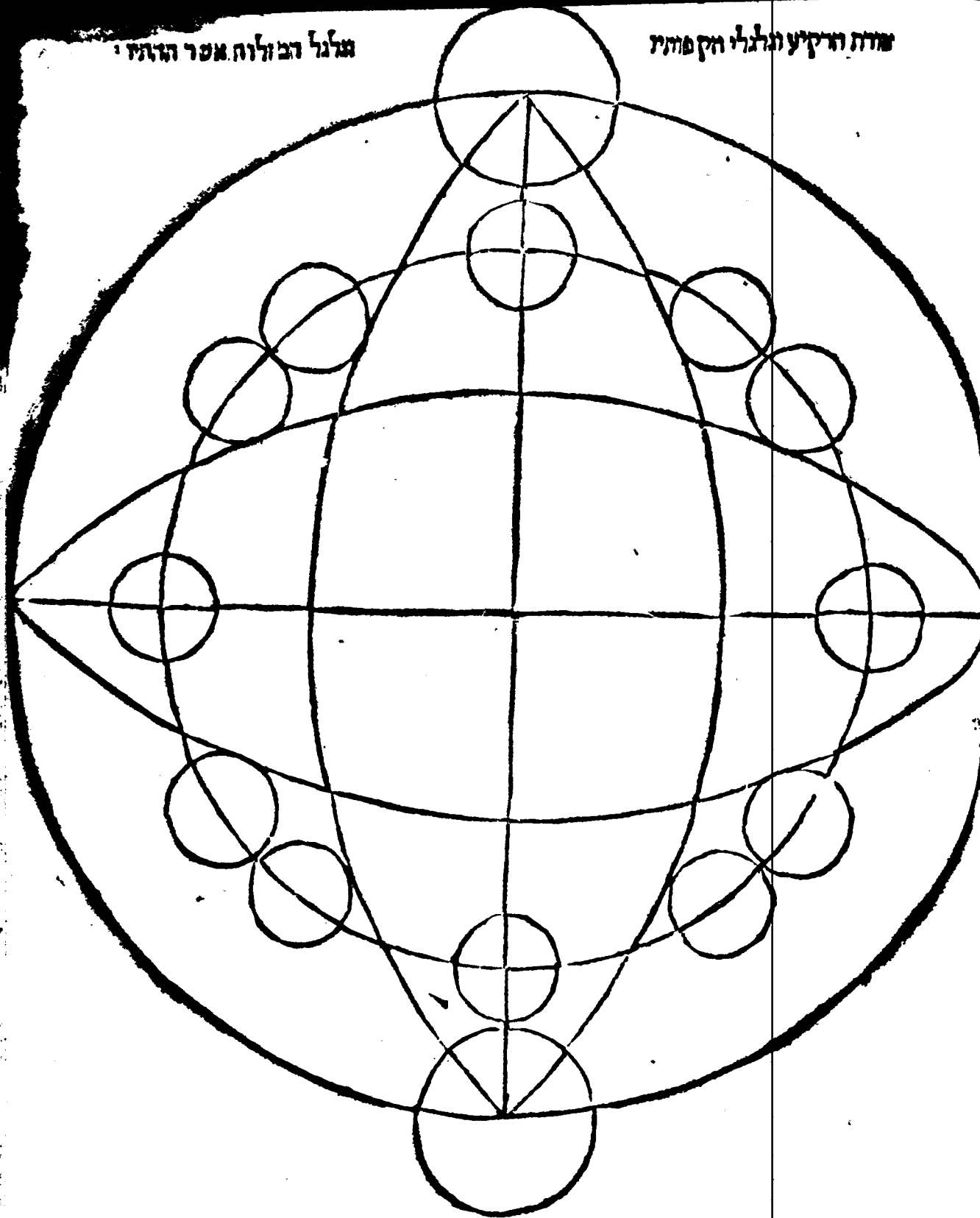

וזו תהי' סמאנון בצורת הארץ ושל פי המחקר נשלמה יעשה אנגלה לך בגולה הא
 המזולות והכבובים סודי' כפי אשר תשיג ידי' דבר בחר ודוע כי תבנית הארץ מעלה
 ותריע עגלה' והוא מקיף הארץ וסובב מחמתו' מאר' ב' רוחות' והוא על סני מסתרי'
 סובב סביב' ונפסו יסובב האחד בקצה צפון והאני בקצה דרו' פוכן עד קדום ומזרס'
 האמאריס האלה אינם חיים ממקומם ועוסף רצון קצם' והארץ עומדת בתוך הארץ
 על קילה' כנקודה העגלה יצל האמאריס האלה הארץ פוגד ומגול' ירוץ ולא יכל'

ובבבאר מרצתו דוחה הארץ ויחזינה וכאמנ יעמידנה' (ולאחד מן הצדדי איכ' כעסקת
וממקומה הינה כיתקת' ומרחק הגלגל אשר עליה' כמרחק הגלגל אשר ומתח' להדו'
רגליה: (הל' המור' ואל המערב' במד' אחת תקרב' (וכן אל הצפון ואל הדרו' בטיעור
אחד תירוס' ויש אל הרקיע הזה בגלגלי ידועי' להחזיק תגועתו קבועי' (הן משורשים
בצממת העכונה: והקפת' בחונה' גלגל אל על ב' מסמרי ירוס' מן הצפון אל הדרוש
'וגלגל אחד אשר מהלכיו רחוקי' מן הצפון ומן הדרו' חלוקי' (והוא הנקר' גלגל המישור'
אשר על הארץ ישור' והגלג' הזה נחלק לב' חלקי' איש באחיהו דבקי' 'האח' נסתר תחת
הארץ וטני כרא' עליה' להישיר מעגליה' (יש ג' גלג' משור' הזה נקודות סתים' אחת
כנגד טלה' ואח כנגד מאזני' (הן קבועו' במרח' אח' במערב אחרת' וכל נקוד' ונקודה
גבולה שומרת' (ועל ג' ב' הנקודות' יתגלגל גלגל הי"ב מזלות' לרדת ולעלות' (והוא
כיטה' וגלגל המשור' לפאת צפון ולפאת דרוס' כ"ד חלקי' כנרא' יחולק אותו לב' חצאי'
כי הוא יעבור על ב' הנקוד' בטור' (ועל זה נקראו נקודו' היושר' ובעבור השמש עליה'
היום והלילה בכל מקו' שנים' על נקודו' השני מאזני' (וכן גלגל המשור' חולק גלגל המזל'
לב' חלקים' ואם המה דבקים' האחד נוטה לצפון גלגל המשור' והשני לדרומו' להראות
גדולתו ועצמותו' ונטייתו ממנו הוא כ"ד לכל פאה' (וכל זה על פי המחקר כראה' וסתי'
נקודו' אשר לגלגל המזלות' לרדת ולעלות' (ואשר הוא מתרחק בהן מגלגל המשור':
אשר על הארץ ישור' (הן הכה' ונקראו נקודו' התמורה' האח' בראש סרטן' והשני בראש
גדי' שומרה' (הרקיע הגדול החלק כמו כן לב' חלקי' בכל טעה נחלק האח' נסתר תחת
הארץ והשני בגלג' וכדמין הזה ירד ויעל': והשני תואר לך צורת הרקיע וטבילתי' וצורת
גלגלי המזל' ומעגליו' וכסופה גלגליו' ואזני מעייר בצור' הזאת צורת הרקיע' הסובב
על ב' המסמרי' האחד צפוני' והאחד דרומי' (הן נקראו בלשון יוון קוטבים ואזני נוטה קו
אחד מן המסמר צפוני' אל הדרומי' ואכתוב על ראש הצפוני' אל ועל ראש הדרומי' ב'
וקו הזה הוא על רחב הארץ והוא קו א"ב והיה ראוי על הקו הזה לחוג גלגל אחד עובר
על ב' המסמרי' הלא הנקראו קוטבים מצפון לדרו' וכאל' הגלגל הזה שומך הקפת הרקיע
אמנם איני יכול לצייר במרחק פשוט וציירתי במקומו' ב' קשתות סובבת הא' והב' אשר
הן בראשי קו רחב הארץ וכאלו מורת על הגלגל אשר הוא סובב ב' המסמרי' וכל אחת
מאלו הב' קשתו' הוא קשת א' ב' ומחצית הגלגל הזה נקרא קשת חצי היום מפני שהוא על
רחב הארץ וכו' היה ראוי לחוג כוכב גלגל זה גלגל אחד רחוק מב' המסמרי' מרחק אחד
טוה אשר הוא ב' חלקי' והוא סובב על הקו השני הנקרא קו השנה חציו כראה' על הארץ
וחציו מסתתר תחתיה' וגלגל זה הוא סובב על קו אחד והוא ממרחק למערב' ואכתוב
על ראש ממרח' ג' ועל ראש מערב' ד' והוא נקרא ג' ד' ובעבור שאיני יכול לצייר בדמיון
גלגל עובר על גלגל אחר במרחק פשוט ציירתי במקומו' ב' קשתו' סובבות ג' ד' וכאל' הן
מורת על הגלגל הסובב על קו השנה וכל אחת מאלו הב' קשתות הוא קשת ג' ד' ומש' אל
הגלגל הזה ב' נקודו' כאשר הוא סובב אחת במרחק נגד טלה' והיא נקוד' ג' ואחת במערב
כנגד מאזני' והיא נקודת ד' והגלגל הזה הוא הנקרא גלגל המשור' הצפון ואל הדרוס
בטיעור שנים ועשרים חלקים וגלגל המזלות הוא סובב על אותן סתי' הנקודות פה
טלה ומאזני' הרי לך צורת הרקיע מבוארת' חכמה מבוארת

תלול דבולוח אסר הרתוי

שדות ורקיע תלוליו הקפוחות

אחד אשר בארתי צורת הרקיע אשר נקדש והתגדל וכל העולם בתוכו כנגדו חרדל
אשר פכת החלוק והתמורה אשר היא בארץ שמורה דע כי הישוב על קא המה
מינחה למערב אחד גדול רב בהיות גבול המסור סוכב כנגד ראשו ועל קא הינאר
יעלה שמשו וב' המסמרי כראים לו אחד בצפון ואחד בדרום כי טוכן מרום וכן ה
אמולות הדרומיים לדרום והצפוניים לצפון כנגד מצחו ומפני זה חזם והלילה שנים לו
בכללם כל מי העולם והינעבי על קא הגבול הראשון והמה החוקים מן הקא המוש
יו חלקים והן לשאח צפון פונים ברחקם על כן גבול המסור על ראשם לא קס
יהא כטעם לפאת דרום מעלי ראשם בכל המקו אשר נמצא סם ועל מסמר הדרום
נסתר מהן ומסמר הצפון נגלה ולגודם עולה וכל המקום אשר בצפון עדין חלקים
הנכרכים תחת ארצם אינ' נסתרים ואין גבול המפריט הסוכב על תחב הארץ חלק
הרקיע אשר על ראשם לטני חלקים שנים במדה ובקוים וכל אחד ואחד נוטה לצדו
האשר גבול המסור על הדרך השווי לבדו והגבולים הפונים מגבול המסור דרך
צפון הרקיע חלוקים בתואר על דרך המה לב' חלקים והאדמה מהן על הארץ יתר
על האסתר וממקומו יתר בהסך הגבולי אשר מגבול המסור פונים ולפאת דרום
נוטים וחונים כי הנסך בארץ תחת מעגליה יתר מהנראה עליה ומפני זה פ
כשהשמש הולך במזלות צפון תשיה ליערים יצפון בהיות הימי יתרים על הלילות
בשומנו לו בראש על ה' ופך אחרית בתולה גבולות והדבר בהסך בהיות לה מהלכים
מראש מזאזים ועד אחרית רגים ערוכים כי הלילות על הימים מוסיפים ועליהם
עודפים ותבלית הקצר והתוספת אשר בגבול הזה נאספת הוא טיעור טעה אחת
ביום הארץ וכשיעור הזה לילה הגתלה ערך כל אשר יתרחק לראוב מקו המשו יראה
בו יתר החלוק והשווי פעמים גדל יותר ופעמים לילו לפי מהלך השמש וגבולו
עד אשר יגיע הישוב לראים הרחוקים אשר הן בפאת צפון טעה ושאר חלקים והיה
ראש מזל גדי עם המסמר הדרומי נסתר ובחשך בתי חתר וראש סרטן עם המסמר
הצפוני נגלה ועל ראשם יעלה ובהיות השמש בראש סרטן תתגבול בעגולה ואינם
תחת הארץ טעלה וימם הארוך לחסכון הצעה עשרים וארבעה והזם הקצר לילה
כולו הטיב גבולו והמקום הרחוק מקו המה חמוסי ועכעה חלקים מטעמו ודיכז
חלוקים ואף אף בו יטב על טדה הארץ יחטב כי תאומי וסרטן עלת עולים קסת
גדי תחת יורדים וטעלים ובזמן שהחמה בתאומים וסרטן אינה נסתרת ומהלכה
גומרת ובהיות בקסת וגדי תבתי והחושך על האר יתר ויתחייב להיות ב' חדשים
יחם ולילה ב' חדשי והמה מחשיש וכל אשר תתרחק הארץ עוד מן מקו המה הרחק
יתירה תסוף חלק ותמורה ויסתר ממנה ד' או ה' מזלות ואשר כנגדו על ראשה ע
עולות על כן יתחייב להשתמש באר ד' או ה' חדשים ואשר כנגדו חושך ומשם עד
אשר תתרחק הארץ מן הקא המה תשעים חלקים האיים הרחוקים וההרחקה הזאת
הא התבלית ימנית או שמאלית ויהיו המזל עומדי עליה והטפה מכוסית תחת גבולית
יתחייב להיות טעה חדשים אר' וחושך טעה ותבטה בוטה וכל זה לפי סוכב השמש
במהלכה וישן בה וכה וכו'

וכבר ביאר רבותינו ענינו ' והארינו לרבר תיקונו ' וזה נוסח המאמר ' אשר
הוא לכל דברינו מהלל ומגאמי ' אמר ' אל יעור החמה אניתו עס המפור' חקוק עלת
ואלך אל דרוס והוכב אל צפון ונמצא בן זה וכן זה שהחמה הולכת לך פיאנת
העולם ומחזרת חלילה ואמר ר' יצחק בן גוריא מקומות במצא בישוב וכן הוא
במקום שהחמה זורחת אזי הוי לילה במקום אחד והוא לפי סגוב השמש ' ועוד
אמר ר' יצחק אלא ערעית באיתן כופרין דבני מדינהא ובראית תמן ויתבב' למיכל
כד וזמט ליליא ולא שטיקא למיכל עד דהנה כהמרא אמיכא מאי האי אמר לי
ק' אריחוי דאזרחא דא ועוד אית אקר סמוך לבבן תלתא מילא דלא יכל לבמס
אפי' פלגות דא כדאמנא לבבי ד' שמעון אמר לי כך הוא לפוס מה דאזיל שימטא
פתיח לי בסיפרא בריתא דשמואל קדמא' דהנה מספריה דאדס דראשון ואטכח
פאי ענייב' אמר ' יאדה סגבל הוא עלמא כהאי כדזרח וכד אזיל שימט אישתבח
בהאי אקר דכחדי כען ובהאי דרמיט כען (דא חזו עינאי' הנה ביארנו כי מרבנ'
דבר לא כעלם ' כ"ט האיני הנמצא בעולם ' ועתה הכני מציד הגבלים אשר
צתוך ארקייע סגורים ' ולעדי עד שמונים ' ואיני חושט לבאר דיקדוקי ומעניהם
' והשתגת אוסכיהם ' כי אין הכוונה לבאר זולתי הקפת המאזנים הגדולי אשר
לתועלת העולם אצולים ' וזוהי צורת הגבלים על דרך הכלל : בהיות להם גובה
ומהלל' הלא ימצאו יחלקו טלל '

עודתגולגי שחקים ' אחד באור כגלדי בעלום דבקים .

והנני דבר מהלכן והקפן' כאשר יהיה האופן בתוך האופן' כפר ביארו תקדמונים
'מוסדי הארץ והאופנים' אחת כי כלל הגבלים' אינה כבדים בתנועתם ולא
קלים' וכל גבל וגבל נחלק לג' מאות וס' מדרגות' מאין השנות' וכל מדרגה
נחלק לס' חלקים' אחד אחד דבקים: וחלק נחלק לטנים כודעים' ועל ס
טלנים ועל רבעים' והחכמים הם מחלקים החילוק הזה לדקדוק מהלכותם'
ולדעת תקופתם' לא טהם נחלקים בעצמם' בתנועתם ומקומם' והרקיע הגדול
לילה יום ממזרח למערב' הולך ורוב' והחמה והלבנה תנועתם הפוכה' ממזרח
למערב הם מהלכות' והחמה הולכת בכל יום קרוב מתשעה וחמשים חלקים
ושבעים מחלק אחד' וזה דבר ידועה אשר לא נכחד' והיא סובבת מהלך הרקיע:
בט' סה יום ורביע' נמצא שהרקיע מקיף ביום אחד הקפה שלימה' מה שהחמה
סובבת בטנה תמימה' והרקיע סובב במרץ' על נקודת הארץ' אינו פוח' בהליכתה
ואינו מוסיף' לא יחסר ולא יעדיף' והחמה קו מהלכת' כמו כן שומרת' אינה
מארכת ואינה מקצרת' אמנם נראה כאילו היא מתהלכת בתנועתה' ומשתנה
בהליכתה' לפעמים תראה במחצה לתנועתה נחשבת' ולפעמים תראה כאילו
היא לא סובבת' ולפעמים תראה במהלכתה מהלך בינוני' ממוצע בין המהלך
שראשון והשני' והחילוק הזה הנראה בהליכתה' והשני הנמצא בסדר תנועתה' הוא
מפני כי גבלה על נקודה הארץ לא סובב' וילך סובב' ותט נקודתה מנקודת
הארץ שני חלקים ממאה ועשרים משיעור אורך גבלה' והולך לרגלה' ויתחייב
מה שלא יהא כל חלקי גבלה על דרך אחד חלוקים' כי אינה בטנה מנקודת
הארץ רחוקים' אבל ימצא חלק אחד קרוב ואחד על דרך הנטייה' רחוק מה
טהיה' וכשהחמה בחלק הרחוק' הדי היא בגובה הגבל' ואורך מרחקה' או פדרך
רחוקה' וכאשר היה בחלק הקרוב: תתקרב לרוב' כי בגובה הקטן וקרוב מרחקה
' וזה משפטה וחוקה' ויש בגללה עוד טנים חלקים' אשר ממרחקה הרחוק
והקרוב על שיעור אחד רחוקים' וטנים האלה נקראים גובה האמצעי: וכל אחד
דרכי המצוע מודעי: ועל כן בהיות שמש בגובה הגדול או בטני צדדי' כן דרכת
(ומעבדיו' נראה כאילו במרץ' השמש יצא על הארץ' וכאשר הוא בטני חלקי
גובה מהלכו קבוע ואינו נוסף ואינו גרוע' ועתה אצייר הצורה' כדין וכסורה
' לדעת ולהבין השני הזה הנראה במהלך השמש ונטייתו' בתם עליותו'

וכאשר הוא בגובה הגדול אך בתבלי עזלותו עמד' ובחטמתו כצמד והגובה
הזה הוא מול תאומים' כי טכן מרומים' וכאשר הוא נוטה מן הגובה הגדול עד
הגובה האמצעי הראשון' מהלכו נודעת לכל עם ולטון' כי מוסף מעט בתנועתו
' אבל אינו מרעט כ"כ בהליכתו' ובמקום הזה תנועתו ירדת ואינה עולה' עד
הגיעו במול בתולה' ובהגיעו אל המקום הזה יהלך בטוה' דרך ישר ונוה' ומטה
יוסף להלך סמוך' כי כבר רצה' עד הימת בגובה הקטן' ממשל וטולטן' והגובה
הזה במול קטת הוא ידוע' גיע ינוע' וכאשר הוא מתנועע מן הגובה הקטן אל
הגובה האמצעי הטני עולה' כי יפלא' ממעטו ומקצר ברונו' עד שתמצא
זעת הגיעו אל הגובה האמצעי הזה הטני' אשר הוא מצד האחד בינוני' טס'
היה טוה במהלכו' ולא יטה מדרכו' והגובה הזה במול דגים גבולו אשר בתולה
הנשת למולו' ומטה יעלה אל גובה הגדול כבתחילה' וחודר חלילה' והכני מציד
בצורה הזאת גלב אחד אשר נקודתו נקודת הארץ והוא דמיון גלב המולות
ואציד על נקודתו א' וטמתו על ד' רוחתו בג'דה והגלב הזה נחלק ל' חלקים
שנים בטני קנים עוברין עלת האחד נקרא קו בג' והאחד נקרא קודה ויהי נקודת
ב' חצי תאומים ונקודה ג' חצי קטת ונקוד' ד' חצי בתולה ונקוד' ה' חצי דגים ואציד
בתך הגלב הזה גלב אחד קטן ממנו והוא גלב השמש ויהיה נקודתו רחוק מ'
מנקודת א' למול נקודת ב' כשיעור טני חלקים ממאה ועשרים חלקים משיעור
אורך גלב השמש וטמתו על נקודת ג' ג'דה סהו דמיון גלב השמש ועל ד' רוחותיו
בח'ט והב' האת היא הב'טל גלב המולות ובמקום הזה ר"ל במקום הב' הוא גובה
השמש הגדול ומרחקו הרחוק ומפני טהוא כמשך על עקמומית גלב המולות ועל
החלק הטני כנגד הב' היא ה'טכנגד גלב השמש והוא גבהו הקטן ומרחקו הקרוב
ובטני חלקת אשר הם מורח ומערב אשר טס בתך ח'ט בגלב השמש טניהם כ'
נקראים הגובה הבינוני והגלב נחלק בטני קנים ישרים האחד הוא קו ב'ז' והקו
הזה הוא הכמשך עד ב'טל גלב המולות והקו הטני הוא קו ח'ט' והוא רחוק מן
הקו העובר על נקודת הארץ כשיעור טני חלקים מקד' חלקים באורך גלב ה'
השמש וקו העובר על נקודת הארץ וחלק את גלב המולות לשנים כמו כן הוא
חלק את גלב השמש לשני חלקים אבל אינם שנים והקו הזה נקרא בגלב המולות
קו ד' וכתוב עליו בגלב השמש בצד מערב ב' ונקרא קו יב נמצא' בגלב השמש
נחלק על ידי קוהמולות לטתי קטת טאינס שנות'

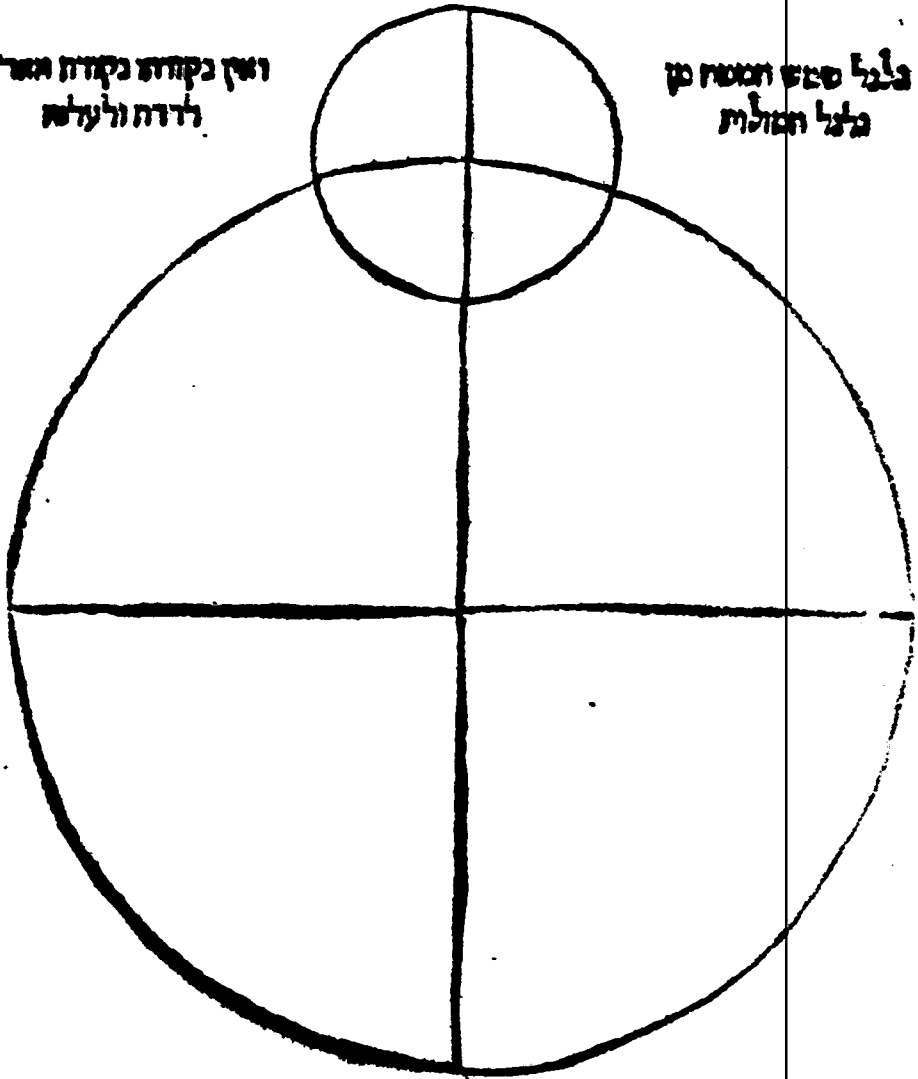
קט"ז האח' הוא בגבל המולות קט"ד ובגבל השמש הוא כ"ב וקט"ח אחר
אמחצית בגבל השמש ומגבל האלו מחציתו בלבד ואח' כפוף סטה המולות סטה
אחזי דגם עד חצי בתולה הסמי היא בגבל המולות קט"ד ב' ובגבל השמש
קט"ז וב' והקט"ז פחות ומחצית בגבל השמש ומגבל המולות ומחציתו שלמה
והוא כפוף סטה מ' לות סטה מחצי בתולה עד חצי דגם וכעת
השמש הולך על נקודת הארץ מגבל כראיה על

נקודת ה' מגבל המולות והוא גובה ומרחק האמנעו
וכשהוא בנקודת ה' כראיה על הארץ בחצי תאומים שהוא גובה הגדול ומרחק
הרחוק וכראיה טהלך ונקודת ב' עד נקודת ה' סלס' מולות בלבד והולך על מרחק
גלגלו יותר מן הרביעי וכשיתבועע על נקודת י' טהלך כאילו אל בנקודת ד' מגבל
המולות בקט"ז בכ' מגבלו כשיעור קט"ד חלקים מחלקי גלגלו והוא אלך ארבע
בקירוב מק"פ יום חסר רביעי ובכל זה אינו טוב מגבל המולות אלף ק"ף סטה
מחצית הגבל וטראה הגבל כאילו הולך בעצלה ובחסך זה כשהוא הולך מגבל
קט"ז וב' סטה קט"ג חלקים מחלקי גלגלו בקירוב מקצ' ה' יום וחצי והוא הסוכב
קט"ד דג' מגבל המולות אשר בה טטה מולות סטה מחצי בתולה עד חצי דגם
וע"כ כראיה על הארץ כאילו הולך במרחבה ויש לנו להבחין במהלך הזה כי כשהוא
בגובה הגדול ומרחקו הרחוק מן הארץ היא הנקודה ב' מגבלו ו' וכדי הנקודה
הזאת כראיה הוא הולך במול תאומים וסרטן וכאשר הוא בגובה הקטן ומרחקו
הקירוב מן הארץ כראיה הולך בנקודת ז' מגבלו ו' וכדי הנקודה הזאת הוא הולך
במול קט"ז וגדי וכשהשמש במול תאומים וסרטן ובטני המולות הסמוכים להם
והם טור ואריה הוא אלך בפאת צפון מגבל המולות וסוכב כנגד ראשי סוכני
צפון ומחמט האויר וכמזל החום בכל יאוב צפון ומפני כי השמש בפאת
מרחקו הרחוק מן הארץ וגבהו הגדול אף החום כסף כ"כ על מדעו וכשהשמש
במול קט"ז וגדי ובטני המולות הסמוכים להם והם עקרב ודלי הוא הולך בפאת
דרום מגבל המולות ומתרחק מן הצפון וכמזל הקרירות בפאת צפון בימים
ההם ואע"פ שהקור הוא גדול בפאת צפון יותר מידע היה מתחזק אלף טטהשמש
מרחקו הקירוב מן הארץ וגובהו הקטן וזה מונע קצת מן הקור ועל זה הצד הישוב
פוטט בפאת צפון עד מרחק סו' חלקים אמנם בפאת דרום הוא בהיפוך כי
כשהשמש הולך במול קט"ז וגדי ובטני המולות הסמוכים להם הוא קרוב מראשי
סוכני דרום ומחמט את האויר בחקה מפני שהוא הולך על קט"ז הקירוב מן ה'
הארץ והוא מרחק השמש הקירוב וגובהו הקטן על כן כמז' החום יותר חזק בפאת

במאת צמח ועל זה אינו יסוד אלא טעם עשר חלקים בלבד אלה הם מחלקות
 סגולות ואופניהם ' ולאדם עם אהל בהם '

ואן נקודת נקודת הארץ
 ודרה וליעלה

בלבל טעם האסון סן
 בלבל האסלות

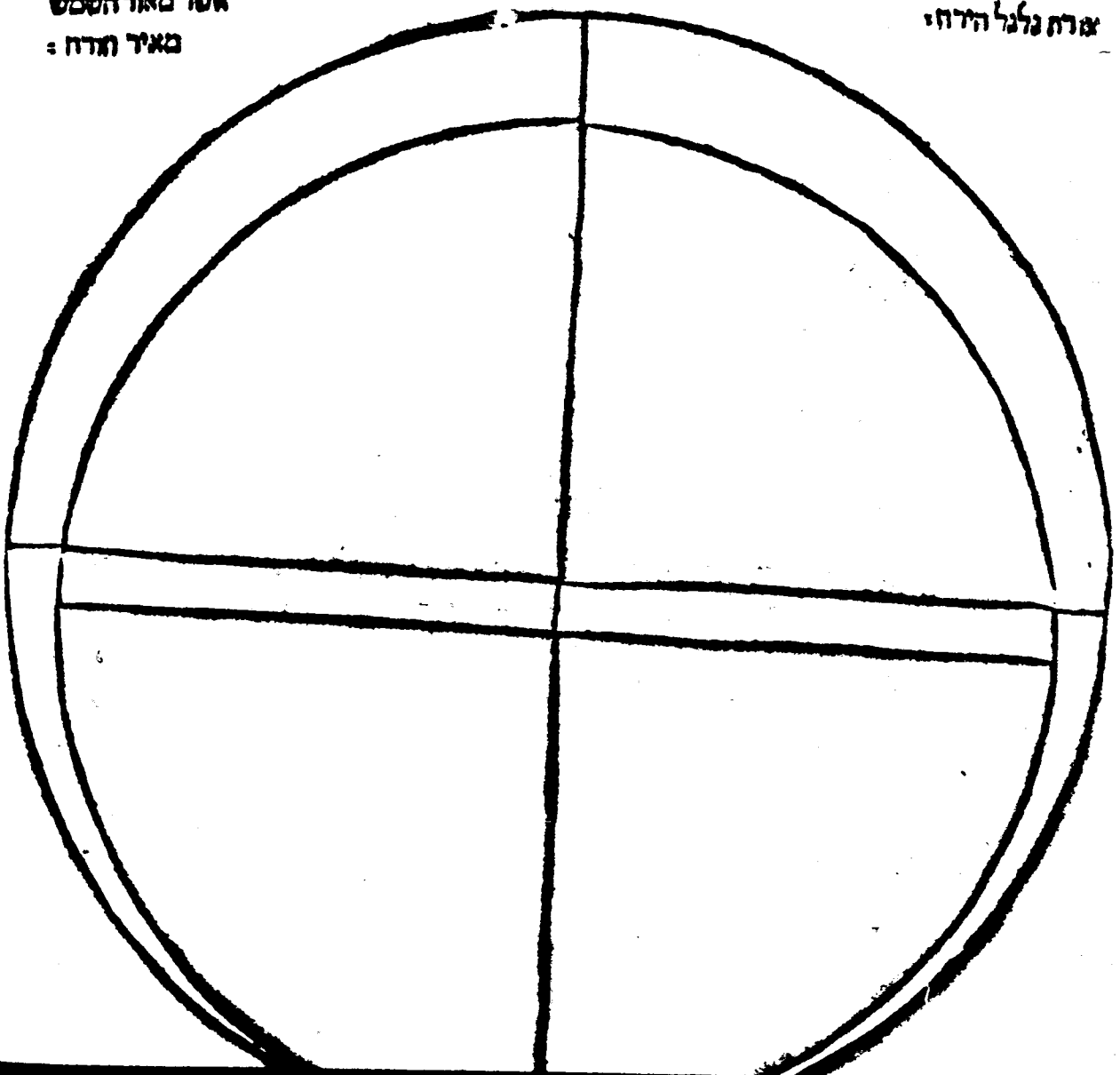
תענה אדבר במהלך הלבנה ' אשר ימי החדש לה למנה ' דבר ידוע כי תבונת שלבכ'
 קלה ' והיא טובבת בסוה גלגלה ' וכדמות מהלך האדם ממורה למערבו הלכת ' מערכת
 לקראת מערכת ' אונס מהלכה גדול וכישא ' על כן יתירה עסה ' כי נבדל מהלך האדם
 בהרבה עניינים ' פליס מכלים טונים ' כי היא נומרת מהלכה בקחוב מתענה ועשרה
 מס ושלש עשרה טעות ' ואורהותיה נדענות ' ומהלכה מארבע מהלכי יחוסר ' וכפני גלגלי
 מהלכה יחוסר ' הגלגל האחר טובב הארץ בעצמה ' ונקודתה נקודת הארמה ' הגלגל
 הארי האגלגל קטן ' ועל הראסון מוטל ושלטון ' מסני אשר ניתנה בטובה: נקודת מהלכה

כמזל כי מחקיש חזן לבגל היחאונת זבי יתן ב...
 הראשון הוא בגל הדומה לבגל המולות: לרדת ולעלות והגבל הזה סובב במרץ מסני
 כי כקודתו נקודת הארץ והגבל הסני יקרא בגל הקסה במעגליו וגוף הלכב' הולך עליו
 והגבל הזה על בגל הזה כחוק' מבית ומחוז' והגבל הדומה לבגל המולות יתנועע
 וממערב למזרח תקועה' ומולך עמו את בגל הקסה דועה' ומעבד אותו בכל יום עד
 סל' עשרה מדריגות מטהו' כי קרוב הוא' והלככה סובבת בגל הקסה' למלאות ת
 תנועתה' וכאשר היא בקסת בגל הקסה אשר היא חוז לבגל הראשון יושבת' כלא הוא
 ממזרח למערב סובבת' והולכת בהסך בגלה הדומה לבגל המולות' במרצה לעלות'
 ועל כן נראה כאלו הולכת בעצלה' אורח ישרים סלולה' וכאשר בקסת הפנימי תפלוס
 מעגל' אל בינות הגבל' כל דרכיה וסביליה אל טפל בגל הדומה לבגל המולות יסמכו
 אל עבר פני ילכו על כן תדמה כלא היא ממחרת בתנועתם' ותבא עד תכונתם והנני
 מציד צורת בגלי הלככה מבוארת' למראית העין ומיוחדת'
 והרי לך הצורה מסודמת וגלויה' ועל קו היושר בניה =

אשר מאד השמש

באיד תרח =

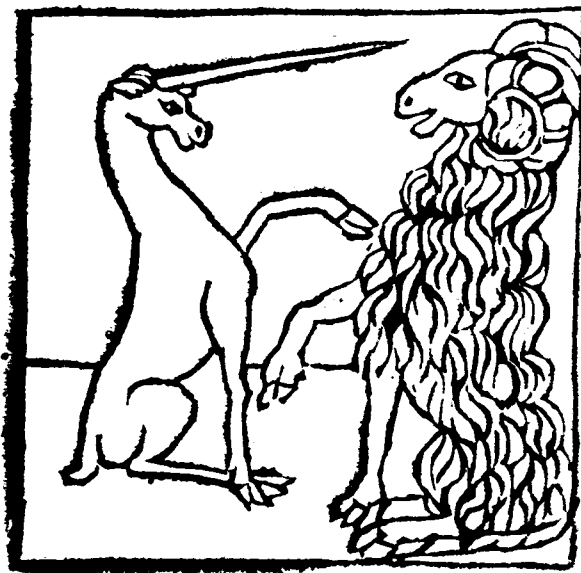
צורת גלגל הדוח

ויהי כאשר כילה הער לבאר דברי הצורות' אשר הם בחכמת התבונה ספורת'
וצדראותי מהלך הגלגלים' אשר בטוה מתגלגלים' וכי חילוף התבונה היונת
למראה עינים' ולא חלונה ידיים' ויאמר היום ידעתי כי אין בעצם הארואת
פיוני ותמורה' והקפת על צד היאר שמורה' והחילוף והעיניו הוא קוצר ראית
עינינו' כדעה בינינו' והמלות והטבובים יחדים במצבדים' לא יאנו את תפקידם
' שמים וסגחים לעצמות רצו קוניהם' ולדרך האמת מגמת פניהם' וכוננת כל א'
אחד בתנועתו' לפאר ליוצרו על כבוד מלכותו' ומשתחוים ומודים ואומרים
ברוך יחד כהבי בקר' גדול ה' ומסולל מאד ולבדלתו אי' חקר' וזו היא דעת חכמי'
וחכמת הנאמנה' אשר נפט כל משכיל עליה נשענה ועתה בתי אל תגורי' אל
תבלמי כי לא תחפירי' וכשבועה ובאלה' כי אעשה כלה' ואכפר הקוברים מן
שאדמה' ואתגס לבויה ולשמה' וכל השומעים דברי תחבולותיהם' יפלו
ממועצותיהם' לבן טבי בתי ואל יודע הדבר' והיה לנו למשמר' ויהי ממחרת
ועל אשר על ההר אשר מקדש לעיר' ואת רוח עצתו העיר' ויקח עמו טעם
גיבורים מגיבורי אנטא' ומבחר שליטת' ויתן אותם במארב' בטמרים עקב רב
' ויאמר להם טבו לכם בזה ואל תפנו כה וכה' איש חרבו על ידינו' והיה כל ה'
הבא אליכם ועמד' יהיה נכרת ונשמד' וכרתו מיד ראשו' ועלה באשו' ועיניכם
אל תחוט על האסילים' אל תפנו אל האלילים' ויאמרו לו בן נעשה לא נחמול
אלא נכסה' ויתרחק מהם לעמוד במחטבו' וישב בפעם על מוטבו ושלח בעד
ההאברים האומללים' וחמטים איש מגבורי העיר הנחמדים נאלים' ויאמר דבר
סתר לילכם' איש אל ידע בבואכם' וימהרו ויעלו אל ההר' והא לקראתם מיהר'
ראמר בואו ברכים ה' אצילי עמי וזקני' ונמתיק יחד סודות' מעלים וחדות'
באו לפני בין העצים' ואני ובני אחריכם רצים' ויבאו אל המקום אשר אמר
' ואיש מהם לא נאמר' ויקומו הגיבורים בנכליהם' ויכרתו את ראש מעליהם'
וישלח בעד חמטים אחרים לאבדס ולהומס' וכן עשה לכל המאמינים בסבלות
האברים עד תומס' כי דבר על כל איש מהם רך לעון' וישחטו וישחטו' כ'
כראשון' ויבא אל העיר בטח וידגבל זר' לבד חתנו הזקן זר' וימלע הוא
וכל בני משפחתו וכל הסוים למשמעתו' ויאחז

ויאמרו בעיר במ בלות הכבוד וההדר / ויפירו וירצו מאד / והאברהם סרה על ארונותיה
 ורצה רחשו / עברו וכעבטו / ונטאתי אלך זה המשל / לאמץ לב נרפה וכטל /
 ולצדד כל משיל פנים ופעמים / למען יחסרו ויבטו החווים בככבים הזכרי
 טמים / ויאמרו האקו אתה האמירת הימים / והכינות לנפשינו מרגוע ופדיוס /
 והארסת לדבר בדבר החטא / הגדול והימה ועל כן נחלנו ברית וצורה / ליראת
 ה' כבוד ונורא / והיו הכינותי מאמירת הנוראה / דברי מחזה וכבוזה / כי הגלגלי
 בחפץ השם מתנועעים / והככבים אינם מנועים ואינם מרעים / ויש להם ב
 צ צועתם כונה / ובתקופתה הנאמנה / והכונה ההיא / להדמות אל העצם ה
 הפשוט הנחמד / אשר בסוד קדושי עמוד / והוא הטבל אשר הוטס לטארי / מלאך
 הכרית / עליו כן ראוי לאדם להזהר במעשיו העצומים / לירא את השם אלהים
 לעוב לו כל הימים / ועתה הנני בזה את העולם הטפל / והגוף החמקן והאסלי
 וארביק בסוד עליו מחשבתי / כי יזכה נפשי וכחתי / על במותי ידרכני למנחת
 בגנותי /

צורת האקו מברך רעיוניו / והעושר מדבר עניינת /

ויאמר העושר צדקת
 אחי האקו בחמתך /
 ינהחוקת בימך תבונתך
 וצדקתך ואקחך אל מקו
 חדר / אשר תהיה בהרני /
 בנחר / וכתעסק בדברי
 תרה / וכובה אל האורה /
 וכתחוק מן השמים / ולא
 כפסה אל החלילי / וכספר
 סבוד יוצרינו ומהללנו /
 אולי נעלה דרך גבולנו /
 לחגת בנועם ה' ולסדר
 בחסנו /

ויקומו חסד וילכו חסד פניהם חברים : באר קאנט מתפארת : ויבקשו לכנסת
 מעלה ויתרון : ויעלו כנגב ויבאו עד חברון : ויהיו ססים ושמים : מטכנות
 מבטחים : זה סונה וזה קורא : זה למוד זה מורה זה ירבה במעללו עמה : זה
 יוסף בתבונה ערמה : ויתרון הכתר חכמה : ויכלו ימיהם בטוב ומנות בכעמי
 ועל ידי בטמים : ועל זה אמר המטורד : להעיד לב איט ולעורר

אגרה אדמה	זקוף קוף וקומה	נטוש אף וחומה	ותחדית וטח	הה
למוד יוד וספר	תבונה וספרן	כאקו ועופר	עוזב ריבוקנ	אהי
מתכיל ותעס	טוד לב ומעס	עוזב טוד וכעס	ותלמוד ליר	אה

ויהי כשמוע המקטאת דברי הסירה : וירא ויאמר מה גורא : ויקוד ויעתחו לאפת
 ויפרט כפי : ויאמר כלאתי נשא : הסכלתי עשה : כי הטחתי דברים כלפי
 מעלה : וכפטי מעל מעלה : בדבר נגד המחבר קצות : לחפץ העולות דרשות
 : והנה שבת והודתי : וכל אורח סקר טכאיתי : וילכו גם אחיו המורדים : ויכלו
 לפניהם ויאמרו הנכו לך לעבדים : והיום יהענו בוטתינו וכלימתנו : כי סקר כהלו
 אבותינו : ועתה טא כא לסטע אחיד וחמאתם : ותעליך במעולות יס כל אטמתם
 : ואם דמע תבונת לבך חטף : וזור מלחמה ואל תיסקף : כי היו טמחנו במהלך
 : לכן טכנו אלך : באיותך לחבידיך מצודה ומחסה : הטס יהיה טומע בינותינו
 אש לא כדברך כן נעשה : וירא המחבר כי טבונ מדרכם : ודבר גבורו וחזן ערכם
 : ויאמר הנה נשאתי מחטבותיכם : אלוין את תבונתכם : והנה מצאתי כופר :
 אטכיל הכופר : כי כל טב מעונו ומתכחס : מודה ועוז ידוחס : ואתם טבו אתי
 אל תיראו : רבו ואל תחטאו : אמרו כלבבכם : על מטכבכם : ותהי זאת תהנומט
 ועתה גאו כא אלי ובוואו עד הלוס : והתענגו על רוב העלום :

44
 כדאית איש הלי
 את הנפלאות
 אגדולות והנוראות אשר
 עשה יצחק הנעקד אשר
 על המליצה כעקד ואת
 אשר לא נטא נפטו
 לכלימה ובוסה משני
 גערת חמשה ואת אשר
 ערך לנגדס מלה כנגד
 מילה תכחת מגולה
 עד אשר השיבס אל דרך
 הנוטר באמת וכוסד
 ומהיום והלאה אורח
 ישראל אורחו את כל

וכחו ויודה ויאמר לנוב מעבדו כל המזכה את הרבים איז סטאבא על דת
 יצאל לו לאמר העמידני על כסן לבך ומהלכך יאודיעני נא את דרכי ואדעך
 ואמצא חן ואהיה לב תבונתך בוחן ויען יצחק ויאמר הלא אכני דל התבונת
 וכבר הצרית מחטבותי בחונות ושונתי טבע ואלטים וימי לחפני אינס
 דרנטיס בהינתי מטולטל וגולה ורש ונקלה ואיז ריע ואיז חבר ואיז שומע
 ואיז דובר כומעט אבדתי בחילי לולי הטיה לי ואשמע מעט מועד ואיז ד
 דובר במלאכת הרפואות חן חן תפואן והן הנה מלאכתי וגוללי כל מי חבלי
 ועתה אדון לנגד דרכי ואורחי ולכל בהן חיי רוחי אדיעני במלאכה הזאת
 עיקרים ולכל שומעיה ניכרים והאצלת עלי במהללך מן הדוח אשר עלך
 ויאמר האיש הנני מודיעך דברים עתיקים בג פרקים ואכין לעזרתך מ
 מצודה ומחסה למען תשכיל את כל אשר תעשה ואחיה לך בדרך תבנית בלי ת
 מוש דופי מלא הכמה וכלי יופי ומהי כונת הדברים כעילת טערים הסרק
 הראקן במלאכת הרפואות לעד ולאות כבר ביארן הקדמונים אשר על ד
 דבריהם כעצמים

ואמר כי הנקא המחובר מד' יסודות' דובר בחיבורו נכבדות' וכולם עניניו
תפואה דברים: מלטה דברים: והם איברים קשים ודביקים' ומותרות נבר' ומחוקי
' והדוחות הדקים האברים אשר על' מנהג העב' מזני' ועל קו התערבנוים
תן הז' העלמת הבריות' והכנת המציאות' וכאשר הם בהיסק האל החולי'
' ונמחת הכלי' והמוותרים כפי אינם על מנהג העב' הם סיבות האלי והטבע' כ'
כאשר אחד מהם מתגבר' חביר' יסתבר' ונאם הוא קר מקרר' כי ישתדר עלי'
גם השתר' והדוחות על דרך זה ילכו אחרות' עקלקלות או נכונות' והתגברת
אחד מהם על דרך מקרה' יצא ויפריה' עתה תוכל לראות ללמוד' ועל הפרק
תצמוד' כי כאשר יצא אחד ממהג הטבע' על דרך מקרה או טבע'
יתקבצו למולט טלפת ענינים' כולם כאחד עונים' והם החולי והסבה והמקרה'
עורט ופורה' והמטל כעית עשטו המותרים הרי היא סיבה' ומחלה רבה' כאלד
והם קדחת' שחר ושחת' ויקרה לחולה חום גדול כרעס' רעד' אחות טון' וחילוף
תנועת העורקים' אשר מן הלב ונקים' האל למדת כי הקדחת חולי רבה'
והעשטו סבת' והרעיה והחום ושאר המעטות אחריה' הן הם מקריה' ומקרים
האלי דביקים' באיברים המתדמים בחלקים' והמטל באיברים אשר כל אחד
כלי למלאכתו בהיותו מוכן לעתו' כמו כאלד בתוך כים השתן ותתגדל' אכץ
משחית לחבל' והנה זה סיבה לסגר דלתים' מעברות המים' והמקרה הגדול לפי
המחלה' מעט שתן והדלה' אומנם החולי הוא צורת המעבר ושגירתו ותלדותו'
האכץ היא סיבתו' והמקרה מיעוט השתן והולתו' ועוד יש דמיון אחד בפירוד ה'
הדבוק בהתנודדו' וכנס בין הבער והשור בחידודו' מלד ממנו חבורה לערות
' ריר בטת' ויקרה בעבור זה אל האיש העטו' מחלה וכאב אכנס' אומנם
החבורה והמותר טבה' והכאב מקרה דבוק בה' ואיפשר שיטענו האיברים בת'
במחלתם: קצתם עם קצתם' כמו בהיות החולה סיבה לחולה אחר' ולבא
אחריו אינו מתאחר' והמטל בזה בהיות הטן התלוט חולי מתסרוץ המספר
והחיבור' הוא סבה לחולי אחר יגיע לאיבר הדבור' ומה תוכל ללמוד כי החולי
טלג מינים' יש לכל אחד משפטים וינים' והם חולי האיברים המתראים
בחלקיהם' וחולי האיברים אשר להמת כלי הזכר כל אחד מהם' וחולי הטולל
המשתתף' והחולי הזה פירוד היבוק בקרא' וארח לחבורה' אלה

אלה כללי החלום ' אשר בגוף החולי נמצאים ' ועתה יש לרשף להתבונן ב
 בעטרה דברים ' אשר הם להבחין החולה נזכרים ' הרשף לדעת לעיין במין
 החולי : הוא עיון פלילי : העני לדעת מקורו וסבתו : במס העלותו : השלישי
 לדעת חוק החולי וכחו ' וכשמתו ורחו ' הרשיעי לדעת מונג הטבעי בחלותו '
 ואיך הוא בזמן בריאותו ' החמטי לדעת כמה חסן יתרו מנגו כטה ולעבור עליו
 איך סטה ' העני לדעת בכל ענייניו : מדת יתו ושנת ' השביעי לדעת חוק
 ומנהגו ' בהתחלפו מזגו ' השמיני לדעת הזמן (העת נכונה) בארבע פרקים
 בטנה התשיעי לדעת מטכנות בערים : הבמחנים חס במזרים ' היא לדעת
 ענין האויר בעת מטעו ' ותגבורת כאיבו ומחלתו : ועוד לרשף להתבונן בטטה
 עניינים גדולים ' אשר החולי (הבריאות) כוללים ' והם האקראיים ילדי היסודות '
 אשר על כל מרכב מעידות ' האחד ידיעת האויר הסובב ' אשר על גוף מאבב
 ' העני ידיעת המטצה והמאכל ' אשר לעמוד בלתו לא יוכל ' הג' ידיעת השמה
 והקצה ' אשר נפשו חפיצה ' הרביעי השקט והתנועה : אשר היא לכל ידעה '
 החמטי ידיעת העוצר והיציקה : אשר היא לאדם מציקה :
 העני ידיעת החידושים הכפשיים ' אשר הם לכל אדם מצויים ' אלה הם כלל
 הידיעה : בראייה ושמיעה : אשר צריך הרשף לידע אותם ' ולבא על תכונתם
 ' וכאשר ידע אלה העניינים ' אשר הם נמנים ' ויחפון לרשף החולה ממחלותו
 ולחבט עצבותו ' יאס מגמת דרכו ' להסיר החולי מהפכו ' כמו היבט בלח
 והלח בתבט : פן יהיה חובט (כן ירפ' הקר בחס והחס בקר) ' והוא היעוד והעיקר
 ' אומנם צריך להזהר ברפואתו ' לפי דעתו ותבונתו : לטמור האברים הנאחבים :
 ערי הנצבים : והו עיקר הרפואה וענייניה : מקום סיפור אבניה ' ויש
 בספרו ' הקדמוני דברי חמדה ' ארוכה מארץ מדה ' ועתה הודיעך דבר ברפואת
 הנפש המטכלת ' רב רבן ממללת ' והיא הרפואה הנכבדת : ועל דת האמונה ט
 טוקרת : טהורה עומדת :

צורת איש האלהים ברכר כפי מואלל : וחמובר שמע כי השם אנו לו

הערך הטוני ברפוא
 האפס : להצילה
 מטוט ורפט : דע כי יקר
 לבטט חסר ומגרע : הכל
 וחלי רע : והאז בקטת ה
 התבונות : אשר לאחור
 סגונס : והקפאה והתאנה
 והכבוד : והעולם הכלה
 לעבוד : והאר המדות
 הרעות : התוכנות או מ
 מגרעות : הן הנה מחלת
 האפט המדבר : אשר לב
 האדם חוקרת : ועם כן
 צריך לרפא לרפא אילו ה

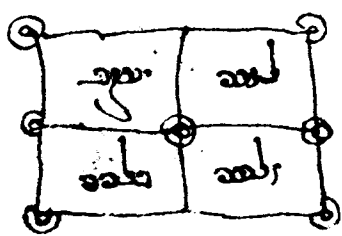
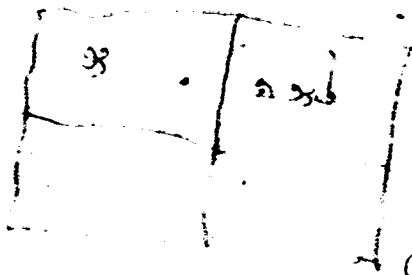
החלואים : ביד חזקה ובמראים : והרפואה האלימה לאחור דרך תמימ ולדחוק
 התאנות : ולאחור במנות : ולהסר כל מזה גרוע : במדה חמודה ויודעה : לרפא
 סל חולי בהטב : כי יטקר נשכו : ולהטעם בלחבת החכמים אשר היא לבטט מ
 מעלה רמה : ולא תבאם עוד ולא תחלה ותעב אל מעל בהדבקה אל עיקר
 התבונות : אשר על דרך היואר בחונט : לרעת סבת הדברים : אמייתת מאמרי
 : להראות בחיבונני הדברים וגבס : אשר בקרבים : ולחקר מדרגת המצאים :
 אשר קצתם מקצתם באים : וכלם מאמיתות הבורא באצלים : עליונים וטפלים :
 והבור אחד במעלתו : ואין ענדי אלתו : ולהסכי ההפרט אשר בין התמדי והמחודט
 : אשר בכבוד מקדשו נקדט : מה הראוי ומה האפט ומה הנמנע : אשר עוה והנע
 ומה הענין במציאות הנמצאים : אשר לעמוד יחדיו נקדטים : והחכמה באצלו
 הכבוה והתמות : אשר הם לעולם שמודות : ומה בין נבואות הנבראי הנכונים :
 חובר חבר נאאל אוב וידעונו : ואך דבר הנביא עתידות במטל וחידות : ולמש
 כי ציה האדם לבדו : משאן הברוי אשר לנגוד : ואך נקד' האדם עולם קטן : כדי
 לברב את האנו

אך כתיב הכמה לאחת דברי חכמה ולהסיר שתאנה' ולהדבק בענוה' ל
למאוס המזון הקלה והקנין' ולבנות העולם הקיים יופי וכניין ולהחזיק בצור
כמים ולהמלט מקטוב: מאוס ברע ובחאר בטוב' ולהיות אוחז בחבלי הערות
והחסידים' והו לאחדים' ולאסוף בידו החכמה והמעשה' מעו ומחסה' והלבב
אשר נדבו חזו' לטלימות הענין הזה ושכחו' וגדל מספר מהללו' לאיש אשר
זה ל' הוא הקרא אוהב חכמה' איש מלחמה' בעבור זה אמר הקדמון הכבוד
' איך הכונה טרע בלבד' אמנם הכונה טרע ונעשה' ותחת כנסי העוה' כ
כתלונן וכחסה' אלה הם הציקדים לרפואת הנפש החכמה מעלות מודת הנשמה'
' וכזה יגיע השכל למחזו חפצו וחשקו' וטלוס נות צדק' אמנם יש טלימות א
אחרת גדולה ונהדרת' ואי מעלת הנבואה' אשר לכל מטכיל הטלס כטואה'
ואין כל אדם יכול כוחו להגיע' ואל המעלה הזאת להגיע' כי הוא חפץ להים
ורכנו' נאצל ממעונו' והכני מוכד קצת ממעלת הגב' וטלימותו' ומעט מזער
מתממותו' כי זה חשק הטלימים' ואהבת התמימים' חסד ורחמים'
פרק ג' בסגולת הנביא ומעלתו' תפארת יקר גדולתו' דע כי סגולת נפש הנבי'
הנדיבה' ומעלתה החשוב' להתנהג אחר הנבואות' ומעשה הנסלאות'
להגיע למעלת הטבלים' אשר אינם כלים' עד אשר תעלה אל מעלה רמה'
ולמעלת החכמה' לייסר הכסוות הנשיות' אשר מדרך האמת טמות' עד אשר
תעשינה הראוי' ועל דרך הראוי וכוחן הראוי ידוע נגלוי' ולהאליס החסדים'
במעטות ישרים' ובענין הדינים והדבטחו' לטובע טמות' להסיר ולהגדיל
ולדבריה טאף בפה ולתלחבר ועל זה אמר השלסוף הקדמון' טל חרמון' בט'
הרב ר' משה בר' מיימון' אכחנו עגלים להבין מה טבאה בו הערה' באמתות
וכמופתי' ובמורא' אמנם כבין ונסתבל הרפה מענייניה' כי טבלינו חלט וילאף
לשובב דיניה' על כן ראוי להאמץ ב' צותיה' ולייסר הנשיות מאמרותיה' כי טלה
שודות הנפש האחדות' בכוח נבואה מייסדת' ועל מעלתינו מעלתה אכולה וכ
וכבחרת' לשמור משמרת' והנפש הזאת היא הנגנת כפסותינו העדינות' שרתי
במדינות' כי היא מוצאה בטכליות האמיתות המצוידות בלבה' ותבאנה אל
קצה' היא העולה למעלת מלאכים וחשמלים' חיות הקודש ואראלים' עד
אשר תראה צורת נאות' ומשמע קולות נוראות' ותבין חדת עלמכים' סוד
אופנים' וכל זה לפי מדרגות הנבואה' אשר בנפשו הטלימה מצוייה'

ואל ימותו תגולתו בבת מנחם ' רצון האלהים וחפצו ' והנביא הזה מסליח סדר העולם '
 בדבר נגלה ונעלם : בהודיעו הנלחת עולם הזה
 ועולם הבא ' באמצעי המלאך מעלתו רבה כי המלאך בין האל והנביא אמצעי '
 טמעי ורעי ' והנביא אמצעי בין המלאך והחכמים ' פועלי דרך תמימים ' והחכמי אשר
 דרדוק ידעו ' בין הנביא והמונן אמצעים ' ועל דרך הזה תשלטנה המעלות ' אשר
 הנה מן הסבה הראשונה אכולות ' וזו תבלית מעלות בשר דם ' ותפארת מהללם יהודים '
 זה חלק אחד : אלה הם שלשה פרקים מועילים במילהם ' אשר עורר עך אליהם ' והן
 טרטי הגפס המדברת ויסודיה ' ומהלל חטקה ויחדיה ' הן הם עדיה ' כל מחמודיה ' ועת
 פיה פנקי אל הדברים העצומים ' הע אונך ושמע דברי חכמים ' ולבך תזים לדעתו ' כי
 תלך בדרך אתי ' ותול ותחיה ותעלם ' כי יהיה לך לאור עולם ' כשמוע יצחק את דברי
 איש הזקנים ' אשר הן באפילה כנוגדים ' ויאמר באמת איש כמוך נקרא רופא
 ' חכם ונזופה ' כי הבינות דברי חכמה ' ברשאות הנסמה ' אך אמנם

מי יגיע לקצת מעלותך, אשר יעשה כמעטך וכגבורתך ומי
 יוכל להבין דברי הסוד האציקר והיסוד, ונגד פירוי
 הצורה סליחה ' תעלמות חכמה כי כפליים
 לתושיה ועוד בא עשריה ' ויאמר
 האיש אל תתעצב ' ק
 קום והתיצב '
 כי כבר

ביארו דודשי דת קדומי יומים ' אחר המרבה ואחד המצניע וכלבד טיכוי לכו לטמים '
 ' ופירש החכם דברי חפץ לאמור ' סוף דבר הכל
 כשמוע את האלהים ירא ואת
 מצותו סמור ' כעוב יאר
 דברי חכמה '
 הן יראת ה' חכמה
 וסוף מריע
 בניה

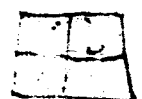

~~Handwritten scribbles and lines~~

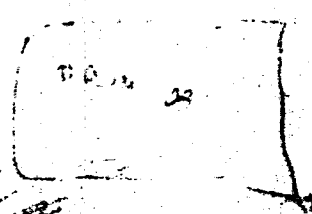
Handwritten text, possibly "P. 200 201"

~~Handwritten scribbles~~

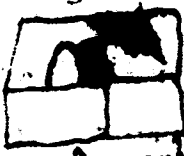
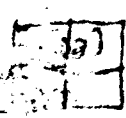
~~Large handwritten scribble across the middle~~

Handwritten text, possibly "The 30"

Handwritten text, possibly "L. 200 201"

~~Handwritten scribbles~~

Handwritten text below the bottom-most square